

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XV legislatura · tercer període · sèrie P · núm. 34

Ple del Parlament

Sessió 20, segona reunió, dimecres 26 de març de 2025

Presidència del M. H. Sr. Josep Rull i Andreu

Dossier

TAULA DE CONTINGUT

Pregunta al Govern sobre el suposat lideratge de Catalunya (posposada) 310-00146/15	3
Pregunta al president de la Generalitat sobre la manca de pressupostos i el discurs de la nova normalitat a Catalunya 317-00085/15	3
Pregunta al president de la Generalitat sobre la idoneïtat del director de la Casa de la Generalitat de Catalunya a Perpinyà arran de la negativa a utilitzar la denominació «Catalunya del Nord» 317-00088/15	4
Pregunta al president de la Generalitat sobre l'increment de casos de mutilació genital femenina a Catalunya i la dificultat d'aconseguir-ne informació 317-00086/15	6
Pregunta al president de la Generalitat sobre el lideratge real de Catalunya 317-00084/15	7
Pregunta al president de la Generalitat sobre el tancament de línies a l'escola pública i la necessitat d'aplicar mesures que enforteixin el sistema educatiu públic 317-00081/15	8
Pregunta al president de la Generalitat sobre el funcionament deficient dels serveis públics 317-00087/15	10
Pregunta al president de la Generalitat sobre la manca de contribució al progrés de Catalunya amb les actuacions del Govern 317-00082/15	11
Pregunta al president de la Generalitat sobre l'acord per a millorar el caràcter progressiu del tram autonòmic de l'impost sobre la renda de les persones físiques i la política fiscal del Govern 317-00083/15	13
Pregunta al Govern sobre la política lingüística 310-00141/15	14
Pregunta al Govern sobre les mesures que posen en perill la salut dels treballadors 310-00147/15	15
Pregunta al Govern sobre els futurs esdeveniments esportius 310-00145/15	17
Pregunta al Govern sobre la situació del català 310-00142/15	19

Pregunta al Govern sobre la política econòmica 310-00143/15	21
Pregunta al Govern sobre la política institucional 310-00144/15	22
Pregunta al Govern sobre l'aplicació del Decret llei 1/2025, de mesures urgents en matèria de contenció de rendes 310-00137/15	24
Pregunta al Govern sobre el registre unificat del càncer 310-00138/15	26
Pregunta al Govern sobre l'impuls a la nova llei de l'esport 310-00139/15	27
Pregunta al Govern sobre l'ensenyament del català a les escoles d'adults 310-00140/15	29
Pregunta al Govern sobre les dejeccions ramaderes 310-00148/15	30
Pregunta al Govern sobre la planificació de l'oferta educativa 310-00149/15	32
Proposició de llei de modificació de la Llei 14/2010, de 27 de maig, dels drets i les oportunitats en la infància i l'adolescència, per a garantir els drets dels menors en acolliment 202-00004/15	34
Proposicions de llei (debat de totalitat) 202-00005/15 i 202-00025/15	44
Projecte de llei per a l'erradicació de l'amiant (debat de totalitat) 200-00004/15	60
Interpel·lació al Govern sobre el model d'acollida migratòria 300-00105/15	72
Interpel·lació al Govern sobre la xacra de l'ocupació il·legal d'habitatges i els seus efectes en la seguretat dels barris i en el mercat de l'habitatge 300-00102/15	79
Interpel·lació al Govern sobre les polítiques de lluita contra l'ocupació il·legal d'habitatges 300-00104/15	86
Interpel·lació al Govern sobre l'acció exterior 300-00103/15	92
Interpel·lació al Govern sobre el dret d'accés a l'habitatge 300-00106/15	100
Interpel·lació al Govern sobre la política econòmica 300-00107/15	107
Interpel·lació al Govern sobre el model d'escola catalana 300-00108/15	115
Interpel·lació al Govern sobre les polítiques feministes 300-00099/15	122

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7984 (sèrie P)

DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 20.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn les nou del matí. Presideix el president del Parlament, acompanyat de la vicepresidenta primera, la secretària primera, el secretari segon, la secretària tercera i la secretària quarta. Assisteixen la Mesa el secretari general, el lletrat major i la lletrada Clara Marsan Raventós.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller de la Presidència, la consellera d'Economia i Finances, la consellera d'Interior i Seguretat Pública, el conseller de Justícia i Qualitat Democràtica, la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica, la consellera de Salut, la consellera d'Educació i Formació Professional, la consellera de Drets Socials i Inclusió, la consellera d'Igualtat i Feminisme, el conseller d'Unió Europea i Acció Exterior, el conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació, el conseller d'Esports, la consellera de Cultura i el conseller de Política Lingüística.

El president

Bon dia. Es reprèn la sessió.

Pregunta al Govern sobre el suposat lideratge de Catalunya (posposada)

310-00146/15

Abans de continuar amb l'ordre del dia, els informo que el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, a l'empara d'allò que disposa l'article 164.6 del Reglament, ha sol·licitat, d'acord amb el Govern, que la pregunta a respondre oralment en el Ple sobre el suposat lideratge de Catalunya, presentada per l'esmentat grup parlamentari, no sigui substanciada en aquesta sessió plenària i quedi posposada per a la sessió plenària següent.

Comencem la sessió de control al president de la Generalitat.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la manca de pressupostos i el discurs de la nova normalitat a Catalunya

317-00085/15

I la primera pregunta és sobre els darrers esdeveniments polítics i la formula, en nom del Grup Parlamentari de Junts, el diputat senyor Albert Batet i Canadell.

Albert Batet i Canadell

Molt honorable president del Parlament, molt honorable president de la Generalitat, membres del Govern, diputats i diputades, bon dia i bona hora a tothom. President, la setmana passada va anar a Madrid a repetir el seu discurs de la nova normalitat a Catalunya. Parlem de normalitat: creu que és normal que el seu Govern no hagi presentat pressupostos, incomplint el seu primer compromís com a president?

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Bon dia, senyor president. Senyor Batet, vaig anar a fer una conferència a Madrid per explicar que Catalunya vol liderar econòmicament Espanya, per dir que Catalunya té molt respecte a Madrid, però no li té por a Madrid, i per demanar que Madrid no tingués por a Catalunya.

El president

Per pregar, té la paraula el diputat senyor Albert Batet i Canadell.

Albert Batet i Canadell

Començo a estar preocupat, president, perquè em sembla que el seu concepte de «normalitat» no coincideix amb el de l'Institut d'Estudis Catalans. La seva normalitat no és la realitat. Què entén per «normal»? Creu que és normal anar a Madrid a fer propaganda de la nova normalitat i, mentrestant, Catalunya estigui col·lapsada per rodalies i que, a més a més, hi hagin més de set-cents sinistres a l'any a l'AP-7? Creu que és normal que el ministre Puente i la seva consellera receptin paciència als catalans? Pensa contestar al ministre? Pensa cessar la consellera? Creu que és normal governar a pedaços, amb decrets lleis, fent els pressupostos per la porta del darrere? Creu que és normal que els vots del seu partit a Madrid posin en perill les principals inversions, com l'ecoplanta del Camp de Tarragona? Creu que és normal que, per garantir la seva investidura, vostè, que parla tant de prosperitat econòmica i de seguretat jurídica, posi en risc i enterri el projecte del Hard Rock, tan important per a la Costa Daurada? Creu que és normal que en aquests moments moltes inversions empresarials, especialment dels centres de dades, prioritzin Aragó respecte a Catalunya pel risc de l'apagada energètica i vostè no tingui nomenat un director general d'Energia? Creu que és normal la multitud de cessaments, com els que hi ha hagut aquesta setmana a la DGAIA, un servei tan important, i que no hi hagi explicacions de la seva consellera? Creu que és normal el que va dir el director de la Casa de Perpinyà aquí en seu parlamentària?

Miri, president, crec que vostè no pot parlar més de normalitat. No faci més el discurs de la normalitat. A Catalunya no hi ha normalitat; a Catalunya el que hi ha és paràlisi, inacció i renúncia per part del seu Govern, i el que Catalunya necessita, la normalitat que Catalunya necessita és un país lliure, pròsper i independent.

Moltes gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Senyor Batet, tinc una mala notícia per a vostè i una bona notícia per als catalans i per a les catalanes: per primera vegada, Catalunya ha superat en producte interior brut els 300.000 milions d'euros, tenim la taxa d'atur més baixa de les darreres dècades, grans empreses tornen la seva seu a Catalunya, hem captat més inversió estrangera que mai i ahir vam aprovar una rebaixa fiscal perquè aquesta prosperitat que es genera a Catalunya sigui compartida per aquelles persones de renda més baixa, que afecta més de 2 milions de catalans. Això és el que a mi m'interessa, que Catalunya vagi endavant, i m'interessa que ho faci amb ambició per liderar econòmicament Espanya i per ser un dels territoris més dinàmics i més pròspers d'Europa en un context internacional molt complicat. I, efectivament, hi han coses a seguir millorant –vostè n'ha mencionat algunes–; el Govern hi treballarà. Espero que vostès ens ajudin.

Gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre els darrers esdeveniments polítics.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la idoneïtat del director de la Casa de la Generalitat de Catalunya a Perpinyà arran de la negativa a utilitzar la denominació «Catalunya del Nord»

317-00088/15

I la formula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, el diputat senyor Josep Maria Jové i Lladó.

Josep M. Jové Lladó

Moltes gràcies, president. President Illa, dijous passat el director de la Casa de la Generalitat a Perpinyà va comparèixer a la Comissió d'Afers Institucionals, i ho va fer a instàncies d'Esquerra Republicana, després que poguéssim constatar reiteradament com la seva actuació no només ha estat erràtica, sinó que ha acumulat un seguit de despropòsits que ens fan dubtar de la seva idoneïtat per desenvolupar aquest càrrec. El senyor Person havia cancel·lat el premi que atorga el PEN Català amb tota la logística ja en marxa, havia enviat felicitacions de Nadal només en francès i ens arribaven crítiques al poc sentit institucional –i deixi-m'ho dir– i de catalanitat de la seva activitat ordinària. Però dijous passat, en la seva compareixença, va arribar al màxim de la hilaritat per a algú que cobra per ser el director de la Casa de la Generalitat a Perpinyà quan es va negar a emprar el terme «Catalunya Nord» posant com a excusa una suposada neutralitat institucional –«territori a l'altra banda de la frontera», va arribar a dir. Negar la «Catalunya Nord», denominació àmpliament acceptada per la ciutadania i les autoritats d'aquelles comarques, no és neutralitat institucional, al contrari, és una decisió política plenament conscient, i això ens preocupa moltíssim, perquè nega una realitat social, econòmica, cultural i lingüística comuna que no ha pogut esborrar una frontera administrativa i perquè trenca amb la continuïtat històrica dels presidents de la Generalitat que l'han precedit, senyor Illa.

Fins a avui tots –i ho remarco, tots– els governs de la Generalitat s'han referit a la Catalunya Nord com a Catalunya Nord, com no podia ser d'una altra manera. Però, president, quan vostè va visitar la Catalunya Nord, sap com s'hi va referir el seu gabinet? «Demarcació del sud de França amb vincles històrics amb Catalunya.» Prou eufemismes, president, que ratllen el ridícul i acaben sent ofensius. La Casa de la Generalitat a Perpinyà va ser creada, com li recordaven tots els directors que ha tingut, per a la promoció de la llengua i la cultura catalanes i l'enfortiment de les relacions entre nord- i sud-catalans, i al capdavant només pot haver-hi algú que realment es cregui aquests objectius i sigui conscient de la realitat social, cultural i històrica d'aquest territori; que entengui també per quina raó política la casa no depèn del Departament d'Exterior, sinó del de la Presidència.

President, li demanem explicacions i li exigim que rectifiqui, que el Govern i els alts càrrecs es refereixin a la Catalunya Nord pel seu nom i que aparti de les seves responsabilitats a qui no comparteixi aquest criteri.

Moltes gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Moltes gràcies, senyor Jové. Deixi'm començar expressant de forma ben clara i explícita el compromís meu i del meu Govern amb la Casa de Catalunya a Perpinyà, que va ser creada pels governs progressistes –concretament, pel president Maragall, si no recordo malament– i de la que em sento hereu, i, per tant, he mantingut l'adscripció al Departament de la Presidència, i el meu compromís és màxim amb el treball que s'està fent des de la Casa de Catalunya a Perpinyà.

Dos. No nego cap denominació ni entro en debats nominalistes. Vaig anar a Perpinyà tot un dia sencer, començant la meua visita per la Casa de Catalunya a Perpinyà, a donar suport al català –mai hi ha hagut tant suport econòmic de la Generalitat de Catalunya a La Bressola–, a honrar la memòria dels republicans en aquest territori i a generar vincles econòmics amb una zona que té una situació econòmica, malauradament, molt diferent de la de Catalunya. Aquest serà el camí que seguirem. No nego cap denominació, no entraré en debats nominalistes, i el meu compromís és màxim amb defensar el català, la cultura catalana i els interessos de Catalunya en aquest territori.

El president

Li queden vuit segons. Els vol aprofitar? (*Pausa.*) No?

Pregunta al president de la Generalitat sobre l'increment de casos de mutilació genital femenina a Catalunya i la dificultat d'aconseguir-ne informació

317-00086/15

Passem a la tercera pregunta, que és la pregunta sobre la situació política que formula el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya de la mà del seu president, el senyor Alejandro Fernández Álvarez.

Alejandro Fernández Álvarez

Gracias, presidente. ¿Nos podría valorar el preocupante incremento de casos de mutilación genital femenina acontecido en Cataluña en los últimos tiempos?

Muchas gracias.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Màxima contundència per evitar una pràctica horrible que condemnem profundament i que ens esforcem a erradicar a Catalunya.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Alejandro Fernández Álvarez.

Alejandro Fernández Álvarez

Muchas gracias, presidente. No ha resultado sencillo, pero finalmente la *conselleira* de Igualdad, la señora Eva Menor, nos ha facilitado algunos datos sobre mutilación genital femenina en Cataluña. En los últimos años, se habrían producido diecisiete casos de niñas salvajemente mutiladas en Cataluña –no en un recóndito país extranjero, no, en Cataluña– y ciento veinte casos más en grado de tentativa –cito textualmente–, sin que sepamos exactamente bien qué significa eso en el caso que nos ocupa.

Y digo esto porque Dios me libre de culparle a usted, señor Illa, o a su *conselleira* de semejantes salvajadas, por supuesto, pero nos preocupa mucho lo difícil que nos resulta recabar información sobre este asunto. Lo hemos intentado, señor Illa, pero seguimos sin saber, uno, qué ha sido de las diecisiete niñas salvajemente mutiladas, y dos, si siguen bajo la tutela de sus mutiladores o si estos están en la cárcel o expulsados de nuestro país, como debiera ser el caso, y las niñas bajo tutela pública. Y pasa exactamente lo mismo con los ciento veinte casos en grado de tentativa: ¿qué pasó exactamente? ¿Qué ha sido de esas niñas? ¿Acaso siguen en peligro en los mismos entornos?

Y es que esa dificultad a la hora de recabar dicha información nos remite, por desgracia, a una especie de feminismo de salón que se ha impuesto por aquí, obsesionado con los devastadores efectos del piropo mañanero del primer albañil que pasa por ahí, pero que mira hacia otro lado cuando se trata de prácticas o, directamente, ocultas, salvajes, como es la ablación de clítoris que se sufre aquí en Cataluña –insisto, no lejos, aquí en Cataluña.

Le exigimos, señor Illa, que nos amplíe esta información. Queremos saber el destino que aguarda a estas niñas y queremos que los salvajes que ejecutan dichas prácticas sean fulminantemente expulsados de nuestro país.

Muchas gracias.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Expulsats no, perseguits i condemnats. No, no, expulsats no, perseguits i condemnats, perquè quan es fa un delictes a Catalunya es paga aquest delictes a Catalunya. Té vostè el meu compromís en tenir la màxima transparència –amb el respecte a la privacitat de les dades i amb el respecte a que són persones menors– respecte a aquesta qüestió, que em prenc molt seriosament.

I, miri, amb vostè tenim moltíssimes diferències; en aquest punt, hi podem estar d'acord. És inacceptable que passi això. A la sanitat pública es reconstrueixen els clitoris d'aquestes persones que han sigut horriblement mutilades. I, per tant, màxima contundència, i espero que estiguem tots d'acord amb això.

El president

La següent pregunta també és sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre el lideratge real de Catalunya

317-00084/15

I la formula, en nom del Grup Parlamentari de VOX en Cataluña, el diputat senyor Ignacio Garriga Vaz de Concicao.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Señor Illa, en los últimos días, su Gobierno, de manera insistente, está repitiendo el lema «Catalunya lidera». Le voy a ser sincero y muy honesto: los catalanes estamos hartos de su verborrea de lemas, de sus actos precocinados con paseillos por las escaleras, como si de un presidente americano se tratara, y de sus promesas imposibles con tintes electoralistas. Eso demuestra claramente que usted está muy desconectado de la realidad de los catalanes y que no tiene ninguna solución para todos ellos.

Cataluña lidera estadísticas, sí, pero estadísticas que avergüenzan a los catalanes, y deberían hacerlo a su Gobierno. Luego, yo le pregunto: ¿qué es lo que exactamente lidera la Cataluña del Partido Socialista, su Cataluña?

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

El producte interior brut més alt que hem tingut mai, la taxa d'atur més baixa que hem tingut mai, la captació més important d'inversions estrangeres que hi ha hagut mai a Catalunya i compartir aquesta prosperitat fent una rebaixa fiscal a aquells que tenen rendes més baixes.

Això és tenir ambició. Això és tirar endavant el país. Això és procurar perquè a tots ens vagi bé. Això és defensar també Catalunya i Europa, cosa que a vostè li convindria fer, defensar Europa, i no defensar els que van contra Europa; en concret, l'administració Trump.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Ignacio Garriga Vaz de Concicao.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Yo le voy a destapar esa parte que usted obvió en la conferencia palaciega que hizo hace pocos días y voy a bajar al terreno, porque siempre se escuda en los grandes datos macroeconómicos, pero vayamos a la realidad.

La Cataluña que usted lidera es aquella que asfixia a los contribuyentes con impuestos y trabas para pagar la fiesta de todos aquellos que ustedes importan de manera masiva y saturan nuestros servicios públicos. La Cataluña que usted lidera es

aquella en la que las mujeres catalanas cada día ven mayor retroceso en sus derechos y libertades porque ustedes, muy disfrazados de feministas, abren las puertas a las culturas extranjeras que las denigran y violentan a diario. Y esa Cataluña que usted lidera, señor Illa, es la Cataluña en la que cada día más jóvenes tienen mayor dificultad para acceder a una vivienda y poder sacar su proyecto familiar, mientras que, eso sí, ustedes deciden hacer todo lo posible para entregar un piso a un imam delincuente, a sus cuatro mujeres y a sus nueve hijos.

Pero esa Cataluña, que usted no reconoce pero que es real, también es aquella en la que cada día aumentan más los barrios en los que la policía no puede entrar. Y, si lo niega, recuerde lo que pasó el sábado pasado en Ca n'Anglada, donde a miles de vecinos se les negó la posibilidad de manifestarse en contra de la islamización creciente de sus barrios.

Y también la Cataluña que usted lidera es aquella que asfixia a trabas burocráticas y a tasas a agricultores, ganaderos, pequeños empresarios, mientras miran hacia otro lado con el fraude de los empadronamientos de personas en situación irregular y el fraude también de las parejas de hecho.

En definitiva, lo que usted y su Gobierno lideran, señor Illa, es la destrucción de la Cataluña que algunos llegaron a conocer. Pero tenga la certeza absoluta: frente a su destrucción, nosotros vamos a liderar la reconstrucción de esa Cataluña que fue y que queremos dar en herencia a las generaciones futuras.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

La Catalunya que lidera és la Catalunya de la convivència, que busca acollir i integrar tothom. És la Catalunya que busca reforçar el projecte europeu. És la Catalunya que veu el comerç com una font de generació de riquesa i que no li agraden els aranzels ni les barreres. És la Catalunya que està a favor de la ciència, de la vacunació, que no nega el canvi climàtic, que es pren molt seriosament els avisos de canvi climàtic. És la Catalunya que treballa perquè les coses ens vagin millor a totes i a tots. Aquesta és la Catalunya que lidera. I la Catalunya que, a més a més, és amable amb la resta de territoris i se'n va a Madrid a explicar que vol fer això, que vol contribuir, que vol que a tots ens vagi bé, que no té por a ningú i que demana que no ens tinguin por a nosaltres. Aquesta és la Catalunya que a mi m'interessa, senyor Garriga.

El president

La següent pregunta és sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre el tancament de línies a l'escola pública i la necessitat d'aplicar mesures que enforteixin el sistema educatiu públic

317-00081/15

I la formula, en nom del Grup Parlamentari Comuns, la senyora Jéssica Albiach Satorres.

Jéssica Albiach Satorres

Gràcies, president. Bon dia a totes i a tots. President, com diu la plataforma La Pública, l'Escola de Tothom, davant les altes taxes de pobresa infantil que tenim a Catalunya, de segregació escolar i també d'abandonament escolar prematur, el que necessitem és un sistema educatiu públic més fort que mai, que siga compensador de les desigualtats.

Però què és el que estan fent vostès? Doncs han anunciat el tancament de cent onze línies de la pública, alhora que s'obrin vint-i-un grups de la concertada.

President, això és enfortir la pública?

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

El compromís del Govern amb l'educació és màxim, i amb l'educació pública en particular és màxim. No es tanca cap escola pública a Catalunya. Hi ha un procés de matriculació obert. Les previsions és que l'any que ve hi hagi trenta mil alumnes menys al sistema educatiu català. I, lògicament, hem d'adaptar la realitat de l'oferta a aquest menor nombre d'alumnes. No es tanca cap escola pública. Efectivament, es reordenen alguns grups de les escoles públiques per poder-ho adaptar a aquesta realitat.

La ràtio mitjana d'alumnes per classe, en un procés obert que, per tant, hem de veure com evoluciona, serà de dinou –de dinou, de dinou–, quan es parlava sempre, com estàndard habitual, de vint-i-cinc. De dinou.

Per tant, crec que aquestes dades avalen el compromís del Govern amb l'escola pública, que, a més a més, tot aquest procés s'ha fet reunint cent seixanta taules mixtes de planificació i amb 225 reunions en diferents municipis. Compromís màxim amb l'escola pública. Ara, tocant de peus a terra: si hi ha menys alumnes és lògic, és de sentit comú que s'adapti l'oferta a aquesta realitat *sense tancar cap escola pública*. Ho remarco.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Jéssica Albiach Satorres.

Jéssica Albiach Satorres

President, està dient-li «reordenar» al que en realitat és tancar cent onze línies de la pública. Parlen, també, vostès de la baixada de ràtios, però, clar..., o siga, sabem com començaran les ràtios a l'inici de curs, però no com acabaran.

I li pregunte: no és el moment de fer una baixada contundent de les ràtios que ens permeti desplegar d'una santa vegada el decret d'escola inclusiva, que tal com està l'única cosa que fa és generar patiment i frustració entre l'alumnat, les famílies i el professorat?

També diuen vostès que han planificat amb el món local. Doncs sembla que se'ls ha oblidat parlar amb alguns alcaldes, com els de Terrassa, Rubí, Granollers, Mataró, Sabadell, Montcada o Cubelles. Alguns del seu partit, per cert.

Diuen també que tanquen línies de la pública per evitar la sobreoferta que genera segregació. I aleshores per què no en tanquen de la concertada?

I, per últim, també diuen que, si la concertada no arriba a les ràtios –perquè això també ho hem escoltat–, tancaran línies de la concertada. President, com no han d'arribar a les ràtios? Si estan tancant línies de la pública, on volen que vagen els infants?

Per tot això, els demanem que rectifiquen. Perquè aquesta crisi educativa no l'arreglaran amb convenis amb l'OCDE. S'arregla no tancant línies de la pública, baixant contundentment les ràtios, escoltant la comunitat educativa, reconeixent el professorat i avançant cap al sis per cent del PIB que s'ha de destinar a educació. Perquè, hi torne a insistir, aquesta crisi educativa no l'arreglaran amb convenis amb l'OCDE.

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Torno a reiterar el compromís del Govern amb l'escola pública. Li torno a reiterar el mètode del diàleg del Govern amb tothom, amb els municipis –amb tots, s'ha parlat; una altra cosa és que algunes vegades no s'estigui d'acord des del món municipal, cosa que respecto–, amb la comunitat educativa.

Veig que la disminució d'alumnes pot ser una oportunitat per posar més recursos a l'escola pública. Però toquem de peus a terra –toquem de peus a terra–, eh?, i si hi ha trenta mil alumnes menys, crec que és raonable i crec que tothom que gestionés el sistema públic, tothom, crec –fins i tot crec que si ho hagués de fer vostè, ho faria, vostè, també–, es plantejaria reordenar-ho. I això no vol dir disminuir el suport ni el compromís del Govern amb l'escola pública, que li garanteixo que està al màxim nivell.

El president

La següent pregunta és sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre el funcionament deficient dels serveis públics

317-00087/15

I la formula, en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, la diputada senyora Laia Estrada Cañón.

Laia Estrada Cañón

Gràcies. Senyor Illa, vostè va dir que posaria els serveis públics al centre i que recuperaria la seva excel·lència. Doncs està fent tot el contrari.

Vostè és conscient que signarà el certificat de defunció dels serveis públics?

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

No firmaré cap certificat de defunció, i menys dels serveis públics. El Govern s'esforça per millorar les polítiques públiques. És un dels instruments més importants per garantir que la prosperitat que es genera a Catalunya –afortunadament, que s'està generant, perquè a altres parts del món no se'n genera– sigui una prosperitat compartida. I, per tant, tot el nostre esforç com a Govern està centrat en enfortir les polítiques públiques –les clàssiques: de sanitat, d'educació, de serveis socials, de seguretat, d'accés a l'habitatge...– amb un enfocament reformista, sense tenir por de, escoltant tothom, fer aquelles reformes que creguem que s'hagin de fer per poder-les enfortir. Aquest és el nostre nord. Si ho aconseguim o no, ho dirà la realitat i ho dirà el temps.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Laia Estrada Cañón.

Laia Estrada Cañón

Miri, vostè pot fer com un estruç, però és evident que tenim el transport públic fent aigües, la sanitat totalment desmantellada i el sistema educatiu en una situació més que alarmant.

Li poso tres casos concrets que són representatius de la realitat que viu el país. L'Anna cada dia ha d'anar del Baix Penedès a Barcelona i, després de mesos perdent hores, amb una xarxa ferroviària que fa aigües, que cau a trossos, angoixada per la possibilitat de perdre la feina, ha decidit agafar el cotxe. I, com ella, tantes altres persones, fartes d'arribar cada dia tard a la feina, als estudis o als seus compromisos. I això aquelles que poden triar, perquè no tothom té cotxe.

El Lluís, de vuitanta anys, la setmana passada es va passar 138 hores a les urgències de l'Hospital del Mar. I cada dia són més les persones que esperem hores a les urgències hospitalàries; dies i setmanes perquè ens visitin al CAP, i mesos i anys perquè ens facin proves diagnòstiques, ens vegi l'especialista o ens operin. I qui pot paga i se'n va a la privada.

I la Maria, una mestra d'una escola pública que es queda amb una sola línia pels seus tancaments i que veu com, a la seva mateixa zona escolar, les escoles concertades mantenen dues i fins a tres línies. I, com aquest, cent deu exemples més de centres públics que perdran línies pels seus tancaments mentre veuen com a les concertades dels seus municipis no se les toca.

I això és una política classista: el cotxe, en la mobilitat; les mútues, a la sanitat, i la privada concertada, a l'educació. No es veu la diferència entre la seva política i la de les dretes.

Li demanem, senyor Illa, que es diferenciï, que aposti per una xarxa ferroviària de qualitat i digna i que ens respecti a les usuàries; que garanteixi una sanitat pública de qualitat, i que no tanqui una sola línia dels centres públics, i que aprofiti aquesta davallada de natalitat per reduir de forma valenta les ràtios, i per desconcertar l'educació, per acabar amb aquesta xarxa, amb aquesta doble xarxa educativa, que és l'origen de la segregació escolar. Això és valentia.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Tal com vam poder valorar ahir en el Ple monogràfic sobre rodalies, hi ha més inversió que mai en la xarxa de rodalies. I el meu compromís és de millorar progressivament el servei, tal com vaig explicar ahir. L'aposta és per una mobilitat pública, de transport públic.

En sanitat, hi ha més inversió que mai, també: Hospital Clínic, Trueta, Vall d'Hebron, Hospital del Mar... S'està fent una inversió important en la sanitat pública, que té un nivell alt. Hi pot haver casos que... Em comprometo, si vostè em passa les dades, a analitzar i donar resposta puntual a aquests casos que m'ha passat vostè.

I en l'àmbit educatiu, doncs miri, 7.500 places de nova creació de formació professional, 7.500 places, que és una mesura que ha pres el Govern d'aposta per la formació, en aquest cas per la formació professional.

I si hi han trenta mil alumnes menys, ja ho he explicat abans, és raonable que en un procés obert es faci un plantejament mantenint una ràtio de dinou, per sota dels vint-i-cinc, que és l'estàndard que s'ha fixat, que han fixat els professionals, de la qualitat.

Per tant, crec que això demostra el compromís del Govern que presideixo amb tots els serveis públics.

El president

La següent pregunta és sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la manca de contribució al progrés de Catalunya amb les actuacions del Govern

317-00082/15

I la formula, en nom del Grup Parlamentari Mixt, la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Fa 365 anys, Espanya i França van esquarterar Catalunya, convertint la nostra terra i els nostres predecessors en penyora del conflicte; el botí de guerra necessari per apaivagar la ira de dos reis forans i depravats, un joc de trons que va desposseir-nos del nord del país i que va dibuixar una frontera fictícia entremig del nostre poble. Feta miques, Catalunya va batallar a banda i banda per no perdre la identitat i per preservar les arrels i somnis que ens agermanaven.

Avui, a la Casa de la Generalitat de Perpinyà, vostès mantenen en el càrrec de director un individu que, en comptes de defensar la unitat territorial del nostre país, es dedica a fer d'altaveu del jacobinisme francès. Avui, vós us passegeu desvergonyat per Espanya dient que Catalunya és garantia de lleialtat o que la prosperitat de Catalunya no s'entén sense Espanya. El que no s'entén sense Espanya és el fracàs de Rodalies, la regularització massiva d'immigrants il·legals o el saqueig fiscal immund al que ens sotmeten. Espanya no ens ha dut prosperitat; ens ha escapat la pàtria i ens l'ha omplert de partidaris de Hamàs i de la xaria.

Aquesta és la seva contribució al progrés, senyor Illa? Fer els ulls grossos davant la vulneració flagrant de la llei d'estrangeria? Col·locar anticatalans al capdavant de la Casa de la Generalitat a Perpinyà? Rendir vassallatge als empresaris i polítics madrilenys davant el Círculo de Bellas Artes? Caram, quin progrés més estrany el seu, no?

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Senyora Orriols, sempre he entès les fronteres com a línies de col·laboració, no de divisió. I així ho intento practicar.

Ho torno a repetir: vaig anar a Perpinyà, a la Casa de la Generalitat de Perpinyà, a donar suport a La Bressola, a honrar les persones republicanes que van estar..., van haver d'exiliar-se en aquests territoris, i a buscar línies de col·laboració econòmica, perquè entenc les fronteres com a línies de col·laboració i no com a barreres.

I parlant de vassallatge, el vassallatge que a mi em preocupa és el del que els seus socis pretenen establir a Europa. Pretenen que Europa tingui un vassallatge feliç. Vostè on està, amb Europa o contra Europa? Perquè es fa fotos amb gent que està contra Europa –es fa fotos amb gent que està contra Europa–, i aquesta és la línia important en aquest moment i per als propers mesos. S'està amb Europa o contra Europa. El vassallatge que ens ha de preocupar és aquest, si Europa serà capaç d'afrontar el seu futur, d'assumir les seves pròpies responsabilitats i d'enfortir-se o no. Això es fa veient les fronteres com a línies de col·laboració, no parlant de coses de fa cinc-cents anys.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Jo amb qui estic és amb Catalunya, Salvador Illa. Vostè abans ha dit que pretén que Catalunya lideri Espanya. Ja la liderem ja, Espanya; la liderem en manca d'inversions, en dèficit fiscal, en quota d'immigrants per cada mil habitants. Aquest és l'únic lideratge que vós i el vostre Govern podeu oferir-nos. I mal que us pesi, nosaltres continuarem batallant i al peu del canó per revertir-ho.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

La Catalunya que a mi m'interessa i la Catalunya per la que treballo i que defenso és la Catalunya que tindrà un producte interior brut per primera vegada superior als 300.000 milions d'euros, que té la taxa d'atur més baixa, que rebaixa la fiscalitat a aquelles persones que més ho necessiten, que atrau més inversió estrangera que mai, que és..., té casos d'excel·lència en l'àmbit educatiu, en l'àmbit sanitari. Aquesta és la Catalunya que a mi m'interessa, la Catalunya que té ambició, la Catalunya que està oberta al món, la Catalunya que sap acollir, la Catalunya que sap integrar, la Catalunya que sap ser una terra de progrés, oberta a tothom i que ho fa, a més a més, sense cap complex, sense tenir por a ningú i demanant que no ens tinguin por a nosaltres. Aquesta és la Catalunya que a mi m'interessa.

Gràcies.

El president

L'última pregunta al president de la Generalitat també és sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre l'acord per a millorar el caràcter progressiu del tram autonòmic de l'impost sobre la renda de les persones físiques i la política fiscal del Govern

317-00083/15

I la formula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el diputat senyor Ferran Pedret i Santos.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, president. Bon dia a tothom. Senyor president, en l'anterior sessió de control, li preguntava per les dades de creixement econòmic de Catalunya, tant del 2024 com les previstes per al 2025. I en aquell context em va fer una crida a la prudència. I certament, els moments de creixement conviden també a la prudència i a la reflexió sobre els reptes i fortaleces i, per tant, també les oportunitats de creixement del país i, sobretot, sobre com volem créixer.

L'hem sentit reflexionar sovint i posar com a una de les fites del seu Govern, com un dels objectius del conjunt de les polítiques públiques que vostè dirigeix, l'assolir una societat on hi hagi una prosperitat compartida. I, en aquest context, hi ha moltes polítiques públiques que es poden dur a terme en general i també moltes polítiques públiques que el seu Govern o té projectades o estan desenvolupant per corregir les desigualtats, que és un dels principals llasts no només sobre la vida quotidiana de molts ciutadans i ciutadanes de Catalunya, sinó també sobre les oportunitats econòmiques del país.

Entre moltes d'aquestes polítiques públiques n'hi ha una que és essencial, que és la fiscalitat. Hem vist com recentment s'anunciava un acord entre el seu Govern i el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana per tal de millorar el caràcter progressiu del tram autonòmic de l'IRPF, per tant, per tal de millorar la seva capacitat redistributiva, el seu caràcter redistributiu. És una mesura que afectarà positivament aproximadament el seixanta-tres per cent dels contribuents i de les contribuents de Catalunya.

Li volem preguntar, per tant, per aquesta mesura i pel conjunt de la política fiscal del seu Govern.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Gràcies, senyor Pedret. Pagar impostos és progressista i és necessari. És l'única manera de finançar uns serveis públics eficients, potents, forts, que puguin donar resposta a les necessitats dels ciutadans. Ara, els impostos han de ser justs, la fiscalitat ha de ser justa i ha de ser, per tant, progressiva. Qui més té, qui més guanya, més ha de contribuir a aquests serveis públics.

En aquesta línia, en aquest context, en aquest plantejament s'enquadra la mesura que hem pres, una mesura que ja figurava en el projecte de pressupostos d'Esquerra Republicana de l'exercici passat, al que vam donar suport des del nostre grup, i que ara recollim i fem realitat. Per tant, una mesura compartida. I això és positiu, que sigui compartida per diferents formacions polítiques, amb mentalitat o amb plantejaments d'esquerres progressistes.

Què vol dir un plantejament d'esquerres i progressista en aquest àmbit? Vol dir que es generi prosperitat, afavorir que es generi prosperitat, però que aquesta prosperitat sigui compartida. I això es contraposa d'una manera molt explícita, des del meu punt de vista, amb altres models que d'altres defensen –i que jo respecto, però

no comparteixo— d'acumulació insolidària, d'anar generant molta prosperitat, però que quedi reduïda a unes quantes persones o a uns quants territoris. I això és nefast per a qualsevol plantejament, fins i tot des d'un punt de vista econòmic, acaba, a mitjà i llarg termini, sent contraproductiu. És molt important que es generi prosperitat, però tan important com generar prosperitat és que la prosperitat sigui compartida.

Si l'economia catalana l'any passat va créixer un 3,6 per cent, per què no ha baixat en un percentatge similar la taxa de pobresa a Catalunya? Fem-nos aquesta reflexió. La mesura que hem pres, insisteixo que va anticipar ja Esquerra Republicana i no tinc cap inconvenient en reconèixer-ho, al contrari, a l'exercici passat, va anar en aquesta direcció. Ha de créixer l'economia del país, hem de generar prosperitat, però també hem de vetllar perquè aquelles persones que pitjor ho passen se sentin beneficiàries directes d'aquesta prosperitat.

Per això, aquesta mesura, senyor Pedret, i moltes més que puguin venir en aquest sentit, hi insisteixo, de no impedir que generi prosperitat, sinó d'afavorir aquesta prosperitat, la puguem compartir totes i tots, perquè totes i tots formem part d'una mateixa societat i d'un mateix projecte col·lectiu que es diu Catalunya.

Gràcies.

El president

Obrim a continuació el capítol de preguntes al Govern.

Pregunta al Govern sobre la política lingüística

310-00141/15

I la primera és sobre la política lingüística i la formula, en nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, el diputat senyor Joan Garriga i Domènech.

Joan Garriga Domènech

Senyor conseller, las multas a comercios por utilizar el español en Cataluña se han incrementado un cuarenta por ciento. En los últimos diez años, más de seis mil denuncias con sanciones que pueden alcanzar los diez mil euros y recaudando por multas 384.000 euros.

Siguen discriminando el español en la escuela. La ley que aprobaron en 2022 establece solo el catalán como lengua vehicular y prohíbe la presencia de otra lengua propia oficial en Cataluña, como es el español, y se niegan a cumplir reiteradamente las sentencias que establecen el veinticinco por ciento del español en las aulas.

Reparten millones de subvenciones discriminatorias mediante diez organismos costosos que regalan cientos de millones de subvenciones. En la Administración y servicios públicos discriminan sistemáticamente la presencia del español en la atención al ciudadano o en la rotulación pública y exigen a funcionarios niveles de conocimiento del catalán que generan fronteras lingüísticas dentro de Cataluña y con el resto de España perdiendo médicos, jueces o camareros.

En los medios de comunicación y cultura se discrimina en Cataluña a quien escribe, a quien habla o a quien canta en español y se imponen cuotas que perjudican la libertad.

Y un caso particular de un currante, Manuel Escribano, diecisiete años trabajando sirviendo desayunos a alcaldes y a concejales en el Ayuntamiento de Barcelona. Ustedes le pidieron el B1, tenía finalmente el B2; lo despidieron por motivos lingüísticos.

Senyor conseller, el Govern socialista pensa mantenir aquesta política lingüística que discrimina la llengua majoritària dels catalans, que és l'espanyol?

El president

Per respondre, té la paraula el senyor Francesc Xavier Vila Moreno, conseller de Política Lingüística. (*Veus de fons.*) Si pot engegar el micro...

El conseller de Política Lingüística (Francesc Xavier Vila Moreno)

Ai, perdó. President, diputats, diputades, diputat Garriga... La normativa lingüística que regeix a Catalunya és una normativa adoptada democràticament pel Parlament, que és la veu de Catalunya, i té un propòsit molt senzill. Després de segles de postergació de la llengua catalana en el seu propi territori, el que pretén és aconseguir la plena normalització d'aquesta llengua. I, certament, aquesta normativa el que fa és donar un impuls, el que fa és vetllar perquè les persones que, per exemple, atenen el públic estiguin en condicions d'atendre adequadament lingüísticament la població de Catalunya. Aquest Govern té la intenció de continuar treballant perquè el català es normalitzi.

Gràcies.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Joan Garriga i Doménech.

Joan Garriga Doménech

Senyor conseller, el que fan socialistes i separatistes amb la llengua no té nom. Discriminar la llengua majoritària dels catalans, que és l'espanyol, i estableixen catalans de primera i catalans de segona en virtut de la seva llengua materna o llengua habitual d'ús. I som tan catalans els que parlem català com els que parlen espanyol, perquè l'espanyol també és llengua dels catalans. Ho repeteixo, senyor conseller, senyors socialistes, senyors separatistes, l'espanyol també és llengua pròpia dels catalans. Prou imposicions. Volem viure en llibertat.

El president

Per respondre, té la paraula el conseller de Política Lingüística.

El conseller de Política Lingüística (Francesc Xavier Vila Moreno)

Senyor diputat, el que no té nom és el que fa el partit que vostè representa intentant liquidar la llengua catalana. El que no té nom és que censurin revistes infantils pel simple fet d'estar escrites en català. El que no té nom és que retirin, que facin retirar el suport a l'Acadèmia Valenciana de la Llengua, que és l'òrgan que al País Valencià i de forma coordinada amb l'Institut d'Estudis Catalans, vetlla per la normativització de la llengua per tal d'escanyar-la i fer-la desaparèixer. El que no té nom és que de forma sistemàtica treballin per preservar el monolingüisme en castellà, que és l'únic objectiu que tenen vostès i fer que el català, finalment, desaparegui. El que no té nom, per exemple, també és que neguin la catalanitat del català a la Franja. El que no té nom és senzillament que el seu objectiu sigui liquidar el català.

Tinc una mala notícia per vostès: el poble de Catalunya, de forma democràtica, treballa per oposar-se als seus objectius i farem el que calgui perquè no els aconseguixin.

El president

La següent pregunta és sobre les mesures que posen en perill la salut dels treballadors.

Pregunta al Govern sobre les mesures que posen en perill la salut dels treballadors

310-00147/15

I la formula, en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, la diputada senyora Laure Vega.

Laura Fernández Vega

Sí. Consellera, van proposar, a través de l'ICS, incentius econòmics als metges que donessin altes laborals recomanades per les mútues. Hi ha tres preguntes sobre

aquesta proposta: quina n'és la motivació?, si creuen que això protegeix el dret de la salut dels treballadors i per què l'han retirada?

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Olga Pané i Mena, consellera de Salut.

La consellera de Salut (Olga Pané Mena)

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, moltes gràcies per la pregunta. Efectivament, l'Institut Català de la Salut va valorar quan va treballar els objectius per als seus equips d'atenció primària, diverses propostes. Algunes les ha incorporat i algunes les ha descartat. La que vostè ha assenyalat, la varen descartar.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Laure Vega.

Laura Fernández Vega

Sí. Sort que podem repreguntar perquè si no, no em contestaria. Perquè jo no he trobat la justificació de per què. El que passa és que tinc aquí el conveni signat per la Generalitat i l'Institut Nacional de Seguridad Social on diu: «Implicar per mitjà d'incentius econòmics els metges d'atenció primària en adequar la duració dels processos de dies estrictament necessaris per a la recuperació funcional dels treballadors en situació de baixa laboral». Poden utilitzar el llenguatge tècnic que vulguin per tapar-ho, però el que tenim aquí, com en la seva proposta de fa dos dies ja retirada, és que els metges tinguin incentius econòmics per donar altes que, si no, no donarien. El que tenim aquí és un intent de xantatge perquè la salut sigui negoci, negoci de mútues i de grans patronals. Jo aquí no veig per enlloc la prosperitat compartida.

Hi ha tres coses que en aquest país no passen: els metges no regalen baixes, els treballadors no tenen cultura de la baixa i les mútues no vetllen per la nostra salut. El que sí que hi ha són tres situacions sagnants que aquestes sí que s'estan repetint a diari: personal sanitari sent els únics que són garants de que la sanitat pública funcioni, gent malalta anant a treballar i mútues que poden qüestionar el criteri de professionals de la salut.

Li recordo, per quan em respongui, que aquesta pregunta estava dirigida al conseller d'Empresa i de Treball. I recordar-li també que, per tant, és no només d'empresa, sinó també de treball. Miri, el Christian treballava arreglant datàfons. A mesura que es precaritzava la feina, li van diagnosticar ansietat crònica associada al treball. Durant la baixa, amb una visita de menys de cinc minuts, el psicòleg de la mútua recomana l'alta. El metge de capçalera, el psicòleg i el psiquiatra del CAP no recomanen l'alta. L'ICAM dona l'alta, perquè el criteri de la mútua passa moltíssimes voltes per sobre dels criteris dels tres professionals de la sanitat pública. Un any després, un jutge els hi dona la raó, però el mal ja està fet.

Hi ha milers de Christians en aquest país i malgrat els intents de pressionar els metges amb incentius econòmics o amb situacions que no estan realment ben regulades dins de la sanitat, milers de professionals s'enfronten cada dia, dins de la sanitat pública, al terrorisme sanitari que practiquen les mútues emparades per vostès.

Així que, si vol, l'hi dic d'una altra manera: o trenquen aquest conveni, que lo que situa és els criteris economicistes que han denunciat tots els col·lectius sanitaris, o em respon tres preguntes. Creu que els metges regalen la baixa i les mútues tenen un millor criteri? En un país amb un mort cada quatre dies a la feina i amb més de 200.000 accidents laborals, creu que donar altes més ràpid és prioritari?

El president

Se li ha acabat el temps, diputada.

(Veus de fons.)

Per respondre, té la paraula la consellera de Salut.

La consellera de Salut (Olga Pané Mena)

No sé si tindré temps, eh?, de respondre tantes coses. A veure, aquest conveni del que vostè parla és un conveni entre la seguretat social...

El president

Silenci, si us plau...

La consellera de Salut (Olga Pané Mena)

...espanyola –l’hi recordo: participada per empresaris i sindicats, com vostè sap– i totes les comunitats autònomes espanyoles des de l’any 1995, govern rere govern, fins ara. I pretén, efectivament, dotar de finançament les comunitats autònomes perquè millorin tot lo que és l’àmbit de gestió a raó de la incapacitat laboral transitòria, sigui en l’àmbit de l’atenció primària, sigui en l’àmbit que sigui. Per exemple, l’ICAM, que, com vostè sap, el tenim transferit.

Per tant, no m’estenc amb tot el que diu el conveni perquè surt al BOE i es publica cada any, d’acord?

(Veus de fons.)

El president

Si us plau, si us plau...

La consellera de Salut (Olga Pané Mena)

Segona qüestió. Al respecte d’això, faríem bé en preocupar-nos. Catalunya és la segona comunitat autònoma amb més IT de tot Espanya. És un problema, sí. I a quinze punts de Madrid: quaranta-set per mil, Catalunya; trenta-dos per mil, Madrid. Deu passar alguna cosa. Per tant, faríem bé en mirar-nos-ho. I no estic dient de qui és la responsabilitat ni..., no; és una cosa que ens hem de mirar. Primer que res, per saber si estem més malalts que els altres. I en segon lloc, per veure si realment tenim alguna disfunció. Per tant, és raonable que aquest tema el revisem, sap?

La següent qüestió. Pensi que li dono una dada: setze dies de mitjana entre tots els afiliats a la seguretat social de baixa, Catalunya sola. Aquesta dada... Em preguntava després... Ara ja se me n’ha anat una mica la bola de cap on anava...

Ah, sobre la seguretat en el lloc de treball. Escolti, vostè deu saber que hi ha una estratègia pactada a Catalunya entre tots els sindicats majoritaris, les patronals i el Govern per enfortir la seguretat en el món del treball. I, a més a més, ha donat resultat, perquè resulta que s’ha reduït la sinistralitat laboral aquest any passat, tant en termes de sinistralitat en els llocs de treball com de mortalitat. És a dir, s’està seguint una estratègia correcta. És una estratègia que es renova cada cinc anys i està plenament participada per tots els agents que hi treballen. I dintre d’aquesta estratègia s’han complert gairebé tots els objectius.

El president

Se li ha acabat el temps, senyora consellera.

Pregunta al Govern sobre els futurs esdeveniments esportius

310-00145/15

La següent pregunta és sobre els futurs esdeveniments esportius i la formula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, el diputat senyor Manuel Reyes López.

Manuel Reyes López

Gracias, *president*. *Apreciado conseller...* La organización de importantes eventos deportivos internacionales es siempre una gran oportunidad para cualquier territorio. Es un impulso a la economía, al empleo, pero también para el desarrollo de infraestructuras, de equipamientos y de servicios tan necesarios que permiten

vertebrar el territorio y que dejan un legado importantísimo para generaciones presentes y futuras.

Buena prueba de ello fueron los juegos olímpicos de Barcelona 92, un gran impulso a la ciudad de Barcelona, pero también al área metropolitana, a Cataluña y a España. Barcelona pasó a la modernidad. Barcelona pasó a ser una ciudad de oportunidades, con muchas inversiones privadas, pero también muchas inversiones públicas de todas las administraciones, que se ha traducido en infraestructuras y equipamientos de los que a día de hoy todavía gozamos; equipamientos, muchos transferidos a los ayuntamientos, aunque todavía quedan algunos importantes por transferirse.

Pero la pregunta es: ¿*conseller*, piensa el Govern de la Generalitat de Catalunya apostar por una candidatura conjunta con la comunidad autónoma de Aragón por los juegos olímpicos de invierno? ¿O renunciará tan pronto como Esquerra Republicana y los Comunes se lo soliciten?

El president

Per respondre, té la paraula el senyor Berni Álvarez Merino, conseller d'Esports.

El conseller d'Esports (Bernardo Álvarez Merino)

Gràcies, senyor president. Apreciat diputat, el que sí que li dic és que nosaltres estem planificant una bona estratègia quant a esdeveniments esportius, fixant-nos en tres categories. Primer nivell, que són els esdeveniments de país, i sabent que tot això que vostè m'ha dit repercuteix al país. Nosaltres..., de segon nivell, que repercuteix molt sobre el territori i el que volem descentralitzar. I un tercer nivell, que és els dels petits municipis, ajudant-los, i, per exemple, amb les subvencions d'impacte, que millorem un vint per cent, encara sortiran.

També tres premisses sempre amb els esdeveniments esportius, que ja ho hem dit aquí més d'una vegada: que tinguin un impacte econòmic, que tinguin un impacte social i que tinguin un impacte mediambiental positiu sobre el país. I amb aquesta planificació valorem totes les opcions. Ara mateix estem valorant moltes opcions que, per prudència i per discreció, com vostè ja sabrà, s'han de tractar d'una manera en què realment veiem les opcions reals que puguem assolir.

Tenim un calendari ja compromès, per exemple, en moto GP, cinc anys; amb el mundial de futbol; el mundial de piragüisme; l'uropeu de BTT d'aquest any; el *tour* de França de l'any que ve. I totes les altres opcions estem ara mateix valorant-les amb molta discreció, què és la millor manera per fer-ho.

Gràcies.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Manuel Reyes López.

Manuel Reyes López

Gracias, *conseller*. Estará conmigo en que la candidatura de los juegos olímpicos de invierno para los Pirineos sería una gran oportunidad. Mire, la semana pasada, en la Comisión de Deportes, que le animo a que la siga fielmente, debatíamos por qué el Pallars Jussà y el Pallars Sobirà no tienen una piscina pública en ninguna de las dos comarcas. Los ciudadanos de estas comarcas tienen que desplazarse más de una hora para poder tener ese servicio de piscina. Y el deporte no es solo competición, como bien usted sabe, sino que el deporte también es salud.

Por tanto, tenemos una gran oportunidad con esos juegos olímpicos de dotar al Pirineo de esas infraestructuras, equipamientos y servicios. Es una inyección económica fundamental que necesita el territorio, que durante tantos años, gobierne quien gobierne en Cataluña, ha estado sistemáticamente olvidado.

Por tanto, nosotros le pedimos, desde el Partido Popular, que se debata aquí en el seno del Parlament de Catalunya esa propuesta de los juegos olímpicos conjuntamente con la comunidad autónoma de Aragón, y que no sea simplemente una soflama

política en un mitin congreso del Partido Socialista en Aragón, que lo que ha despertado es poca alegría tanto en Esquerra Republicana como en los Comunes.

Por tanto, les pedimos seriedad, rigurosidad y que inyectemos esos recursos, esas infraestructuras, esos equipamientos y servicios que los ciudadanos del Pirineo, como del resto de Cataluña, necesitan.

Basta ya de promesas incumplidas y es el momento de que haya un gobierno que de verdad se tome en serio lo que necesita Cataluña y lo que necesitan los catalanes.

El president

Per respondre té la paraula el conseller d'Esports.

El conseller d'Esports (Bernardo Álvarez Merino)

Gràcies, senyor diputat. Només li dic una cosa: nosaltres, com a Departament d'Esports de nova creació, mirem molt a la muntanya, creiem molt en la muntanya com un espai nou, també esportiu, respectant-la moltíssim. Tant de l'alt rendiment com pel tema d'infraestructures, de trobar excuses per arreglar infraestructures que realment el territori ho demana. Però, com li deia abans, la nostra planificació depèn molt de: primer, la diagnosi que estem fent de les instal·lacions, que estem fent una cosa que feia molts anys que els tècnics propis de la casa ens han dit que no s'ha fet, que és una diagnosi real; no un cens: una diagnosi real de les nostres infraestructures esportives, de com estan. Ja la tenim pràcticament acabada, i, a partir d'aquí, també prendrem decisions sobre esdeveniments que ens puguin ajudar a millorar aquestes infraestructures, però sempre amb aquest criteri, no a l'atzar. És a dir, que la nostra planificació serà, com vostè bé ha dit, de manera estratègica, però de manera molt curosa, sempre pensant en el bé tant de l'activitat esportiva, l'activitat física, com de les pròpies infraestructures del nostre país.

Gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre la situació del català.

Pregunta al Govern sobre la situació del català

310-00142/15

I la formula, en nom del Grup Parlamentari de Junts, la diputada senyora Mònica Sales de la Cruz.

Mònica Sales de la Cruz

Gràcies, president. Bon dia a tots. Fa pocs dies, conseller, el 18 de març, vam conèixer una nova ingerència judicial contra el català a l'escola, en aquest cas del TSJ. El silenci del Govern i especialment el del president Illa i el de vostè com a conseller de Política Lingüística és, si més no, sorprenent, i ens fa pensar que la sospita que acataran sentències no va del tot desencaminada.

Conseller, de resposta fàcil: defensa encara la necessitat de protegir la llengua amb criteris pedagògics, de protegir els projectes lingüístics i els docents? El Govern acatarà la sentència que obliga al vint-i-cinc per cent de castellà a dotze escoles o actuarà per donar compliment al decret que aquesta cambra va aprovar amb una àmplia majoria?

El president

Per respondre, té la paraula el senyor Francesc Xavier Vila Moreno, conseller de Política Lingüística.

El conseller de Política Lingüística (Francesc Xavier Vila Moreno)

Gràcies, diputada. Com no pot ser altrament, aquest Govern defensa que el model d'escola catalana ha de basar els usos lingüístics, ha de basar els projectes lingüístics..., els ha de basar en criteris pedagògics i no pas en criteris extraescolars.

Com vostè sap, tenim una situació, des del punt de vista legal, en què hi ha diverses normatives que estan pendents de sentència. Per exemple, sap perfectament que el decret al qual es refereix en aquests moments està pendent de decisió judicial. El Govern, amb el suport –esperem– i amb la col·laboració de tots els grups que defensen el model d'escola catalana, que ens permet garantir que el català és llengua compartida per la totalitat de la població, treballarà per respondre a qualsevol eventualitat que es vagi produint, però, òbviament, el que no farem serà avançar esdeveniments.

Deixi'm, però, que li digui una altra cosa: vol el seu grup treballar amb el Govern per poder defensar el model d'escola catalana?

Gràcies.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Mònica Sales i de la Cruz.

Mònica Sales de la Cruz

Mire, conseller, des del silenci i sense un posicionament rotund i ferm davant d'aquestes ingerències judicials, ja li avanço que no cal que compte amb nosaltres. *(Alguns aplaudiments.)*

El cito a vostè mateix. Vostè deia: «Jo li recordo que la llei deixa molt clar en el seu articulat que no es poden imposar percentatges, o sigui, mesures indiscriminades a tots els centres educatius. I, sobretot, no es pot fer sense basar-nos en criteris pedagògics.» I hi estem absolutament d'acord. Però què ha fet aquests dies en aquesta línia? Perquè ho desconexem. Vostè fa servir la necessitat de consens quan li interessa, quan li convé. I per a nosaltres el consens per la llengua hauria de ser sempre. Perquè mentre ens pressionen i ens posen ultimàtums per tancar el pacte nacional per a la llengua, van tancant acords d'esquena a nosaltres per dur a terme unes polítiques que fa molt de temps que nosaltres també estem defensant. Per una banda, ens necessiten i ens pressionen i, per l'altra, ni tan sols interloquen amb nosaltres.

No centrifugue i culpe els grups parlamentaris, perquè la responsabilitat dels acords és seua. I si el Govern no fa un canvi radical pel que fa a llengua en tots els àmbits, i n'hi ha molts, no cal que compte amb nosaltres. Diu vostè que l'objectiu d'aquest Govern és no només evitar que el model es desnaturalitze, sinó que millori. I jo em pregunto si millorar vol dir bastir ponts pel català amb una mà i amb l'altra donar cops a l'esquena a aquesta justícia que està altament polititzada, atia-da moltes vegades per les tesis d'aquest Govern socialista de què vostè és membre. O canvien de posicionament o no compten amb nosaltres, conseller.

Farà el mateix amb la sentència del Tribunal Constitucional?

El president

Per respondre, té la paraula el conseller de Política Lingüística.

El conseller de Política Lingüística (Francesc Xavier Vila Moreno)

Senyora diputada, si vol que parlem de silencis, podem parlar de silencis, però el silenci més clar i més clamorós és que cada vegada que demano –i ho he demanat no sé quantes vegades en aquesta sala– interlocució amb Junts, la resposta ha estat de forma sistemàtica que aquesta setmana no en podem parlar.

El president

La següent pregunta és sobre la política econòmica.

Pregunta al Govern sobre la política econòmica

310-00143/15

I, en nom del Grup Parlamentari de Junts, la formula el diputat senyor Joan Canadell i Bruguera.

Joan Canadell i Bruguera

Moltes gràcies, president. Consellera, creu vostè que Catalunya lidera?

Miri, potser vostès s'han cregut el que la senyora Ayuso ens ha estat explicant de que Madrid ha superat Catalunya per culpa del procés. Però aquesta setmana passada el servei d'estudis de la Cambra va publicar un article al diari *Ara* on explicava clarament que Madrid ha incrementat el PIB els darrers vint anys no a costa de Catalunya, sinó a costa de buidar Espanya. En canvi, nosaltres aquí tenim, a més a més, un model molt diferent del que té Madrid. Ens diu la Cambra que el model de Madrid es basa en l'economia del BOE, bàsicament els sectors regulats, mentre que Catalunya lidera, sí; en què?, doncs miri: liderem en exportacions –vint-i-sis per cent enfront del tretze per cent de Madrid–, liderem en indústria –vint-i-quatre per cent enfront al nou per cent de Madrid– o liderem en patents –724; 413 a Madrid. Per tant, escolti'm, no enganyin més la ciutadania. Catalunya ha liderat sempre i seguirà liderant, a no ser que ens ho impedeixi la situació de les infraestructures.

Perquè vostè sap molt bé que els governs com el del PP o el PSOE amb els diputats del PSC han executat sempre molt menys a Catalunya que no pas a Madrid. Però és que escolti'm, el senyor Sánchez, el president Sánchez s'ha endut el rècord: el doble, gairebé, a Madrid d'execució; no arriba a la meitat a Catalunya. I vostè sap molt bé que no és un problema només d'infraestructures, perquè tenim problemes amb la sequera –ho hem patit fa uns mesos–; tenim problemes en que falten places a l'FP; tenim el sistema universitari més infrafinançat de l'Estat; tenim les autopistes que estan col·lapsades; ens falta invertir el doble en recerca i innovació si volem un futur de veritat per al nostre país, o estem a la cua en tot el tema de la transició energètica.

Per tant, escolti'm, tot això que li acabo de dir suma 35.000 milions d'euros per posar-nos al dia i posar-nos al nivell de Madrid, d'Espanya o de la resta d'Europa. Com s'ho pensa fer, consellera?

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Alícia Romero Llano, consellera d'Economia i Finances.

La consellera d'Economia i Finances (Alicia Romero Llano)

Bon dia. Diputat Canadell, s'ha fet vostè la pregunta i la resposta, perquè sí, perquè vostè diu: Catalunya lidera, no?, i ha dit unes quantes xifres positives i després coses que no van tan bé. Doncs m'ha agradat, perquè l'autocomplaença no ha anat mai bé a aquest país, ni als països en general. El que volem tots –i penso que vostè també, i s'ha respost en la segona part de la seva intervenció–..., el que cal és una millora contínua.

Clar que estem molt bé en coses: hem crescut més que Espanya, hem crescut més que Madrid –un 3,6 l'any 2024–, l'economia catalana va bé. És veritat: tenim menys atur que a Madrid, ja que vostè es comparava amb Madrid; estem en rècord d'exportacions –més de 100.000 milions d'euros en exportacions. Clar que tenim dades positives, però, llavors, en tenim algunes que no ho són tant, de positives; per exemple, la nostra productivitat és baixa, la nostra inversió en innovació és baixa, el nostre pes industrial ha perdut una part en els darrers anys, en aquesta línia del que vostè deia en la segona part de la seva intervenció.

Per tant, tenim molta feina a fer. I quan el Govern es posa com a horitzó, com a objectiu, liderar l'economia espanyola, que vol dir que el PIB, el nostre PIB, sigui el primer –que ara no ho és, malgrat que estem creixent més que Madrid– doncs també marca un alt nivell d'esperança, unes ganes de caminar per superar-nos, per ser

millors, per tornar a ser on érem, perquè vam perdre aquesta posició l'any 2018. No vull entrar en les causes, però la realitat és aquesta; i, per tant, el que nosaltres volem és desenvolupar polítiques que hem volgut concretar en aquest pla «Catalunya lidera»: dues-centes actuacions amb una inversió de 18.500 milions d'euros, per intentar –en infraestructures, energia, innovació, millora del nostre model productiu i industrial– doncs aconseguir aquest objectiu, que no és fàcil, però creiem que, amb la força de tots, també de les empreses –importantíssim el seu paper–, ho podrem aconseguir.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Joan Canadell i Bruguera.

Joan Canadell i Bruguera

Consellera, vostè no vol entrar en les causes; jo sí que hi entraré. Sap quina és la causa? Que la inversió de l'Estat a Catalunya en els darrers anys ha sigut de l'ordre de 1.000 milions d'euros anuals i el que diu la Cambra de Comerç, el consell de cambres és que caldria invertir de l'ordre de 4.000 milions d'euros els propers deu anys si volem posar-nos al nivell de Madrid i de la resta d'Europa.

Es pregunta el problema de productivitat d'on ve? Ve d'aquí. No s'enganyi; ve d'aquí.

I, escolti'm, la pregunta que jo li faig és: com s'ho farà vostè, utilitzaran els dinou diputats que tenen a Madrid per exigir al senyor Sánchez aquests 4.000 milions o haurem d'anar els set diputats de Junts...?

El president

Se li ha acabat el temps, senyor diputat. Per respondre, té la paraula la consellera d'Economia i Finances.

La consellera d'Economia i Finances (Alicia Romero Llano)

Canadell, miri, li diré una cosa: hauríem d'arribar al tres per cent del PIB en inversió, que és el que diu la Unió Europea, a Catalunya; a Espanya, també. El Govern de la Generalitat, el seu compromís és que arribi a l'1,5 per cent, que vol dir que anualment invertim 4.500 milions d'euros, que són aquests 1.500 que tenim en el pla «Catalunya lidera».

Però jo també li volia donar algunes dades: entre el 2004 i el 2011, vam invertir 5.000 milions d'euros/any; la Generalitat de Catalunya, entre el 2013 i el 2019, sap quant invertia el Govern de la Generalitat? Mil milions d'euros. Està bé que mirem a Madrid i exigim a Madrid, molt. Miri, sap què hem fet nosaltres a l'última bilateral i la CMAEF? Demanar un grup de treball per exigir que es compleixi la disposició addicional tercera entre el 2009 i el 2013. Això hem fet nosaltres. Això sí, invertir 5.000 milions, que és el que farem en els propers anys; el 2013 i el 2019, 1.000 milions d'euros. Siguem també autoexigents quan demanem que Catalunya pugui liderar. Doncs fem-ho des d'aquí. *(El president retira l'ús del micròfon a la consellera i aquesta continua parlant uns moments.)*

El president

Se li ha acabat el temps, senyora consellera.

Pregunta al Govern sobre la política institucional

310-00144/15

La següent pregunta és sobre la política institucional, i la formula, en nom del Grup Parlamentari de Junts, el diputat senyor Agustí Colomines i Companys.

Agustí Colomines i Companys

Senyor conseller Dalmau... Bon dia a tothom. Sap on estan enterrats Rovira i Virgili i Pompeu Fabra?

El president

Per respondre, té la paraula el senyor Albert Dalmau i Miranda, conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència (Albert Dalmau Miranda)

Sé on està aquest Govern en relació amb el respecte a la nostra cultura i a la nostra llengua. I vostè?

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Agustí Colomines i Companys.

Agustí Colomines i Companys

Miri, senyor conseller, de la mateixa manera que hi han micromasclismes, hi han microespanyolismes, com el que acaba de fer vostè i el president de la Generalitat, que no s'ha atrevit en cap moment a anomenar «Catalunya Nord» el territori de la Catalunya Nord. *(Alguns aplaudiments.)* Vostès que es fan sempre..., diguem-ne, parlen sempre de qui la fa la paga i tot aquest tipus de coses, resulta que tenen un director de la Casa de Perpinyà que en seu parlamentària es nega a anomenar el territori com s'anomena. Es nega... No coneix què és la Mancomunitat Cultural de Catalunya. Diu que a Catalunya Nord no es parla el català –va dir això en seu parlamentària– i diu, a més a més, que es dedicarà al folklore, perquè això del català, diguéssim, és classista.

Vostè creu que ens pot venir un delegat a dir això? Si vostès realment es creuen per què està a Presidència aquesta casa i per què no està exteriors, haurien de reflexionar una mica i baixar una mica l'arrogància també, de passada, eh? Perquè resulta que en aquest país és tan important anar a veure a Machado, com va fer el president, com anar a veure la tomba a Prada de Conflent de Pompeu Fabra o la de Rovira i Virgili, que era president del Parlament, al Pertús. És tan important una cosa com l'altra, m'entén? Perquè nosaltres no fem diferències amb qui va ser reprimit, però sí que volem..., volem la nostra tradició.

Miri, el meu mestre Josep Termes deia: «No et preocupis mai del catalanisme, això és fugisser, preocupa't de la catalanitat, perquè aquells que ataquen la catalanitat, en el fons el que fan és atacar la nació i la nació és el vèrtex d'aquest país i la seva supervivència.» Si no tenim nació, si fem com el PP i traiem un accent a València o ens neguem a parlar de Catalunya Nord, en definitiva, estem fent això que li he dit abans: microespanyolisme, que no es veu, però... *(El president retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

El president

Se li ha acabat el temps, senyor diputat. Per respondre, té la paraula el conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència (Albert Dalmau Miranda)

Moltes gràcies, president. Moltes gràcies, diputat. La veritat és que li agraeixo que ens hagi fet aquesta pregunta, perquè m'ho ha sentit dir moltes vegades, que aquest Govern parlarà a través dels seus fets, i ho hem dit de forma repetida, nosaltres, que som uns defensors de la catalanitat –i que no en vull fer una qüestió de nomenclatura– perquè evidentment que aquest Govern no té cap problema en referir-se ni al Departament dels Pirineus Orientals ni a la Catalunya Nord, no hi té cap problema. El jutjaran pels seus fets, i el jutjaran pels seus fets en relació amb la cooperació transfronterera i amb la protecció de la nostra llengua dins de Catalunya i dins d'Espanya i fora de Catalunya i fora d'Espanya.

Qui ha hagut d'arribar a aquest Govern per augmentar un vint-i-tres per cent l'aportació a La Bressola per defensar la nostra llengua fora de Catalunya? Ha hagut d'arribar aquest Govern, per fer l'aportació més alta que s'ha fet a La Bressola, per defensar la nostra llengua a fora de Catalunya. Ha hagut d'arribar aquest Govern

per, com explicàvem ahir, posar en marxa aquest pla de xoc del català, amb aquesta aportació de 9 milions d'euros, per poder ampliar en 140.000 places l'ensenyament del català, la nostra llengua.

Però m'ha fet gràcia, perquè, és cert, vostè s'ha referit a l'inici de la seva intervenció als micromasclismes; jo li diré on els pot trobar –jo li diré on els pot trobar, no són micro, són bastant macro–: a tota la corrua de respostes que ha tingut el seu tuit aquest cap de setmana. Sap què? Davant del seu silenci. Així que crec que tots nosaltres també tenim una responsabilitat quan parlem, quan parlem com a responsables polítics; quan ens dirigim també als nostres adversaris, a les persones de les que pensem diferent, també tenim una responsabilitat per no callar quan hi ha insult, quan hi ha insult que es deriva de les nostres declaracions.

Moltes gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre l'aplicació del Decret llei 1/25, de mesures urgents en matèria de contenció de rendes.

Pregunta al Govern sobre l'aplicació del Decret llei 1/2025, de mesures urgents en matèria de contenció de rendes

310-00137/15

És formulada pel Grup Parlamentari Comuns, i per substanciar-la té la paraula la diputada senyora Susanna Segovia Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, president. Consellera, ara que fa gairebé ja dos mesos que està en vigor el Decret 1/2025, que regula el règim sancionador per a l'aplicació de la contenció de rendes a Catalunya, la pregunta és quants d'expedients sancionadors i quantes sancions ha posat el seu Govern en aquest temps?

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Sílvia Paneque i Sureda, consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica i portaveu del Govern.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Moltes gràcies, diputada. Efectivament, vostè, com bé sap, Catalunya està aplicant de manera decidida la Llei 12/2023, d'habitatge, i amb aquest decret llei, l'1/2025, que varem treballar conjuntament i que va convalidar aquest Parlament, varem activar mecanismes concrets per garantir precisament el compliment de la llei.

He demanat dades d'avui mateix al matí per donar-les exactament. A data d'avui 26 de març, hem iniciat 148 actuacions inspectores, que li desglosso amb els diferents àmbits d'actuació: seixanta-vuit actuacions inspectores a establiments físics, oberts al públic; setanta-quatre actuacions inspectores a les pàgines web que són pròpies dels portals immobiliaris, i sis actuacions inspectores als principals portals immobiliaris. Com veu, doncs, un treball en aquests dos mesos, efectivament.

També li haig de dir que hem detectat que el sector s'està posant al dia en la major part, i en aquelles que no, com veu, hi ha aquesta tasca per tal de buscar aquests incompliments, que, en general, els més destacats –també aprofito per fer-ne un repàs– són el preu total de renda, amb el desglossament i el detall dels serveis, accessoris, altres quantitats que siguin assumides pels arrendataris. També hem detectat, en el termini de l'arrendament, algunes irregularitats: forma d'actuació del preu a llarg termini dels arrendaments i la fiança i altres garanties.

Com sap, també varem obrir a l'endemà de l'aprovació del decret un canal de denúncies. N'hem atès un total de vint, que també s'estan treballant en aquests moments.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Susanna Segovia Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, consellera. Com vostè sap, l'objectiu del règim sancionador és bàsicament dissuasori, que qui fa frau de llei ho pagui, que qui especula ho pagui, que qui utilitza els lloguers de temporada per abusar ho pagui. I tota aquesta informació que vostè ens dona avui és una informació que ha de ser pública i que ha de donar un missatge clar cap enfora.

Efectivament, només cal entrar a les plataformes per veure que hi ha moltíssims anuncis que no compleixen el que diu la llei i el que diu el decret: no consta si és gran o petit tenidor; no hi consten els preus de referència que s'haurien d'aplicar pel nou lloguer, i, sobretot, hi ha moltíssima finalitat que és lloguer de temporada. De fet, la immensa majoria ho són, quan sabem que aquesta no és la realitat. No hi ha tanta demanda de lloguer provisional, sobretot hi ha demanda de milers de famílies que volen un lloguer estable i accessible.

Consellera, el règim sancionador serà paper mullat si no donem senyals clars cap enfora que des del seu Govern hi ha un compromís per desenvolupar-ho i per informar la ciutadania de la contenció de rendes. Calen campanyes informatives, que la gent conegui els seus drets, perquè milers de famílies no ho saben.

Si a una extinenta d'alcalde de l'Ajuntament de Barcelona li intenten convertir el seu contracte de lloguer temporal, del lloc on porta anys vivint, en un lloguer de temporada i no ho aconsegueixen perquè està informada, imagini's els milers de famílies que no tenen aquesta informació i que els hi fan el frau.

Esperem la campanya del 012 que ens havien dit al febrer, encara no hi és –fa tres mesos de la darrera campanya del 012 sobre animals de companyia–; la campanya xarxes, encara no hi és tampoc; a mitjans..., encara no hi és tampoc. I ja fa un any que aplica la contenció de rendes.

La contenció de rendes i el règim sancionador seran paper mullat si vostès no destinen part d'aquest suplement de crèdit que han aprovat a contractar cent cinquanta inspectors i juristes per fer expedients i posar sancions, repartits per tot el territori.

I li demanaré una cosa més: li demanaré que parli amb el seu grup al Congrés a Madrid perquè deixin de bloquejar i prorrogar la tramitació de la llei que ha de regular els lloguers de temporada i els lloguers d'habitacions per evitar que siguin un frau de llei. Perquè això està en mans ara mateix del Partit Socialista a la Mesa del Congrés. I aquesta llei s'ha d'aprovar de manera urgent per tancar aquest forat.

I també li demanem que explorem des de la Generalitat totes les eines que tenim per intervenir també en els lloguers de temporada a través, per exemple, de la regulació urbanística.

Consellera, si no ens ho creiem, si no fem que sigui efectiu, això no tindrà cap significat.

El president

Se li ha acabat el temps. *(Pausa.)* Per respondre, té la paraula la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica i portaveu del Govern.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Diputada, no només ens ho creiem, sinó que ho estem aplicant. Ha passat, efectivament, un any de la contenció de rendes i vàrem poder veure com, efectivament, les dades avalen aquesta contenció en el topall de lloguer. Està veient com..., en aquests dos mesos, 148 actuacions inspectores. Per tant, les dades avalen que aquest Govern no només aprova i convalida a través d'aquesta cambra els decrets llei, sinó que els aplica.

I, efectivament –vostès ho saben i ho compartim–, el problema de fons és la manca d'oferta, però en el mentrestant, efectivament, s'ha d'actuar en el marc normatiu, i així ho estem treballant amb el seu grup parlamentari. I així s'està treballant també a Madrid, que, com bé sap –que, com bé sap–, hi ha la necessitat de la tramitació i la regulació, efectivament, del lloguer de temporada.

Per tant, jo crec que estem d'acord en les línies mestres. Jo crec que les dades que li he donat avalen perfectament que aquest Govern no només ho diu i aprova decrets llei, sinó que ho aplica des de l'endemà. I en aquest camí continuarem, en augmentar l'oferta d'habitatge i en actuar en el marc normatiu perquè el dret a l'habitatge sigui una realitat... *(El president retira l'ús del micròfon a la consellera i aquesta continua parlant uns moments.)*

El president

Se li ha acabat el temps, senyora consellera.

Pregunta al Govern sobre el registre unificat del càncer

310-00138/15

La següent pregunta és sobre el registre unificat del càncer. I la formula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, la diputada senyora Sara Jaurrieta Guarner.

Sara Jaurrieta Guarner

Gràcies, president. Bon dia, molt honorable president, conselleres, consellers, diputades, diputats... Honorable consellera Pané, revisant les estadístiques del càncer, les estimacions per a l'any 2024 indiquen que es varen diagnosticar, a Catalunya, 45.593 casos, un quaranta-tres per cent en dones i un cinquanta per cent en homes. La primera causa de defunció en homes són els tumors, un vint-i-nou per cent, i en les dones són la segona causa de mortalitat, en un vint per cent, després de les malalties de l'aparell circulatori. Són dades de l'informe de salut de Catalunya de l'any 2023.

La malaltia del càncer, malauradament, és molt freqüent. Tots tenim casos propers, personals, de familiars, amics que han patit o pateixen un tumor. I ens preguntem sovint què més podem fer com a societat per reduir, precisament, la seva incidència. Hàbits saludables, per una banda; detecció precoç, amb el cribratge, per detectar el càncer en fases inicials abans que es presentin els símptomes; protocols de diagnòstic i de tractament, així com la recerca, que amb cada nou descobriment ens genera un raig d'esperança.

També hem de saber que els determinants socials juguen un paper important en l'aparició de la malaltia i, per tant, qualsevol iniciativa en aquest àmbit ens permet abordar, també, la reducció de les desigualtats socials.

Fa unes setmanes, vam poder llegir que el Govern crearà un registre unificat de càncer de Catalunya per millorar l'estratègia contra aquesta malaltia. El concepte de tenir una base de dades úniques sobre el càncer entenc que obre unes possibilitats importants per al seguiment poblacional envers aquesta malaltia. Consellera, ens pot explicar què representarà aquest registre únic? Quins objectius es persegueixen en aquest cas i quines implicacions s'esperen?

Moltes gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Olga Pané Mena, consellera de Salut.

La consellera de Salut (Olga Pané Mena)

Moltes gràcies, president. Moltes gràcies, senyora diputada. Efectivament, apunta molt bé a quin és un dels principals problemes de salut que tenim: és el tema del càncer, a punt també de donar el *sorpasse* amb mortalitat de dones. Segurament, en la darrera informació ho podrem veure.

La creació del registre de càncer de Catalunya respon, evidentment, a l'objectiu de millorar l'estratègia de lluita contra el càncer en benefici de la salut de tothom, i l'objectiu fonamental és disposar d'un sistema d'informació específic sobre el càncer que integri totes les dades rellevants en un únic registre. Ara ja en tenim d'altres, de registres. Després m'hi estenc. La idea és conèixer millor la malaltia des del punt de vista epidemiològic; tenir capacitat per transformar aquesta informació en actuació clínica i actuació de recerca; avaluar-ne bé els resultats de les diverses mesures que posem en marxa i els diversos programes, i millorar l'atenció al pacient, evidentment.

Ara mateix tenim dos registres de càncer, un a Girona i un a Tarragona. Incipient, un altre Lleida, i diversos hospitals tenen els seus propis registres. Però les dades no es recullen de manera sistemàtica ni homogènia i, llavors, és molt complex sumar-les i obtenir resultats vàlids i útils. El departament les recull, les analitza, però veiem que podem donar un salt qualitatiu molt important millorant aquests registres.

Catalunya inclourà... Volem treure un decret perquè són dades especialment protegides les que aniran dintre d'aquest registre. És un registre que inclou, que afecta centres públics i centres privats. Serà d'obligació per a tothom oferir aquesta informació, i pretén cobrir tot el territori català, fer interoperable i interconnectable la informació nostra amb la informació d'Espanya, amb la informació europea. Millora la qualitat de les dades recollides, seran totes sistemàtiques i responen al mateix estàndard d'anàlisi; incorpora dades clíniques d'estadiatge del càncer, en quin moment detectem el càncer i quina és la supervivència que això té, i elimina tasques redundants pels propis clínics que treballen en això, que ara fan front a diverses estadístiques, i permetrà analitzar les dades i transformar-les en informació vàlida i útil, que és lo que ens convé.

El president

La següent pregunta és sobre l'impuls a la nova llei de l'esport.

Pregunta al Govern sobre l'impuls a la nova llei de l'esport

310-00139/15

I la formula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el diputat senyor José Ignacio Aparicio Ciria.

José Ignacio Aparicio Ciria

Bon dia. Gràcies, president. Honorable conseller, ara que estem en plena volta a Catalunya i que s'ha aconseguit que el *tour* de França el 2026 surti de Barcelona, penso que l'anunci que va fer fa pocs dies sobre la nova llei de l'esport suposarà el millor i fonamental port de muntanya que ens ha de portar a la meta final, que és la millora de l'activitat esportiva i de l'esport aquí a Catalunya.

Partim d'una llei de l'any 2000. La necessitat de posar al dia aquesta llei era una petició unànime del món esportiu, en un context on la pràctica esportiva s'ha diversificat enormement, amb una creixent rellevància de l'esport de base, l'esport escolar i l'activitat física com a eina de salut pública. Tots i totes pensem que la nova llei haurà de garantir un accés equitatiu a la pràctica esportiva per a tots els col·lectius, independentment de la seva edat, condició social o capacitats físiques.

També, un aspecte clau que els sectors implicats esperen és la professionalització de l'esport i el reconeixement dels tècnics, entrenadors i professionals de l'activitat física. Esperem que aquesta nova normativa podrà regular la formació i les condicions laborals d'aquests professionals. Són moltes les demandes que venen des del món de l'esport. Hem parlat dels professionals, però també les entitats, els consells esportius, les federacions, els clubs, el sector empresarial..., tots amb grans anhels i amb grans esperances.

És important i fonamental tenir en compte, igualment, la necessitat d'una major inversió en infraestructures esportives, tant en l'àmbit municipal com a tota Catalunya, i la col·laboració entre el sector públic i privat per a la promoció de l'esport. També esperem que la nova llei incentivarà aquestes inversions i garantirà que arribin a tot el territori de manera equilibrada.

Honorable conseller, aquest anunci del Govern de la Generalitat de que ha aprovat la memòria preliminar de l'avantprojecte de la llei de l'esport i l'activitat física a Catalunya és molt bona notícia, una notícia esperada i desitjada. Aquesta futura llei, com ja hem dit, esperem que pugui actualitzar el marc normatiu vigent per adaptar-lo a la realitat social, esportiva i econòmica del país.

En aquest sentit, sobre aquest anunci, ens agradaria que ens poguéssiu explicar quines són les principals mancances que presenta la legislació actual i que justifiquen la necessitat d'una nova llei. És a dir, concretament, per què una nova llei i quins eixos estratègics contemplarà?

Moltes gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el senyor Berni Álvarez Merino, conseller d'Esports.

El conseller d'Esports (Bernardo Álvarez Merino)

Gràcies, senyor president. Gràcies, senyor diputat. Bé, com vostè bé ha dit, nosaltres, al final, el que hem fet és engegar un camí nou per a una nova llei que ens faci l'esport més fort, no? Aquesta memòria preliminar és el primer pas, primer, també, per complir el nostre marc normatiu, i, segon, perquè creiem que fa falta enfocar l'esport d'una manera diferent que la de fa vint-i-cinc anys, no?

Per què aquesta nova llei? Com deia, com vostè mateix deia, l'esport ha canviat molt i també és «llei de l'esport i activitat física», perquè també l'esport abans segurament estava molt pensat en un esport reglat, en un esport amb una instal·lació física, com ara un pavelló, una piscina, un camp de futbol i ara aquesta instal·lació ha canviat; a part d'aquestes, hi han instal·lacions com poden ser el mar, la muntanya, les mateixes ciutats, on la gent corre, i per això fa falta canviar aquest marc normatiu. Es farà més fort, no?

Com ho volem fer? Ho tenim molt clar. Primer, amb el diàleg i el consens. Sabem els textos que hi ha previs, sabem que hi ha molta..., també, molta demanda de molta part del sector per participar-hi i nosaltres volem comptar amb tothom. Per això hem engegat també la Taula de l'Esport, que és la primera eina que tenim. Sabem tota aquesta feina prèvia, i la valorem i comptem moltíssim amb tot el que s'ha fet en federacions, consells, la UEC, etcètera, etcètera, etcètera.

Segon, també per considerar, d'una vegada per totes, dintre de la llei, del marc legal, que l'esport és un bé essencial, cosa que abans no es contemplava. I que això significa que el marc normatiu ha de variar.

I, després, per incloure tota la part aquesta que nosaltres hem denominat «esport 360», dintre del que és la llei, perquè fins i tot des de la perspectiva de gènere ha canviat; l'antiga llei no ho contemplava, ara, aquesta llei, aquesta nova llei, ho ha de contemplar. I també, doncs, perquè tota la indústria al voltant de l'esport, el turisme esportiu, com nosaltres l'estem enfocant, té mancances en la llei antiga –més que res, perquè té vint-i-cinc anys– i nosaltres ho volem enfocar també en aquesta nova normativa.

En definitiva, el que volem és crear un marc amb consens, amb tothom, però liderat per una conselleria que és nova. I com que mai hi ha hagut una conselleria d'Esports, creiem que ens toca a nosaltres liderar aquest procés valorant, com li he dit, tota la feina prèvia feta. Així que estem desitjant rebre tota la informació, engegar aquest camí i crear, per fi, un marc normatiu com l'esport català es mereix.

Gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre l'ensenyament del català a les escoles d'adults.

Pregunta al Govern sobre l'ensenyament del català a les escoles d'adults

310-00140/15

I la formula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, la diputada senyora Imma Ferret Raventós.

Imma Ferret Raventós

Gràcies, president. Molt bon dia a tothom. Honorable conseller, senyor Vila... Des de fa mesos, i especialment des de la presentació de les darreres dades de l'enquesta d'usos lingüístics de la població, sabem que hi ha una bona predisposició per aprendre la llengua, però el sistema actual d'accés al coneixement de català a adults no està dimensionat per atendre la demanda existent.

Davant d'aquesta situació, i en el marc de la seva intervenció davant de la Comissió de Política Lingüística de fa unes setmanes, ens va explicar que el departament duria a terme un pla de xoc específic d'ensenyament del català a adults. Aquest pla buscava dimensionar aquest sistema d'ensenyament i acreditació a la demanda social, millorar-ne l'eficiència i l'eficàcia i incrementar les vies d'aprenentatge del català a través de l'ensenyament formal, no formal i l'autoaprenentatge, així com augmentar les eines digitals disponibles per aprendre la llengua.

Donat que ahir mateix el Govern va aprovar aquest pla de xoc amb una inversió de 8,8 milions d'euros, on es preveu que tothom que vulgui aprendre català ho pugui fer... És per això que, des del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, ens interessaria saber com es preveu, més concretament, que es dugui a terme l'ensenyament del català a adults a partir d'ara i com es preveu fer.

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el senyor Francesc Xavier Vila Moreno, conseller de Política Lingüística.

El conseller de Política Lingüística (Francesc Xavier Vila Moreno)

Moltes gràcies, diputada. Efectivament, ahir vam aprovar l'acord de govern per al pla de xoc d'ensenyament de català a adults, que és fruit d'un acord del Govern amb Esquerra Republicana que crec que s'inscriu plenament en l'esperit del pacte nacional per la llengua, perquè volem anar en aquesta direcció tots plegats. És, com bé ha dit, una inversió extraordinària de 8,8 milions i creiem que és una bona notícia, que ens permetrà atendre molt millor la demanda de cursos.

A veure, què podrem fer? Podrem, en primer lloc, augmentar la capacitat del Consorci per a la Normalització Lingüística, perquè augmentarem la plantilla del consorci. Podrem contractar més de cinquanta tècnics i podrem passar a jornada completa més de cent vint tècnics que ara mateix estan en diferents tipus de jornada. I això, òbviament, donarà molt més múscul per poder fer què? Doncs oferir més cursos, oferir cursos en horaris diferents, arribar a més localitats; per tant, incrementar la capil·laritat del consorci. I això es tradueix en..., hem calculat unes trenta mil places noves al llarg d'aquest any. I això ens permetrà situar-nos en 140.000 places com a mínim, de cara a l'any que ve, ja de forma sistemàtica.

Simultàniament, el que estarem fent serà reformar la funció del consorci, que no només estarà fent d'impartidor de cursos, sinó també de referent de la docència de la llengua per a les persones adultes. Una altra de les línies amb les quals ja podrem treballar seriosament serà la millora de les aplicacions d'inscripció i d'avaluació per evitar cues, per evitar col·lapses. És un problema que tenim i que demana una inversió substancial en aplicacions informàtiques.

A més a més, el que farem serà..., el que ja estem fent és afegir més actors a l'ensenyament del català per a adults mitjançant cursos coordinats amb el consorci. N'estem programant ja amb UGT, amb Comissions, amb els col·legis professionals... Ja tenim previstes com a mínim més de mil places de nivell C2 per a aquest any. Donarem també suport a la CAL perquè pugui oferir més de 2.400 places en les seves activitats d'aprenentatge, sobretot de llengua oral. Obrirem una línia amb 800.000 euros per a municipis i entitats que ensenyen català. I finalment, potenciarem l'aprenentatge en línia, bàsicament amb eines d'intel·ligència artificial.

El president

La següent pregunta és sobre les dejeccions ramaderes.

Pregunta al Govern sobre les dejeccions ramaderes

310-00148/15

I la formula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la diputada senyora Montse Bergés i Saura.

Montse Bergés i Saura

Gràcies, president. Conseller, la setmana passada la Mesa del Congrés dels Diputats, amb els vots del PSOE i de Sumar, va vetar i, per tant, no va permetre que ni tan sols es pogués votar, una esmena amb l'objectiu de prorrogar la vida útil de dues plantes de cogeneració a Catalunya. El grup del PSC i vostè, conseller, aquí a Catalunya tenen un discurs i els seus diputats al Congrés i el ministre Planas a l'Estat espanyol en tenen un altre. Aquí, al Parlament, el grup del PSC vota propostes de resolució demanant la pròrroga i al Congrés no es permet ni debatre-la. Aquesta decisió ha fet que dos-centes famílies de ramaders i ramaderes del nostre país, d'Alcarràs i de les Masies de Voltregà, hagin vist vulnerats els seus drets. Això vol dir llocs de treball i vol dir també un problema ambiental de primer ordre. Què farem amb un milió i mig de tones d'excedent de purins cada any? En aquest moment les plantes estan tancades i, per tant, els ramaders i ramaderes han de tenir solucions.

Com valora el veto a l'esmena que permetia trobar una solució per a aquestes plantes de cogeneració que ja estan tramitant els projectes de transformació a plantes de biogàs?

El president

Per respondre, té la paraula el senyor Òscar Ordeig i Molist, conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació (Òscar Ordeig i Molist)

Gràcies, president. Diputada, en primer lloc, gràcies per donar-nos l'oportunitat de donar explicacions.

Una prèvia. El sector agrari a Catalunya ha liderat el creixement de l'economia catalana el 2024, especialment impulsat per l'agricultura, la ramaderia i la indústria agroalimentària i, per tant, també una defensa d'aquest sector tan important per al nostre país i també en contradicció a aquests cants de sirena que a vegades ens demanen externalitzar la producció agrària i ramadera a fora de les nostres fronteres, que farà augmentar la petjada ecològica i que, a més a més, posa en risc la seguretat alimentària. Per tant, anem a donar suport, anem a reconèixer, anem a acompanyar i anem a ajudar.

Jo crec que aquí el conseller Mascort i la consellera Jordà ho van fer molt bé. Van definir l'estratègia del biogàs. Nosaltres l'hem complementat aquesta setmana amb l'estratègia del digestat i, per tant, anem cap aquí. El sector va tard en les infraestructures necessàries de biogàs per gestionar els purins, no de cogeneració –cogene-

ració és part del passat—, anem cap al biogàs. I seguidament li detallaré les accions que hem fet —que vostè coneix, perquè n'hem informat— per acompanyar també als ramaders en aquesta situació que ens ocupa i ens preocupa.

Gràcies.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Montse Bergés i Saura.

Montse Bergés i Saura

Gràcies. A veure si en la resposta me pot donar més pistes sobre quina és la solució.

La realitat és que entre els uns i els altres el problema es deriva a un sector econòmic, el sector primari, que tots defensem, però que quan s'ha de demostrar amb fets es vulneren els drets. I volem manifestar que això és una vergonya. En aquest moment tenim aquestes dos-centes famílies de ramaders i ramaderes que tenen un problema greu que s'hauria pogut solucionar i que no s'ha permès ni el debat al Congrés i, com he dit, ja tenen els projectes tramitant-se per reconvertir-se en plantes de biogàs.

Les solucions que em donaran, o si me les explica, és possible..., ja veurem si s'adapten a les necessitats reals del sector i si se poden aplicar de manera immediata i quins costos afegits poden tenir, com per exemple el transport i la petjada ecològica.

Miri, per una banda, estan aprovant decrets de simplificació administrativa i, per altra, segurament hauran d'impulsar noves línies d'ajut a les explotacions afectades. Més paperassa. Amb una partida pressupostària que no sabem d'on vindrà. Creiem que, de fet, seria millor ajudar les empreses i evitar que cada ramader i ramadera hagi de tramitar ajuts.

Conseller, el problema, com he dit, el tenim avui i ja podia estar resolt. El Govern de Catalunya haurà d'avançar diners per tapar les vergonyes del Govern espanyol?

Gràcies.

El president

Per respondre té la paraula el conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació (Òscar Ordeig i Molist)

Diputada, en primer lloc, qualsevol proposta de millora i d'ajuda és benvinguda. Per tant, mireu quin és l'horitzó, cap a on hem d'anar, i llavors ajudem tots plegats.

Escolti, fa vint-i-cinc anys que sabem que el 2024 acabaven les primes, i fa molt de temps que estem treballant precisament per trobar una alternativa. Alcarràs, Masia, sap quants anys fa que han demanat començar la tramitació per convertir-se en plantes de biogàs? Tres anys. Fa tres anys que els papers estaven encallats a la Generalitat i aquestes plantes ja haurien d'estar funcionant com a plantes de biogàs. I en aquests moments nosaltres, el nostre Govern, ja ha donat la declaració d'impacte ambiental de les dos plantes. I en aquests moments..., aquest Govern ja va impulsar, el 2024 també, que venia del seu Govern, 40 milions d'euros en ajudes precisament per construir dotze plantes de biogàs anuals, que és el que necessitem. Només estem tractant el quatre per cent de les dejeccions ramaderes amb plantes de biogàs. Anem tard.

Per tant, hi ha alternativa. Vostè ho sap perquè els hem informat. Abans d'acabar el 2024 ja teníem un pla tècnic per reubicar tots els purins en plantes com la d'Alcarràs, bioproductors que també estan rebent el suport del Govern, i també plantes a Osona, i també terrenys on no s'estava aplicant cap terreny. Per tant, escolti, estratègia, sí, però agilització administrativa. No podem tardar tres, quatre, cinc i sis anys en tramitar un expedient d'una planta de biogàs. A aquest ritme, quan el permís arriba, la tecnologia ja està obsoleta.

Per tant, suport als ramaders... *(El president retira l'ús del micròfon al conseller i aquest continua parlant uns moments.)*

El president

Se li ha acabat el temps, senyor conseller.

Pregunta al Govern sobre la planificació de l'oferta educativa

310-00149/15

La darrera pregunta és sobre la planificació de l'oferta educativa, i la formula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'honorable senyor Juli Fernández Olivares.

Juli Fernández Olivares

Gràcies, president. Bon dia, consellera. Ens podria explicar per què el seu departament ha decidit tancar vuit línies d'ESO i dues de primària a Terrassa, que suposen el deu per cent de les cent onze línies de l'escola pública que tancarà el seu Govern?

El president

Per respondre té la paraula l'honorable senyora Esther Niubó Cidoncha, consellera d'Educació i Formació Professional.

La consellera d'Educació i Formació Professional (Esther Niubó Cidoncha)

Molt bon dia, president, diputat. També una salutació als membres de la comunitat educativa que ens acompanyen. *(En el sector del públic unes quantes persones mostren unes pancartes.)*

Els criteris de planificació...

El president

Si us plau –si us plau. Un moment, senyora consellera. Si us plau, els demano que retirin aquestes pancartes; el Reglament ho prohibeix. Per tant, demano als serveis de la cambra que... *(Veus de fons.)* Si us plau. *(Veus de fons.)* Si us plau, els demano que es comportin adequadament, d'acord amb les normes d'aquest Parlament. Demano als serveis de la cambra que retirin aquestes pancartes, si us plau. I facin-ho voluntàriament. Gràcies.

(Pausa.)

Moltes gràcies. *(Aplaudiments.)* Senyora... *(Veus de fons.)* Senyora consellera... *(Veus de fons.)* Senyora consellera, pot continuar. *(Veus de fons.)* Si us plau. Si us plau. Senyora consellera, pot continuar respondent.

La consellera d'Educació i Formació Professional (Esther Niubó Cidoncha)

Bé, molt bé. Deia, diputat –i un cop saludada la comunitat educativa–, que els criteris de planificació educativa són coneguts; n'hem parlat. De fet, en aquesta mateixa sessió els hem estat comentant. I sempre van enfocats a l'objectiu de preservar el sistema educatiu públic, millorar-ne la qualitat i per això també reduïm ràtios –no vint– a dinou, a divuit i fins i tot a disset. I, a més a més, també millorant l'equitat amb el compromís de la lluita contra la segregació en un context, evidentment, de natalitat a la baixa. No només a Catalunya –més de trenta mil alumnes menys el proper curs–, sinó a països del nostre entorn.

Quina és la diferència? Catalunya no està com havia estat fa uns anys, en què sí que es tallaven línies públiques i es tancaven molts grups de línia pública, però amb ràtio a vint-i-cinc, i mentre creaven més grups de concertada. No estem en aquests moments. El nostre grup mai ho ha estat i, de fet, el seu grup ha estat en algun govern en què això sí que es practicava. Ara estem en un moment diferent. Efectivament, mantenim, malgrat aquesta davallada de natalitat, el conjunt d'escoles públiques de Catalunya, el noranta-vuit per cent de l'oferta pública. Reduïm ràtios, com deia abans, no només a vint: molt més avall. Incorporem per primera vegada la matrícula viva en la planificació, per poder donar resposta a aquelles necessitats d'escolarització

de l'alumnat nouvingut durant tot el curs, que ens permet aquestes ràtios una mica més baixes.

I, a més a més, ho fem creixent moltíssim l'oferta de formació professional pública. Ho fem amb un compromís amb la lluita contra la segregació, que penso que és compartida també amb el seu grup. I, a més a més, ens hem emplaçat a una planificació conjunta, amb una mirada a mitja i llarga amb la concertada, amb el món local, per poder entomar aquest repte en els propers anys. Per tant, no estem desmantellant l'educació pública; el que estem fent és reforçar-la.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Juli Fernández Olivares.

Juli Fernández Olivares

Consellera, que a mi em costi parlar de Terrassa tindria cert sentit perquè soc de Sabadell, però no m'ha dit res, no m'ha contestat res sobre la situació de Terrassa, que concentra el deu per cent dels tancaments de les cent onze línies públiques que vostès han plantejat tancar.

Miri, en els darrers anys, la reducció de ràtios que el Govern va fer va fer que cent deu grups el darrer any no es tanquessin. Va fer que 360 grups en els darrers tres anys no es tanquessin. Ara ens trobem amb cent onze grups tancant arreu del país: al Delta, Deltebre; al Camp de Tarragona; a Girona; a l'entorn metropolità, Rubí, Sabadell, però..., Mataró, Granollers.

Però permeti'm posar una mica més d'èmfasi a Terrassa. El deu per cent de tots. On si hi incorpora la matrícula viva, crec que encara serà molt pitjor. En una ciutat on hi havia hagut un acord –consensuat, compartit– Govern-ciutat per avançar en una millora de la qualitat educativa. Perquè segur que ha vist l'informe de la Fundació Bofill de segregació, on diu que a Terrassa s'han reduït setze punts de dissimilitud en els darrers anys –setze punts de dissimilitud en els darrers anys. On concreten que Terrassa és font d'inspiració per reduir la situació que es viu a molts llocs del nostre país.

I vostès, en un entorn on tenien la possibilitat i l'oportunitat d'aprofitar el moment per reduir encara més les ràtios, per millorar la situació dels docents, de les famílies, fan totalment a la inversa. Els cent deu grups que l'any passat s'estalviaven de tancar aquest any es tanquen. Rectifiqui, consellera, perquè té la comunitat educativa avui concentrant-se davant dels serveis territorials...

El president

Se li ha acabat el temps, senyor diputat. (*Alguns aplaudiments.*) Per respondre, té la paraula la consellera d'Educació i Formació Professional.

La consellera d'Educació i Formació Professional (Esther Niubó Cidoncha)

Gràcies, president. Miri, vam poder parlar amb l'alcalde de Terrassa fa molt poc. I què té Terrassa que no tenen altres municipis? És el municipi en què la natalitat baixa més. I no només baixa a I3. Molts grups addicionals, els famosos «bolets» que teníem a sisè de primària, tornen a la dimensió natural que en aquests moments... Sí, i a més a més tenim grups, aposta per una oferta integrada de formació professional, que fa que algun grup, en algun centre, es converteixi en un centre integral de formació professional i, per tant, aquell grup perdi ESO.

Però, en tot cas, els criteris són els mateixos que s'han fet servir a tot arreu. I hi insisteixo: no abaixem ràtio a vint, com altres havien fet; ni a vint-i-cinc, ni tanquem grups amb ràtios de vint-i-cinc. Els tanquem quan realment, per un tema de natalitat, s'ha d'ajustar aquesta oferta pública.

Però, dit això, estem en la planificació inicial. Avui tancarà la preinscripció i ajustarem tots els grups que sigui necessari. Allà on sigui necessari crear nous grups públics ho farem.

El president

Se li ha acabat el temps. Gràcies.

Acabada la sessió de control, passem ara al següent punt de l'ordre del dia.

Proposició de llei de modificació de la Llei 14/2010, de 27 de maig, dels drets i les oportunitats en la infància i l'adolescència, per a garantir els drets dels menors en acolliment

202-00004/15

El tercer punt de l'ordre del dia és el debat i votació de la proposta de tramitació, directament i en lectura única davant del Ple, de la proposició de llei de modificació de la Llei 14/2010, de 27 de maig, dels drets i les oportunitats en la infància i l'adolescència per a garantir els drets dels menors en acolliment.

D'acord amb l'article 138.2 del Reglament, el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya va sol·licitar la tramitació en lectura única davant del Ple d'aquesta iniciativa legislativa. La Mesa, d'acord amb la Junta de Portaveus, va acordar d'eleva al Ple la proposta de tramitació en lectura única sol·licitada.

Com bé saben, aquest primer debat segueix les normes establertes per als debats a la totalitat. En primer lloc, doncs, intervindrà el grup parlamentari proponent per un temps de set minuts.

Per tant, té la paraula, en representació del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la diputada senyora Montserrat Berenguer i Messeguer.

Montserrat Berenguer Messeguer

Gràcies, president. Consellera, diputats, diputades, avui adreço els meus agraïments especialment, doncs, a les entitats, famílies acollidores i representants que avui són aquí i m'acompanyen, també en *streaming*, pel seu gran suport en aquesta iniciativa que dona veu a milers de famílies, en especial als infants.

Des del Partit Popular sol·licitem que aquesta proposició de llei sigui tramitada pel procediment de lectura única que preveu el Reglament del Parlament. Demanem a la resta de grups que ens donin suport en aquesta sol·licitud, que permetin aquesta modificació de llei que proposem per la garantia dels drets dels infants i adolescents en acolliment.

L'article 138 d'aquest Reglament exigeix dos requisits perquè una proposició de llei sigui tramitada en lectura única: d'una banda, que la naturalesa de la proposició de llei ho aconselli, i, d'una altra, que la simplicitat de la formulació ho permeti.

Doncs bé, aquesta proposició de llei que hem presentat reuneix ambdós requisits. Quant a la simplicitat de la formulació, és evident que la proposició compleix; es tracta d'una modificació de l'article 147, però únicament afegint un nou apartat, el 2 bis. Els hi recordo que en aquesta legislatura s'ha tramitat pel procediment de lectura única proposicions de llei que les modificacions anaven molt més enllà de la modificació d'un únic article.

Amb relació a la naturalesa de la proposició de la llei, amb una addició, com hem dit, de l'apartat 2 bis, és que el redactat vigent de l'actual llei presenta certa imprecisió i afecta negativament els infants acollits, en uns casos especialment particulars, aquells en els quals, amb el pas del temps, s'han establert ja uns vincles significatius i de reaferrament fort i segur amb els seus acollidors.

Per tant, jo vull dir que potser el problema no és la lectura única, és l'article en qüestió. Vostès consideren que la reforma de la llei es podria, potser, utilitzar per fer reformes de més calat. En parlem, cap problema, però l'article és el que és i dona opció a presentar posteriorment esmenes.

Amb la ponència, si bé és positiva, no ens enganyem, l'assumpte podria quedar adormit, i l'article volem que no perdi la seva essència. Per tant, és una qüestió més de voluntat política.

Els fets dels diferents grups, els que estan aquí presents, hauran de corroborar si realment existeix aquesta voluntat política pel canvi en interès superior dels infants. Pels fets parlarem, no per les paraules.

Perquè la realitat és clara; contextualitzem el problema. El problema afecta infants especialment menors de sis anys; ho torno a repetir..., també diré infants sans, perquè aquells majors de sis anys o quan aquell infant té alguna mena de discapacitat, alguna afectació, sembla que el problema no ho és tant i no hi ha debat, i aquests poden continuar amb els seus acol·lidors. Que trist!

No significa un avançament per la dreta, aquesta modificació, ni un abús, ni un pillatge en el sistema, perquè aquí es parla de donar-se requisits, condicions, valoració prèvia per part dels equips professionals competents en valorar precisament aquesta idoneïtat, un cop s'ha determinat l'adoptabilitat de l'infant i, per descomptat, donant-se requisits i condicions.

Per tant, no parlem d'automatismes, ni d'obligatorietats, ni sistemàtiques, ni d'un sumatori que dos més dos són quatre. En els supòsits que hi hagi intencionalitats fosques, és l'Administració qui té el deure i l'obligació de detectar-les. D'aquí, la importància de fer una bona valoració i seguiment.

Per tant, és una solució possible a problemes que en l'actual sistema presenten les mesures d'acolliment i, en específic, en les seves modalitats d'urgència i acolliment simple. L'acolliment familiar d'urgència, que es constitueix quan cal una atenció immediata de protecció per part de l'Administració..., però és que gairebé totes les lleis d'infància d'arreu de l'Estat estableixen aquesta durada màxima de sis mesos. I ens preguntem per què a sis mesos? Doncs no es tracta d'un límit arbitrari; es prova de cercar aquest equilibri entre el temps que necessiten els professionals per a l'estudi i la proposta del cas i la necessitat de cercar aquell entorn d'estabilitat que l'infant necessita.

A Catalunya, el problema el tenim damunt la taula. Podem demorar-lo més i més. La durada de l'acolliment d'urgència supera els sis mesos, i la llei..., estem a un vuitanta per cent dels casos –ho torno a repetir, vuitanta per cent dels casos– que s'excedeix, i el cinquanta per cent dels casos superen els dotze mesos, una duració mitjana de setze mesos. Dades de l'informe del síndic del 2023.

Però és que hem de saber que la mesura d'acolliment, quan arriba al seu final i els infants acollits no poden retornar amb la seva família biològica, i això està passant en un noranta per cent dels casos..., a aquests infants, què els hi passa? Es veuen abocats a un nou acolliment, nova família, noves experiències de separació, nous vincles complexos d'adaptació, nous entorns de residència, d'habitatge, escolars, socials, familiars. I anem sumant motxilles. I, a més a més, hem de menystenir el vincle segur, l'aferament, l'estima, l'afecte i l'amor.

Doncs el coneixement científic avala aquesta importància de l'estabilitat. I atenent aquesta evidència, el Comitè dels Drets dels Infants, en l'observació general 14, ja diu, i ho subratllaré, que aquest vincle que s'ha forjat de forma adequada caldrà mantenir-lo al llarg dels anys per oferir aquest entorn estable que l'infant necessita.

I tenim també el Comitè d'Ètica dels Serveis Socials de Catalunya, del 2018, que ja establia que, quan la família d'urgència s'allarga més de dotze mesos, s'haurà de preveure la possibilitat que l'infant es quedi en aquell mateix nucli familiar.

I les referències europees, senyors, de la pràctica estesa a altres països exactament amb aquesta mateixa proposta –Alemanya, Regne Unit, Itàlia, la setmana passada Portugal– i a altres comunitats autònomes –País Basc, Madrid, Andalusia i properament Castella - la Manxa. A Portugal, la setmana passada, tota la cambra, per unanimitat, va aprovar això. Se'ls en devia anar la pinça, a tots els parlamentaris portuguesos.

Doncs bé, crec sincerament que és una bona iniciativa, una bona proposta, feta amb seny, totalment millorable, perquè aquí es volia buscar un consens i és l'opció d'agafar i arribar a un document únic. Jo tinc l'esperança que això potser avui no

sortirà, però que tard o d'hora arribarà, perquè el canvi i el progrés de les societats arriba.

Acabaré, si em permeteu, amb una frase de Pere Casaldàliga, que diu: «La ciència, la tècnica i el progrés només són dignes del nostre pensament i les nostres mans si ens humanitzem més.»

Moltes gràcies.

El president

A continuació, per posicionar-se, la resta de grups tindran un torn de cinc minuts cadascun. I, en primer terme, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Junts, la diputada senyora Noemí Nieto i Fumanal.

Noemí Nieto i Fumanal

Bon dia, president. Bon dia, diputats, diputades, consellera. Avui es presenta una proposta de modificació de llei de gran importància i de gran sensibilitat amb l'objectiu de millorar la regulació de les famílies d'acollida. La llei que es vol modificar és la Llei 14/2010, del 27 de maig, sobre els drets i les oportunitats de la infància i l'adolescència a Catalunya, que garanteix els drets dels menors en situació de risc o desemparament i que requereixen la intervenció pública quan les seves famílies biològiques no poden assumir-ne la cura.

Aquesta llei és dissenyada per evitar danys irreparables als infants, però no sempre ho aconseguim. Avui tots els grups parlamentaris hauríem de comprometre'ns a trobar les millors mesures per evitar les disfuncionalitats actuals en els processos d'acollida. Aquestes disfuncionalitats són provocades per la complexitat dels tràmits necessaris per iniciar els processos d'adopció, fase posterior a la fase d'acollida. Per tant, tenim pares d'acollida que esperen massa temps les notícies del destí familiar d'adopció i que provoca que no puguin ajudar nous nens, que és la seva veritable vocació, i evitar que acabin en centres.

Actualment, els períodes d'acollida d'urgència temporal superen els sis mesos establerts i recomanats per la normativa. Com ha comentat la diputada Berenguer, la realitat és que el vuitanta per cent de les famílies d'acollida superen els sis mesos, i el cinquanta superen els dotze, un període que l'OMS recomana evitar, ja que els vincles entre l'infant i la família acollidora esdevenen molt profunds. L'infant pot viure-ho com un segon abandonament.

El període mitjà actual a Catalunya és de setze mesos. I ens agradaria conèixer l'opinió de la consellera sobre la situació de la DGAIA. Estan els equips d'adopció sobrecarregats i, per tant, són insuficients? Es podrien reduir els tràmits? Ha augmentat la complexitat social? Perquè, pel bé superior de l'infant, trobar una família adoptiva idònia és el màxim objectiu d'aquest procés. A la DGAIA se li acumulen molts problemes. Felicitem i li desitgem molta sort al nou director general de la DGAIA, però demanem que es notin les millores a curt termini en l'àmbit de la protecció del menor.

Compartim la preocupació de moltes famílies d'acollida que, davant aquests endarreriments temporals, veuen a la modificació de la llei una oportunitat perquè les famílies d'acollida es converteixin en famílies adoptives quan els processos s'allarguen. Volem reconèixer la seva feina, la seva tasca, que són clau per evitar l'exclusió social dels nens i adolescents en situació difícil amb les seves famílies biològiques. Són persones altruistes i asseguruen el creixement digne de nadons, infants i adolescents, tant a nivell emocional, psíquic i físic, i eviten la institucionalització. Un èxit per a la nostra societat.

Les xifres han augmentat, de famílies d'acollida, des de que es van crear als anys noranta, i, amb diferència, tenim moltes més famílies a Catalunya que a la resta de l'Estat, però encara són insuficients. El seixanta per cent dels infants i adolescents, dos mil, són ingressats a centres de menors, i està demostrat que els resultats d'inclusió social no són positius, i només set-cents van a famílies d'acollida. Els grups

parlamentaris hauríem de legislar per garantir els drets superiors dels infants, però també per protegir els drets de les famílies d'acollida i també les famílies d'adopció.

Per tant, estem a favor de la modificació, però no per lectura única..., i obrir un període de treball conjunt amb urgència, i sempre tenint en compte que aquesta situació que avui no aprovarem està garantida per l'article 235 del Codi civil de Catalunya. Per tant, esperem i fem-ho bé en breu.

Hem de pensar que la modificació presentada no és prou completa i podria afegir més complicacions a aquests processos; no garanteix la idoneïtat del perfil de la família d'acollida per la família..., per ser família adoptiva. Està explicat en l'exposició de motius, però no en l'articulat, diputada Berenguer; ens falta aquest pas. I podria incentivar utilitzar la llista d'espera d'acollida per finalitats d'adopció, i les característiques són diferents; en l'acollida, s'ha de mantenir els vincles amb les famílies biològiques.

I més, sempre ens hem de centrar en el focus del problema, que és no oblidar-nos-en i exigir que el que cal resoldre són les causes d'endarreriments en els tràmits d'adopció i tornar a aconseguir aquests sis mesos, que són els aprovats i els recomanats.

En resum, Junts per Catalunya estem a favor de treballar en un conjunt de tots els grups parlamentaris per la regulació, una nova regulació de la protecció dels infants i adolescents davant de situacions de risc o desemparament, però via el consens de totes les famílies, les adoptives i les d'acollida.

Moltes gràcies. I moltes gràcies també al Partit Popular per presentar aquesta modificació.

El president

Per fixar la posició del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Carles Campuzano i Canadés.

Carles Campuzano i Canadés

Moltes gràcies, senyor president. Honorable consellera, diputats, diputades... Senyora Berenguer, d'entrada, li agraïm, òbviament, la iniciativa que ha presentat. Ens permet obrir un debat en el Parlament al voltant d'un problema. Efectivament, el mal funcionament dels acolliments temporals, que es perllonga massa en el temps, en el context també d'un altre problema que fins ara no s'ha mencionat i que preocupa la consellera, com crec que ens ha preocupat a tots, que és el baix nombre de famílies acollidores que té aquest país, que ens porta a que tinguem tants infants vivint en residències i que tinguem gairebé tres-cents menors de sis anys vivint en residències.

Aquests són els problemes de fons que els governs crec que tenen identificats. El Govern anterior va posar en marxa mesures, millores de prestacions, nous models d'acolliment, entre ells l'acolliment professional, que ens sembla un bon model; major sensibilització del conjunt de la ciutadania.

Ara bé, vostès han decidit intentar aprovar de manera ràpida, precipitada, amb el mecanisme de lectura única, aquesta proposició de llei, i em permet dir-li, senyora Berenguer, que s'han equivocat. Aquest tràmit exigeix un tràmit ordinari de llei, amb les urgències que convingui, com apuntava la senyora Nieto, però que ens permeti construir una proposta rigorosa, seriosa, que vagi al fons del problema i que sigui una proposta que tingui també no sols el consens dels grups parlamentaris, sinó el consens de la majoria de la societat civil que està treballant en aquest camp.

Ni totes les entitats que agrupen les famílies acollidores a Catalunya estan d'acord amb aquesta proposta i el conjunt de les entitats que treballen en la gestió de les famílies d'acollida a Catalunya hi estan en contra. Així s'han manifestat i ho han traslladat als grups parlamentaris.

Deia la senyora Berenguer que la proposició de llei complia els requisits que exigeix la tramitació en lectura única. No és veritat; justament la simplicitat de la pro-

posta és el seu error i la naturalesa rellevant del tema de fons aconsella tot al contrari, de fer-ho en un *plis plas* en quinze dies.

Jo crec que en el plantejament que fa aquesta iniciativa es manté la confusió entre «adopció» i «acolliment». L'acolliment no és una via per accedir a l'adopció; és una via que té una naturalesa diferent, unes característiques diferents, una definició legal diferent, unes raons per ser família adoptant diferents d'aquelles que són acollidores.

A través d'aquest mecanisme exprés per accedir a l'adopció estan desnaturalitzant una figura respecte a l'altra, i, a més a més, el text conté expressions, conceptes que són impropis de la legislació en la matèria. En general, quan s'intenten copiar legislacions d'altres llocs d'Espanya i traslladar-les al nostre ordenament, els errors es produeixen i quan s'intenta donar respostes a problemes a vegades personals, a través d'una modificació legislativa general, també s'equivoca.

Tot plegat aconsella un treball assossegat en el si de la ponència per anar al fons de la matèria. I el fons de la matèria no és només –no és només– com evitem que el temps de sis mesos de les famílies temporals es compleixi, sinó com fem que tinguem més famílies acollidores. Perquè les famílies acollidores són fonamentals; necessiten més suport, més acompanyament, més mesures que facin que en tinguem més que ens acompanyin. El que no podem és convertir l'acolliment en una via d'accés a l'adopció.

I, finalment –i també s'ha dit per l'anterior portaveu–, resulta que el Codi civil català, en el seu llibre segon, ja té reconegut l'acolliment preadoptiu –ja el té reconegut. O sigui, no és veritat que a Catalunya sigui impossible transitar des de l'acolliment a l'adopció –no és veritat. Simplement algú s'ha de llegir el que diu el Codi civil de Catalunya. Quan no se'l llegeixen es cometen errors en el plantejament de fons, com aquesta iniciativa, que, hi insisteixo, està ben intencionada.

Avui, si el Grup Popular retirés la lectura única, podríem fer-ne una tramitació ordinària, que ens permetria en la ponència treballar amb les entitats de la Fedaia, treballar amb el conjunt de les entitats de les famílies acollidores del nostre país i construir una proposta tècnicament solvent que anés a resoldre els problemes i que, com la llei d'infància de l'any 2010, respongués al màxim consens social del país.

El 2010 aquest país va aprovar una llei d'infància amb el suport de tots els grups parlamentaris. Possiblement aquí el Partit Popular hagués hagut de voler tenir menys protagonisme i haver treballat més conjuntament amb tots els grups polítics. (*Remor de veus.*) Votarem que no, per tant, a aquesta lectura única, lamentant que es perd una oportunitat d'entrar a fons en la matèria.

Moltes gràcies.

El president

A continuació, pel Grup Parlamentari Comuns, té la paraula la diputada senyora Núria Lozano Montoya.

Núria Lozano Montoya

Gràcies, president. Consellera, diputades, diputats... Estem davant d'una proposta de tramitació, pel procediment de lectura única, d'una modificació de normativa reguladora dels drets dels menors en situació d'acollida. Em referiré, en primer lloc, al procediment de tramitació; hi feia referència abans també el diputat Campuzano.

El Reglament del Parlament preveu la possibilitat de tramitació en lectura única en cas d'aconsellar-ho la naturalesa del projecte o que la simplicitat de la formulació normativa ho permeti. Les matèries objecte de regulació, que han d'estar orientades, en aquest cas, a l'interès superior del menor –també la utilització de fórmules de difícil objectivació, com la impossibilitat de reintegració–, entenem que exclourien aquesta simplicitat, i que no té a veure només amb elements com la brevetat a l'extensió o una estructura senzilla de la iniciativa legislativa.

El tema que ens ocupa sembla potser massa complex per aquesta tramitació en lectura única. Considerem, a risc d'equivocar-nos, que necessitaria una anàlisi amb major profunditat que la que permet aquest procediment.

Comuns vam mantenir durant els passats mesos de desembre i de gener diverses trobades amb entitats representatives, tant de les famílies acollidores com de la defensa d'interessos de la infància, i aquestes entitats mantenien, respecte al contingut de la norma, postures contraposades, cadascuna des d'un plantejament orientat a aquest benefici, a aquest interès superior del menor, però no ens permetia arribar a conclusions, donada aquesta diferència d'opinions.

Així, partint en tots els casos de la constatació del mal funcionament d'aquest sistema d'acollida d'urgència, que compartim, perquè és cert que excedeix tot sovint, no ja el termini màxim de sis mesos, sinó que en alguns casos gairebé el quadruplica, doncs els plantejaments al respecte són diversos.

Mentre algunes entitats sostenen la necessitat de la seva conversió en acolliment preadoptiu, una figura ja existent al nostre ordenament jurídic, per no trencar el vincle creat amb el menor, en canvi, d'altres plantegen que hi ha més elements que cal tenir presents i que el fet d'haver excedit la durada màxima del termini no modifica la idoneïtat o la inidoneïtat de les famílies per a una adopció, simplement pel transcurs del temps.

Un altre element que apareix recurrentment té a veure amb la diferència entre les figures de l'acollida d'urgència amb un caràcter transitori per definició cap a una acollida més permanent. L'acollida simple com a mesura protectora de caràcter més estable però sense vocació de caràcter definitiu. I, per últim, l'acolliment preadoptiu en què la família acollidora té reconeguda aquesta idoneïtat per a l'adopció. Alguna entitat redueix, en canvi, aquestes tres modalitats només a dues, o l'anàlisi de les conseqüències que sobre el menor té l'establiment de vincles afectius amb la família acollidora, inicialment d'urgència, durant períodes perllongats i la seva posterior desvinculació de la mateixa família. En aquest sentit, resulta també rellevant l'informe de la sindicatura de greuges, que analitza tant la durada de les acollides d'urgència i diagnòstic, en alguns casos superior als dos anys, com les possibles conseqüències sobre el menor de la interrupció d'aquest vincle menor-família d'acollida, fins i tot amb algunes recomanacions en el sentit de mantenir aquest vincle.

La constatació de la complexitat i disparitat d'aquests punts de vista, tant de les entitats com de les expertes que sostenen postures contraposades, ens va portar a manifestar ja al seu moment a les pròpies entitats, en el transcurs d'aquestes trobades, que el procediment de lectura única podia no ser el més adequat per atendre la complexitat de la qüestió. Ens semblaria més adequat, en atenció a aquest interès superior del menor, un tràmit ordinari, que no vol dir que no hagi de ser per via d'urgència, que permetés un coneixement més profund de la complexitat i diversitat de punts de vista al respecte, així com també la conformació d'un consens el més ampli possible sobre la base de l'expertesa per introduir totes aquelles modificacions necessàries per a la millora de la protecció d'aquests menors. És cert que la regulació necessita actualització també en alguna altra qüestió, també per adoptar mesures que permetin superar la situació actual de durada excessiva de l'acolliment d'urgència i diagnòstic.

En aquest sentit, anirà el sentit de vot del grup de Comuns, que va referit únicament i exclusivament a aquesta tramitació pel procediment de lectura única i no, en canvi, a la necessitat d'afrontar un funcionament, que efectivament té caràcter deficient, i respecte al que de ben segur en una tramitació amb caràcter ordinari serem capaços d'arribar a consensos.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. I a continuació, en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Laia Estrada Cañón.

Tinc aquest ordre... (*Remor de veus.*) Sí, sí; no sé ben bé per què s'ha produït aquest ordre. Diguem-ne que hi ha hagut una alteració, que teòricament VOX hauria d'haver intervingut dues intervencions abans. Tanmateix, s'ha col·locat en una... No ho sé, hi ha hagut algun error. Els demano disculpes.

En tot cas, com volen que procedim? (*Veus de fons.*) Sí? (*Pausa.*) Doncs té la paraula la senyora Laia Estrada Cañón.

Laia Estrada Cañón

D'acord. Gràcies, president. Mirin, permeti'ns iniciar la nostra intervenció agraïnt al Partit Popular que hagi portat aquesta proposta perquè entenem que ho han fet a petició de diverses associacions d'acolliment i d'adopció. I vull ser molt sincera. Ens ha estat difícil posicionar-nos i prendre la nostra decisió, perquè hem hagut de contrastar molt els arguments a favor i en contra. Hem llegit diverses anàlisis que se'ns han fet arribar per part d'entitats i d'experts. Hem parlat amb professionals també i el que ens ha fet decidir-nos definitivament ha estat la seva aposta per la tramitació en lectura única.

Estem parlant de drets i necessitats d'infants i adolescents en situació de risc i desemparament. És una qüestió molt sensible i precisament per això pensem que una modificació com la que vostès estan proposant no és menor, realment, i pensem que no es pot fer en lectura única. Creiem que hem de comptar amb el debat i consens necessari entre tots els agents implicats i que no podem obviar tot el seu coneixement científic i tècnic. Vostès feien referència a part d'aquest coneixement, però n'hi ha d'altre que va en una direcció contrària i, per tant, nosaltres pensem que ho hem de tenir en compte tot.

Primer de tot, ens feien arribar les entitats i els experts que no es diferencia, per exemple, en la vostra proposta entre la «família aliena» i la «família extensa». Entenem que esteu parlant de la família aliena, però tampoc no queda anomenat enlloc –això ja de per si ja podria suscitar un debat–, i després, una qüestió que sobretot ens han traslladat i que també s'ha comentat, és que la modificació podria desvirtuar el que és la figura de l'acolliment com a tal, sobretot l'acolliment d'urgència. I podria passar que les famílies vegin com una via més fàcil i més ràpida per aconseguir adoptar fer-se família acollidora. I no és el mateix –no és el mateix.

Les famílies d'acollida, sobretot les famílies d'acollida d'urgència, són unes famílies altament altruistes, altíssimament altruistes, que entenen molt bé la situació en la que el nadó, l'infant o l'adolescent estarà un temps molt determinat amb ells i després marxarà d'aquesta llar per tal que no estiguin institucionalitzats. Una família d'acollida d'urgència ha de poder donar resposta a una situació inesperada en menys de vint-i-quatre hores perquè aquell nadó, infant o adolescent pugui sortir del perill sense passar per una institució. I una vegada es clarifiqui la situació, tornar amb els pares biològics o passar a una llar més estable, deixar anar. És una situació dura, molt dura –ja és una situació dura de base–, i els processos d'acoblament i transició estan molt ben pensats i acompanyats. I sí, s'allarguen en el temps, és cert que s'allarguen en el temps, en part perquè hi ha progenitors que interposen recursos i això fa que s'alenteixi tot.

Una persona que està pensant en l'adopció, una família que pensa en l'adopció, està en un altre procés. Vol tenir un fill o una filla, no vol ser una llar de pas i, per tant, no està en aquesta situació de voler esperar a veure fins quan es clarifica la situació i què passarà amb aquest infant.

A més, també s'ha dit, mentre es clarifica la situació, els infants han de tenir contacte amb els progenitors, i, si els acollidors estan més amb la idea de ser pares adoptius, poden influenciar els infants perquè les trobades no vagin bé.

I, per tant, tot plegat, hi insistim, és una qüestió delicada. Volem aprofitar per posar de manifest que falten recursos, que falten dotacions econòmiques, formacions específiques; que no pot ser que es parli tant, que parlem tant de la no institucionalització

dels infants i dels acolliments però que a l'hora de la veritat no es creïn més unitats específiques per donar un acompanyament real tant als acollidors com als infants. Els poso l'exemple del Camp de Tarragona: hi ha dues treballadores, una treballadora social i una psicòloga, per treballar amb vuitanta-cinc famílies extenses i tota la seva complexitat.

I, per tant, doncs, hi insistim, valorem la seva proposta, sabem que té bona voluntat, però, com diu la mateixa Fedaia, en alguns casos podria arribar a satisfer més, més aviat, les necessitats de les famílies acollidores que no pas l'interès superior dels infants. No és una excusa. Nosaltres no tenim per què parlar de la forma per no parlar del fons. I pensem que estaria bé, doncs, retirar el punt del Ple i poder tramitar la seva proposta per una via ordinària, perquè pensem que és necessària, la modificació, però no d'aquesta manera.

Acabem la nostra intervenció agraïnt la seva generositat a totes les famílies acollidores i a totes les persones que estan treballant en l'atenció a la infància.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. I a continuació, en nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula la diputada senyora María Elisa García Fuster.

María Elisa García Fuster

Gracias, señor presidente. Bien, este proyecto de ley, por el tema que trata, requiere un análisis pausado, minucioso y crítico. Estamos hablando de los menores, las familias de acogida y las adopciones, y la más mínima equivocación podría acarrear consecuencias gravísimas para los niños y para las familias. Creemos que haríamos un flaco favor a los implicados si nos precipitáramos y votáramos por lectura única. Si bien una parte del articulado parece de sentido común, lo cierto es que hay algún otro artículo que nos chirría, por lo que creemos que lo más acertado es mirar esta ley con lupa y valerse de las opiniones de expertos, educadores sociales, peritos especialistas, juristas e incluso, en este caso más que ningún otro, en testimonios reales.

Creemos de verdad en la desinstitucionalización de los niños tutelados, creemos firmemente que los niños deben estar con las familias. Somos, de hecho, el único grupo parlamentario que ha defendido este postulado, incluso con los niños extranjeros que llegan a nuestro país de forma ilegal. Los niños no deberían estar en los centros de acogida, donde no aprenden los valores de la familia que el día de mañana les permitirán crecer como personas y les darán la autonomía que necesitan para llevar a cabo su propia vida.

Ahora bien, hay algún punto que nos parece sobre todo peligroso, como el de suspender todo contacto con la familia biológica cuando se acuerde la preadopción por una familia de acogida, con la coletilla de «si conviene al interés del menor» que dictará algún informe de no sabemos quién. Hablamos de personas, de los niños y de las familias. Todos somos bien conocedores de las atrocidades que han ocurrido en las distintas regiones de España con algunos menores tutelados y cómo quedan completamente desprotegidos en aquellas comunidades autónomas donde han gobernado los socialistas. Porque, como dijo el señor Pedro Sánchez, la fiscalía depende del Gobierno.

Es muy peligroso dejar a los niños sin la protección de su familia biológica como consecuencia de un informe pericial y dar carta blanca a todos esos energúmenos que aprovechan la vulnerabilidad de los niños y la dejadez y la incompetencia del sistema para arrasar con todos sus derechos. No podemos ni queremos olvidar y mucho menos normalizar la prostitución y el abuso de niños tutelados, tal y como pasó en Baleares bajo el Gobierno de la socialista Armengol, cómo con la colaboración de los comunes bloquearon una investigación; o en Valencia, bajo el mandato del también socialista Ximo Puig, cómo su socia de los comunes, Mónica Oltra, encubrió los abusos, pisoteando los derechos de todas esas niñas. (*Alguns aplaudiments.*) Y todo esto, y todo esto...

El president

Senyora diputada, si em permet...

María Elisa García Fuster

...bajo el atento...

El president

...em consta que hi ha... –em permet un segon?–, hi ha una resolució judicial en aquest sentit amb relació al País Valencià, i, per tant, hem de ser una mica més acurats a l'hora de fer aquestes intervencions.

María Elisa García Fuster

Comunidad Valenciana –gracias.

El president

País Valencià.

María Elisa García Fuster

...todo bajo el atento control de los gobiernos socialistas regionales, que, como hace su jefe de Madrid, parasitan las instituciones públicas y utilizan las fiscalías como marionetas de cuerdas.

Este artículo, señores del PP, les da a los socialistas las herramientas necesarias para tapar las atrocidades que pueden ocurrir durante sus mandatos, como han hecho en otras comunidades autónomas. Y le recuerdo que, igual que en Baleares o en Valencia, aquí actualmente gobiernan los socialistas con el apoyo de los comunes.

No, no somos partidarios de aprobar esta ley por lectura única; hay mucho en juego. Las familias necesitan toda la protección que podamos ofrecerles, y los niños tutelados merecen una especial atención y una especial dedicación. Merecen que empleemos todo el tiempo del mundo en pulirla, para proporcionarles la misma seguridad, protección y cariño que a cualquier otro niño que crece en una familia sin problemas graves. Es del futuro de todos estos niños y el futuro de nuestra sociedad de lo que estamos hablando hoy.

Muchas gracias.

El president

A continuació, en nom del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Sí; molt breument. Votarem favorablement la proposició de llei, perquè afecta tots aquells menors tutelats de menys de sis anys i pretén garantir l'estabilitat i caliu que els infants troben en les famílies acollidores. Cal que aquestes unitats familiars puguin constituir-se en famílies preadoptives i tinguin, per tant, preferència a l'hora d'adoptar aquests infants. Pensem que aquí no hi ha debat possible i que cal situar-se contundentment al costat dels drets d'aquests menors i que cal protegir-ne, evidentment, el seu benestar. Per això, doncs, ens preocupa i sobta, eh?, que hi hagi diferents grups parlamentaris que es neguin a aprovar-la i que, per tant, contribueixin a endarrerir aquesta modificació i perjudiquin els interessos no només dels infants, sinó també de les famílies que s'han ofert a acollir-los.

Com ja s'ha dit, de fet, per part d'altres grups parlamentaris, és molt difícil trobar famílies que vulguin acollir, eh? Les pancartes de «Volem acollir, volem acollir» reuneixen multitud de gent, però a l'hora de la veritat, doncs n'hi ha ben pocs que ho facin de debò i de cor, no? Per tant, no se'ls pot deixar fora d'aquest procés d'adopció, perquè deixar-los fora o dificultar-los aquest procés d'adopció al que contribueix precisament és a desincentivar encara més, doncs, que hi hagi famílies que estiguin disposades a acollir aquests infants. I, evidentment, tots aquests nens necessiten amb urgència ser acollits, perquè per més recursos que se'ls destinin en aquests

centres de menors, el cert és, doncs, que els canvis constants de tutor no contribueixen a crear vincles ni estabilitat emocional, quelcom que sí que aporten les famílies acollidores.

Nosaltres emetrem, doncs, vot favorable, amb l'esperança que aquesta modificació contribueixi a incentivar l'acollida a les llars i resolgui, per tant, el gran dèficit actual de sol·licituds.

Gràcies.

(Aplaudiments en el sector del públic.)

El president

Gràcies, senyora diputada. Simplement comunico al públic que el Reglament impedeix que puguin expressar mostres de suport o disconformitat amb allò que s'està expressant en aquest Ple; simplement els informo d'això. Moltíssimes gràcies.

I finalment, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor Mario García Gómez.

Mario García Gómez

Gràcies, president. Consellera Martínez Bravo, diputades, diputats, deixin que comenci fent una afirmació: una societat que és capaç de tenir cura i protecció dels més febles i vulnerables és una bona societat. Dit això, cal distingir avui entre la forma i el contingut d'allò que estem parlant ara en aquest debat.

Respecte a la forma, estem debatent si la modificació d'un article la fem o no per lectura única, i res més. Vull recordar que l'aval per obrir el debat per modificar l'article en qüestió per lectura única es va obtenir per acord de junta de portaveus ja fa sis mesos, i mesos més tard la mateixa Junta de Portaveus ha decidit avui portar aquest punt al Ple. Veiem que ara es canvia d'opinió respecte a obrir un debat en lectura única pel que fa a la modificació d'aquest article.

Nosaltres, com a grup, no hi votarem avui pas en contra, quan vam dir en el seu dia que hi restàvem a favor. Defensàvem la lectura única, perquè dona rapidesa a una qüestió molt sensible i necessària i que ja ve d'anys enrere i que la mateixa síndica ens recomana en els seus informes anuals. Haguéssim pogut aprovar avui la lectura única, obrir un termini de quinze dies per fer les esmenes que com a grup consideréssim i substanciar el debat en el proper Ple; nosaltres, de fet, ja teníem treballades les nostres esmenes. Ara hem d'assumir tots plegats que aquests mesos que portava aquesta modificació de llei esperant per ser debatuda en aquest Ple han estat temps perdut i que necessitem començar de nou i esperar mesos perquè puguem debatre aquesta qüestió, ja, mitjançant un procediment ordinari, cosa que allargarà, i molt, les millores que entenem tan necessàries. Per tant, no ens hem de sorprendre, diputades i diputats, si després els ciutadans i ciutadanes ens perceben com a poc àgils a l'hora d'abordar els problemes concrets del seu dia a dia.

Ara bé, tampoc té cap sentit per nosaltres continuar votant a favor de dur a terme un debat avui en la forma en la que els grups de la cambra no el volen tenir, que déu-n'hi-do per no voler-lo tenir. Per tant, tot i que en el fons de la qüestió estem plenament d'acord, ja els avenço que plantejarem una abstenció.

Explicada la qüestió de la forma del debat, passo al contingut. Estàvem, estem i estarem d'acord amb la millora del sistema d'acollida a Catalunya, per fer-lo més àgil i fer-lo més efectiu, per tal de donar facilitats a les famílies i als ciutadans que volen acollir, per escurçar els temps d'espera i els procediments burocràtics interns de la mateixa Administració. I és per aquest motiu que ens vàrem manifestar a favor de la lectura única. I bona prova d'això és l'acció d'aquest Govern, a la qual el nostre grup dona suport, que treballa en la definició d'un nou model que respongui a les necessitats de garantir els drets i la protecció dels infants i adolescents; ho recordo: subjectes especials de dret que es troben en situació de desemparament.

Així, a finals del 2024, la consellera Martínez Bravo va anunciar un pla per tal de reduir la presència d'infants de menys de sis anys en centres residencials i que

actualment està en marxa. La consellera està tenint setmanalment reunions amb les associacions de famílies d'acollida. I esperem que aquest pla pugui donar els fruits que nosaltres desitgem i que la presència dels infants, sobretot de la petita infància, en centres d'acollida es vegi reduïda tot allò que sigui possible.

I acabo com hem començat, parlant de la nostra societat, i vull acabar parlant i adreçant-me a les famílies i persones acollidores de Catalunya. Amb la vostra decisió d'acollir els infants que així ho necessiten sou la millor expressió dels valors més positius de la nostra societat. Sou un orgull per a tots nosaltres, i teniu el compromís ferm del nostre grup de que seguirem treballant per donar compliment legislatiu en les millors en l'acolliment que tant necessitem.

Moltes gràcies.

El president

Acabat el debat, cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Procedim, a continuació, a la votació de la proposta de tramitació en lectura única davant el Ple de la proposició de llei de modificació de la Llei 14/2010, de 27 de maig, dels drets i les oportunitats en la infància i l'adolescència, per garantir els drets dels menors en acolliment. S'entén que els vots afirmatius són favorables a la tramitació en lectura única i els vots negatius, en contra.

S'inicia la votació.

El resultat de la votació ha estat el següent: 69 vots en contra, 20 vots a favor i 42 abstencions.

Vist el resultat de la votació, aquesta proposició de llei es tramitarà segons el procediment legislatiu ordinari.

Proposicions de llei (debat de totalitat)

202-00005/15 i 202-00025/15

El cinquè punt de l'ordre del dia és el debat de totalitat i votació de l'esmena a la totalitat presentada sobre la proposició de llei de modificació de la Llei 14/2017, de 20 de juliol, de la renda garantida de ciutadania.

Abans de començar el debat, els faig avinent que aquest punt se substanciarà conjuntament amb el punt sisè de l'ordre del dia, corresponent al debat de totalitat i votació de les esmenes a la totalitat presentades sobre la proposició de llei de renda garantida de ciutadania.

En primer lloc, d'acord amb l'article 116.2 del Reglament, hi intervindran els grups proposants, tal com va acordar la darrera Junta de Portaveus. Aquests tindran un temps de set minuts cadascun. En primer terme, per tal de dur a terme aquesta presentació té la paraula, en representació del Grup Parlamentari Comuns, la diputada senyora Núria Lozano Montoya.

Núria Lozano Montoya

Gràcies, president. Bon dia, conselleres, consellers, diputats i diputades. L'article 24.3 del nostre Estatut d'autonomia preveu que les persones o famílies en situació de pobresa tenen dret a accedir a una renda garantida de ciutadania que els asseguri uns mínims de vida digna. Malgrat això, l'acumulació de les diverses situacions de crisi econòmica dels últims vint anys ha provocat un increment de les desigualtats socials, amb un fort creixement de la població en risc de pobresa. També a Catalunya, on els últims informes situen la taxa Arope, ja, al vint-i-quatre per cent, arribant al trenta-quatre per cent entre la infància i al quaranta-quatre per cent a les llars monomarentals, una dada greu que respon a una situació estructural, malgrat la prosperitat de la societat catalana.

Erradicar la pobresa i l'exclusió és, per Comuns, un objectiu prioritari per avançar cap a una societat més justa i cohesionada; també per revertir els discursos d'odi que l'amenacen. No és just que viure en una llar pobra condemni el teu futur de per vida. Tothom mereix tenir el millor present possible, però sobretot tenir dret al futur, tenir l'oportunitat d'una vida digna, plena d'experiències i possibilitats en les millors condicions, eixamplant la igualtat d'oportunitats. Però aquest objectiu està lluny de ser assolit. Encara resta molt a fer, a millorar a Catalunya per avançar en aquest sistema de drets socials.

I, en l'assoliment d'aquest objectiu, la garantia de rendes és una eina clau. La garantia de la plena implementació de la renda garantida de ciutadania, la millora de la seva gestió, han de ser el marc de la política de rendes a Catalunya. Així mateix, la transferència de la gestió de l'ingrés mínim vital ha de permetre redirigir la renda garantida per convertir-la, ara sí, en un instrument per erradicar la pobresa a Catalunya, especialment la pobresa infantil, com a eina fonamental per assegurar la cobertura de necessitats bàsiques i el desenvolupament d'un projecte vital propi.

Amb aquesta convicció, vam incloure a l'acord d'investidura Comuns-PSC la reforma de la llei de la renda garantida, i vam voler que aquesta proposta de llei fos la primera iniciativa legislativa que des de Comuns poséssim en marxa aquest mandat, per articular una política real i universal de rendes al servei de l'erradicació de la pobresa i la garantia de la igualtat d'oportunitats. També, per facilitar-ne l'accés i blindar la seva compatibilitat amb l'ingrés mínim vital. Treballem per fer efectiu el traspàs de la seva competència de manera que esdevingui un complement per a persones i famílies, i consensuant un model d'actualització anual mínima de l'IRSC sobre el que es calcula en base a l'IPC.

Volem destacar el nostre compromís per impulsar un pla de xoc vinculat a aquesta reforma contra la pobresa infantil, que inclogui els tres elements més importants d'aquesta proposició de llei: la creació de les prestacions d'infància i habitatge i la complementarietat amb les rendes del treball en unitats familiars amb ingressos procedents del treball inferiors al que els pertocarien segons l'IRSC a la seva unitat familiar.

Com deia anteriorment, l'ingrés mínim vital és una nova oportunitat per fer de la renda garantida un autèntic instrument de lluita contra les desigualtats. I, per tant, el traspàs de la competència ha de ser un pas endavant en aquest sentit, per garantir la prestació d'infància amb un complement de dos-cents euros per fill i filla; la prestació per habitatge, primera causa d'exclusió social, i els complements per a treballadors que no arriben al llindar de suficiència per als membres de la seva unitat familiar. El complement per a famílies monomarentals, del vint-i-dos per cent –les dones amb fills són el col·lectiu més gran de la pobresa a casa nostra– i per a les llars amb persones amb discapacitat que afronten més despesa.

La proposta de llei de Comuns que avui debatem preveu la coexistència d'ambdues prestacions com a compatibles i complementàries, cosa que hauria de fer possible que la inversió pressupostària destinada a la renda garantida fins a l'aparició de l'ingrés mínim vital s'orienti a ampliar la cobertura de les famílies amb fills a càrrec, a eliminar condicionalitats i traves també en l'accés a la prestació. En aquest sentit, la proposta de llei planteja adaptar la renda garantida a les noves situacions, amb un import flexible i compatible amb la percepció d'altres rendes. Volem destacar el nostre compromís per impulsar aquest pla de xoc contra la pobresa infantil amb la creació de les prestacions d'infància i d'habitatge, però també amb aquesta complementarietat.

I permeti'm que em detingui per un moment en el complement per habitatge, que és un element innovador en aquesta proposta. Les dades són contundents: Espanya és el quart país de la Unió Europea en percentatge de famílies amb despesa excessiva en el lloguer o la hipoteca i Catalunya no és diferent des d'aquest punt de vista: un 11,5 per cent de la infància viu en una llar amb sobrecàrrega de despeses, i tenim

un parc d'habitatge molt deteriorat, amb impactes sobre la salut, però també en benestar emocional i rendiment acadèmic, problemàtiques que una prestació complementària de l'habitatge podria contribuir a pal·liar.

Amb la superació del debat a la totalitat de les propostes de regulació de la renda garantida, avancem en aquesta garantia d'ingressos suficients per cobrir les necessitats bàsiques. Diem sí a les persones, diem sí a una vida digna i amb majors condicions d'equitat, i fem aquesta passa juntes, de forma col·laborativa, prioritant una tramitació simultània de les dues proposicions de llei en una ponència conjunta, sobre la base d'un document de treball que inclou les dues propostes per sotmetre-les obertament al debat, demostrant que la política també és capaç d'estar a l'alçada del repte quan es prioritzen els interessos dels més vulnerables.

La proposta de llei de Comuns és una mostra del nostre compromís amb el lideratge de l'erradicació de la pobresa, també de la pobresa infantil, amb mesures d'impacte pràctic i real sobre la vida de les persones. És una mesura que permet compartir la prosperitat a Catalunya amb persones, famílies, infants i adolescents més vulnerables, i garantir aquesta igualtat d'oportunitats en qualitat habitacional, garantia alimentària, salut mental i benestar emocional. És un compromís amb una política real de rendes, amb l'augment de la taxa de cobertura i amb la compatibilitat. I és, sobretot, una mesura estratègica per a la reducció efectiva d'una pobresa que, malauradament, ha esdevingut crònica a casa nostra.

L'emergència social és prou greu perquè res sembli ser suficient, i la renda garantida de ciutadania podria no ser-ho aïlladament de la resta de polítiques socials, però, sense dubte, és molt necessària per obrir pas a l'esperança de moltes persones que esperen que els hi donem respostes. Avui comencem aquest camí.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. I, a continuació, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la senyora Mónica Ríos García.

Mónica Ríos García

Bé; gràcies, president. Bon dia a tothom. Consellers, conselleres... Bé, fa prop de vuit anys s'aprova al Parlament de Catalunya, per unanimitat dels grups en aquell moment representats, la llei de la renda garantida de ciutadania. Aquesta renda va néixer amb l'objectiu d'aportar una prestació per a famílies o persones que no disposen d'ingressos per assolir els mínims necessaris per tenir una vida digna, ajudant així a la seva inclusió laboral i social. Després de tot aquest temps, i analitzant l'evolució de les dades que evidencien desigualtats existents a Catalunya, cal actuar.

És cert que, si ens fixem en les dades macroeconòmiques, Catalunya és un país ric, amb una economia forta dins del context europeu. Però també és cert que aquesta riquesa que es genera no es redistribueix adequadament si, d'altra banda, ens fixem en les dades microeconòmiques. A més, tot i aquests nivells de riquesa, alguns indicadors de benestar presenten resultats francament preocupants: tres de cada deu llars no compten amb ingressos suficients per aconseguir unes condicions de vida dignes, les despeses domèstiques s'han incrementat un trenta per cent, la «vivenda» absorbeix al voltant del quaranta-dos per cent dels ingressos de les famílies amb menys recursos econòmics. I, si parlem de les dades de pobresa infantil –segurament la forma de pobresa més injusta i punyent, que ens preocupa especialment–, un de cada tres menors es troba en risc de pobresa o exclusió social.

I, tot i l'aprovació de lleis com la renda garantida de ciutadania, si ens fixem en l'evolució de la taxa de risc de pobresa o exclusió social dels darrers anys, aquesta continua sent molt elevada i amb una tendència a la cronificació. I tal com diu el president Illa, els socialistes treballem per una prosperitat que ha de ser compartida. Per això, és hora d'aturar-nos i prendre decisions valentes, treballar plegats per millorar aquesta llei, per garantir una vida digna i ampliar el seu abast, per així arribar

al conjunt de les llars amb pobresa severa que necessiten aquest recolzament de manera urgent.

I, en aquest sentit, el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar vam registrar aquesta proposta de modificació de la llei per reforçar l'equitat i l'eficiència del sistema. I compartim aquesta necessitat amb els companys de Comuns, que també, ja en l'anterior legislatura, van registrar una proposta que ara també han tornat a activar.

Dos propostes que avui debatem conjuntament. I vull aprofitar aquest moment per donar les gràcies al Grup Parlamentari Comuns, i especialment a la diputada Núria Lozano, per la predisposició i bona entesa en treballar conjuntament ambdues propostes. Precisament, amb aquesta voluntat compartida de la millora del nostre estat del benestar, que sé que també comparteixen majoritàriament la resta de grups d'aquesta cambra.

I què proposem amb aquesta proposta de llei de renda garantida de ciutadania? Proposem que sigui compatible amb l'ingrés mínim vital; ampliar la cobertura i les quanties tenint en compte les unitats de convivència; incloure mesures per compatibilitzar-la amb rendes de treball, incorporant incentius salarials per tal de reduir la pobresa laboral i així evitar la trampa de la pobresa; simplificar la tramitació administrativa per poder donar resposta de manera àgil a possibles situacions de pobresa sobrevinguda, i, d'aquesta manera, facilitar l'accés per als col·lectius en risc. Per tant, que hi puguin accedir aquells que veritablement ho necessiten, incorporant millores i ajustos en els requisits d'accés.

Que aquesta renda també sigui compatible amb altres ajudes. També la creació d'un complement d'infància per tal de reduir les dades de pobresa infantil, que explicava a l'inici de la intervenció, i així garantir la igualtat d'oportunitats dels nostres infants i joves a Catalunya.

I amb una de les màximes del Govern, que, des del seu inici, va marcar com un dels objectius prioritaris la millora dels serveis públics, el Govern també treballarà amb la creació d'un sistema digital i automatitzat que reduirà les càrregues burocràtiques; sistema que també ajudarà a facilitar l'accés a aquestes ajudes, i, a més, garantirà un control més eficient dels recursos públics.

I ja per acabar, fora del soroll mediàtic i de discursos demagògics d'alguns partits polítics d'extrema dreta que segurament escoltarem després, on es criminalitzen les persones que pateixen, en un moment donat de la seva vida, una situació de dificultat i necessiten un recolzament, un acompanyament, un impuls per poder tirar endavant els seus projectes de vida, els socialistes continuarem treballant per la justícia social, continuarem lluitant contra les desigualtats i per la transformació del nostre sistema de protecció social com un dels pilars bàsics del nostre estat del benestar, perquè ni la família on has nascut, ni el codi postal, ni el teu origen o la teva situació personal determinin o condicioni el teu futur. Continuarem treballant, per tant, per un món més just i igualitari on ningú quedi enrere.

El president

Gràcies, senyora diputada. Hi ha dos grups parlamentaris que han presentat esmenes a la totalitat. Per tal de defensar-les, s'ha adjudicat un temps màxim de set minuts.

En primer terme, per fer-ho, i en nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula la diputada senyora María Elisa García Fuster.

María Elisa García Fuster

Gracias, señor presidente. Bien, la manera que tiene VOX de entender esta sociedad y nuestros principios rectores son radicalmente distintos a los del Partido Socialista y a los del partido comunista, y por eso presentamos una enmienda a la totalidad.

Las razones de nuestra oposición frontal son dos. La primera es que es una ley miseria disfrazada de flotador para las familias vulnerables, y la presentan envuel-

ta en publicidad institucional. Ayudas para todos mientras nos voten. Y lo que pasa con las leyes miseria votodependientes es que acaban haciendo a un pueblo esclavo del Estado debido a sus propias necesidades.

VOX aboga por la libertad, y para que los ciudadanos sean libres y puedan tomar sus propias decisiones y actuar de acuerdo a sus propios intereses, deben tener todas sus necesidades básicas cubiertas, y que esta cobertura no esté sujeta a injerencias políticas, es decir, sin condicionantes de voto. En otras palabras, señores socialistas, la libertad te la da un trabajo digno que te permite vivir y no la limosna que te da el Estado para que le continúes votando. (*Alguns aplaudiments.*)

La idea de VOX de un trabajo digno tampoco tiene nada que ver con la de socialistas ni con la de comunistas. Para nosotros, un trabajo digno es aquel que te permite ganarte la vida, mantener a tu familia y acceder a un piso donde vivir. Para ustedes ya hemos visto lo que es: que si la jornada de treinta y cinco horas; que si el fin de semana de tres días; que si la baja por menstruación; que si los fijos discontinuos; que si la parte contratante de la segunda parte y demás ocurrencias del Groucho Marx que tenemos por ministra de Trabajo.

Cualquier artimaña es buena para que la gente trabaje menos y necesite más ayudas. VOX cree que las ayudas deben ser puntuales; deben ser el rescate en una situación determinada, y estar orientadas a la búsqueda activa de un trabajo digno. Ustedes no proponen eso; ustedes proponen que las ayudas se cobren mientras se trabaja en uno de esos empleos precarios que ustedes han creado a sabiendas de que eran precarios, que es radicalmente distinto de lo que decimos nosotros.

La verdad es que no se nos ocurre mejor manera de acabar con el esfuerzo de una persona que lanzando unas mías, suficientes para no morir de hambre, pero insuficientes para saciarse, y así mantener a las personas a la espera de más, condicionando sus acciones: «compra de votos» se llama, y es el clásico del Partido Socialista. Nosotros no estamos en esas.

La segunda razón por la que estamos en contra de esta ley es porque sabemos a quién van destinadas las ayudas, y no es a los españoles. Si nos remitimos a los datos del ingreso mínimo vital, ayuda estatal de la que también se habla en esta ley, porque empezará ahora a gestionarla la Generalidad de Cataluña gracias al apoyo de todos los grupos parlamentarios de esta cámara excepto de VOX, comprobamos que en Barcelona un tercio de las personas que reciben esta ayuda son inmigrantes: en Tarragona, el treinta y siete por ciento; en Lérida, el treinta y nueve por ciento; en Girona casi la mitad de los beneficiarios son extranjeros —el cuarenta y tres por ciento.

Pero aún hay más: en el año 2021, VOX preguntó a la Generalidad cuántos inmigrantes en Cataluña cobraban la renta garantizada de ciudadanía. La respuesta fue que más del cuarenta y cinco por ciento de los beneficiarios son extranjeros. Es decir, que todos esos inmigrantes ilegales que ustedes, los socialistas, empadronan fraudulentamente en Barcelona en locales del ayuntamiento o todos aquellos que los Comunes empadronan, también fraudulentamente, en locales del Prat de Llobregat, por ejemplo, son los receptores de estas ayudas a modo de renta vitalicia, mientras el autónomo catalán que ha tenido que echar el cierre a su negocio por culpa de sus políticas económicas se queda en la calle y sin nada. (*Alguns aplaudiments.*)

Hemos repetido... Hemos repetido esta misma pregunta en el 2022, en el 2023, en el 2024 y se niegan a darnos una respuesta. Porque no les conviene que sus votantes de Nou Barris, de Hospitalet o de Santa Coloma sepan que ustedes con una mano les exprimen a impuestos y con la otra se los regalan a los que acaban de llegar dando una patada en la puerta, abandonándoles (*alguns aplaudiments*) cuando ellos más lo necesitan. Y como bien saben ustedes, somos el único partido que dice alto y claro «basta ya, primero los de casa».

En resumen, si consideran que esta ayuda no está bien orientada porque no incentiva a buscar un puesto de trabajo digno, sino a malvivir de limosnas del Estado, y si piensan que los españoles deben ir primero en las ayudas sociales antes que

cualquier extranjero, voten a favor de esta enmienda a la totalidad. Ese –ese– es el mensaje de VOX.

Gracias.

El president

Per defensar l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra té la paraula la diputada senyora Laura Vega.

Laura Fernández Vega

Bé, m'agradaria demanar-li a aquest plenari que pensés un segon en el nostre sistema sanitari, un sistema de salut públic, universal i gratuït, que atén a tothom segons les seves necessitats i que ho fa des del primer indici de la malaltia, un sistema que és humà i és humanista. I que ara imaginéssim per un segon que tinguéssim un sistema sanitari que destinés ingents quantitats de recursos no al diagnòstic, no a la cura i no a la prevenció, sinó a comprovar si el grau de malaltia és suficientment greu com per tractar-la; recursos i recursos a fiscalitzar si el dolor que diu el pacient s'adequa realment als llistats que estableixen els protocols, si és un dolor tolerable per intervenir o si no. I llavors i només llavors, tramitar un tractament temporal i condicionat a que encara estigues malalt i que l'objectiu no fos curar-te, sinó tornar a la funcionalitat.

Estic segura que hi ha una part d'aquest Parlament que desitja aquest sistema, el sistema sanitari de la motoserra i de Trump, el que somia Ayuso, però confio en que hi ha una altra part d'aquest Parlament que això l'horroritza. Doncs bé, si nosaltres hem presentat una esmena a la totalitat és precisament per això, perquè si tinguéssim aquest sistema sanitari hem de preguntar-nos què passaria: que hi hauria un major risc d'emmalaltiment greu, que hi hauria una gran baixada del nivell de salut general del país i que es cronificarien les malalties.

Doncs això, exactament això, és el que passa en aquest país amb el sistema de prestacions i amb la pobresa. Nosaltres hem presentat aquesta esmena a la totalitat perquè considerem que encara ara lo que no podem estar fent és, davant de la pobresa que tenim, davant del fet de que si anéssim a un parc i veiem cinc nens, n'hi ha tres que estan en situació de pobresa cronificada, el que seguim és intentar buidar aquest mar a cops de galleda; lo que no pot ser és que seguim intentant política de pedaços.

El Govern parla d'humanisme i nosaltres considerem que no hi ha res més humà que allò universal. Per això nosaltres vam proposar que hi hagués una renda bàsica universal, perquè nosaltres estem demanant que aquest humanisme vagi fins al final de les seves conseqüències, perquè no hi ha res més humà i no hi ha res més valent que confiar en l'altre. I si ens diuen que els socialistes treballen per una prosperitat compartida, creiem que no hi ha res més que aquesta prosperitat s'adeqüi al conjunt de la població.

El que és el contrari a l'humanisme és la burocràcia, que deshumanitza el dolor, que fragmenta, que separa i que introdueix la sospita. I contra això, lo que tenim és lo universal, és el del veí que està al costat del veí. A nosaltres ja ens semblava una mica greu que plantegéssim una prova pilot de la renda bàsica universal perquè, com diu Bru Laín, al final seria com si haguéssim fet una prova pilot de l'alliberament dels esclaus a Haití per veure si realment, quan es comporten en llibertat, s'adeqüen o no s'adeqüen als estàndards que tenim aquells que sí que vivim en llibertat, però tot i així, creiem que aquesta és una proposta que ha de seguir defensant-se i per això hem presentat aquesta proposta, aquesta esmena a la totalitat.

A més, voldríem fer una petita advertència –serem breus, eh?–: intentar vendre que ara, amb unes petites modificacions, salvarem la pobresa o és ingenu o és mentida. Tenim un *non-take-up* de totes les prestacions que tenen a veure amb la infància superior al del seixanta per cent; això no s'arreglarà amb quatre modificacions.

Perquè, entre altres coses, el que passa és que els treballadors, al contrari del que diu l'extrema dreta, no volen passar per un sistema de prestacions, en general. Per això nosaltres no defensem formes de caritat; per això nosaltres defensem un dret. Ens sembla que no hi ha res més socialista, més comunista, més socialdemòcrata, més lo que vulgueu decidir que tingui a veure amb la llibertat que precisament aquests valors universals, i que si ho hem pogut fer en qüestions com la sanitat i l'escola pública, hauríem de poder-ho fer en altres formes de sistema. Al final, l'advertència té a veure precisament amb el discurs que acabem d'escoltar, que jo m'imagino que ens esgarrija a tots per igual.

L'extrema dreta, la reacció, pon els ous com la serp que és i nia en les esclertes de les promeses incomplertes que fem. Quan VOX diu que advoca per la llibertat i que la llibertat te la dona un treball digne –suposo que té a veure amb no haver treballat gaire–, hem de recordar que el treball assalariat depèn sempre de la voluntat d'algú altre. I si la llibertat d'algú depèn de la voluntat d'algú altre vol dir que no ets un home lliure, que ets un esclau. Això no ho dic jo, eh? Ho diu tota la tradició de pensadors, és a dir, jo que sé, que obrin un dia, que els hi deixi... Em consta que tenen un diputat que en sap una mica, d'això. Doncs que obrin Kant, llegeixin Kant i descobreixin que això és bàsic per a qualsevol sistema de democràcia. Es considerava que tothom que viu amb el permís d'algú altre no era ciutadà. En el nostre cas, defensem que llavors tothom ha de poder tenir llibertat, i en el cas de gent que per sort no era tan reaccionària com valtres, consideraven que no havien de tenir dret a vot.

Doncs bé, davant de tot això, nosaltres, evidentment, donarem suport a que prosperi la proposta que han fet els Comuns, però és obvi que hauríem de presentar coses que vagin més enllà. I ho diem aquí nosaltres i sembla que estiguem dient una cosa que no té gaire sentit, però ho està dient al seu ministeri Bustinduy quan parla precisament de propostes que siguin de caràcter universal. Llavors, què passa? Que en el Govern de Catalunya i que en el Parlament de Catalunya hem de seguir fent política de pedaços mentre, en canvi, s'està intentant plantejar petites formes de política que són de caràcter universal? Doncs per nosaltres no té gaire sentit.

Per nosaltres lo que té sentit és que hi hagi un compromís ferm, primer, amb la prova pilot; segon, amb que aquesta s'implementi. Perquè, mentrestant, podem dir el que vulguem, però hauríem de ser una mica curosos, perquè anem prometenent que s'acabarà amb la pobresa, i no és cert; anem prometenent que l'ingrés mínim vital serà millor simplement perquè es traspassin les competències, i no és cert. I el que seguirem tenint és un sistema que va fragmentant el conjunt de la població i que justifica discursos d'odi dient que hi ha determinada gent que la té i no l'hauria de tenir i hi ha determinada gent que no la té i l'hauria de tenir, i això és lo que nosaltres no ens podem permetre en els moments en què sonen tambors de guerra i en els que tenim cada vegada una reacció més gran.

Així que crec que qualsevol que es vulgui comprometre realment amb els valors de la democràcia hauria d'intentar tendir a que lo que estiguem fent siguin apostes perquè no siguin privilegis, perquè no siguin caritat i perquè sí que siguin un dret.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. I, a continuació, els grups parlamentaris que no hi han presentat esmenes a la totalitat poden fixar la seva posició. I per fer-ho, en primer terme i en nom del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula el diputat senyor David Saldoni i de Tena.

David Saldoni i de Tena

Gràcies, president. Consellera, consellers, diputats i diputades... Òbviament, avui estem reprenent un tema que vàrem treballar fortament a l'anterior legislatura, en la qual es va ja doncs fer una ponència en la qual vàrem estar treballant la proposta que s'havia fet per part dels Comuns, i avui això ho hem de mirar de reprendre.

Fa deu anys, a Catalunya érem 7 milions i mig de persones; avui en som més de 8 milions. L'índex de pobresa en aquests últims deu anys s'ha mantingut amb uns estàndards que han sigut aproximadament els mateixos, entre un vint-i-dos i un vint-i-cinc per cent, estant avui en un dels moments més complicats, que està per sobre del vint-i-quatre per cent. L'any 2017 s'aprova la llei de la renda garantida de ciutadania per unanimitat d'aquest Parlament de Catalunya i s'aplica des de l'any 18, invertint-hi, per part del conjunt dels catalans, més de 500 milions en l'últim exercici. Per tant, un esforç molt important per tal de poder assolir els objectius que ens hem plantejat. I hem de recordar que els objectius en aquest cas són clarament, doncs, la disminució de la pobresa, intentar treballar tots plegats per poder erradicar la pobresa del nostre país, i també, en aquest cas, un segon objectiu, que és el de la reincorporació a la vida laboral, a la vida plena de totes les persones que ho poden fer. Per tant, tenim aquest doble objectiu. I hem de veure que, al cap de set anys d'aplicació de la renda garantida, doncs segurament no l'hem assolit, perquè l'índex de pobresa segueix en el mateix percentatge en el qual estava, i això vol dir que requereix repensar-ho i intentar aplicar quelcom diferent. Per tant, no fer simplement el mateix.

En aquest sentit, la renda garantida ja preveia, la seva llei, que es treballava amb dos col·lectius, que hi havia la part de les persones més activables i les persones no activables laboralment, i, per tant, s'intentava afrontar la diversitat d'una forma ja des de l'entrada del conjunt de la prestació. Crec que hem de seguir treballant en aquest sentit i hem de fer un esforç justament per poder afrontar les necessitats, les individualitats de cada un dels col·lectius; si poguéssim, de cada una de les persones perquè poguéssim treballar amb ella per poder-la, en aquest cas, activar laboralment.

Dels 99.000 expedients que hi han de renda garantida, n'hi han 44.500 que són activables i 55.300 que es consideren en aquest cas que no, que, per tant, són més estructurals. D'aquests 44.500, hem de treballar perquè n'hi han més de 25.000 que tenen el perfil laboral complet i el que hem d'aconseguir és poder-los activar, en aquest cas, de forma laboral. I, en aquest sentit, crec que la llei ha de poder permetre propostes per poder facilitar la inserció laboral, ja sigui a través del mercat ordinari, ja sigui a través de l'impuls que hi pot haver amb plans d'ocupació, amb col·laboració amb les administracions locals, per poder fer aquesta entrada i fer compatible la prestació de la renda garantida de ciutadania amb una feina que en algun cas pot ser incentivada, com un pla d'ocupació que poguéssim impulsar.

Hi han temes que hi estem d'acord, en els quals hem de poder treballar. Hem d'aconseguir, per una banda, desburocratitzar el sistema. Hem de fer també que sigui obligatòria –jo hi afegiria– la petició de l'ingrés mínim vital, per tant, que tothom hagi d'haver demanat l'ingrés mínim vital abans de poder tindre la renda garantida de ciutadania com un complement del mateix ingrés mínim vital. Desburocratitzar, per tant, parlar del temps de resolució, parlar de què hem de fer amb el silenci administratiu, parlar de com homogeneïtzem els requisits i la paperassa que es necessita. Les dificultats, en aquest cas, que en algun moment es troba la gent d'entendre's amb l'assistent virtual, que ha de ser una eina de facilitació i a vegades és una eina per complicar-ho. Hem de veure com podem treballar, perquè el SOC no és a totes les comarques, i, per tant, com podem fer que la gent hi pugui accedir. Com afrontem la interoperabilitat de dades, la paperassa l'hem de poder facilitar perquè la gent hi pugui ser. Ens omplim la boca del llenguatge fàcil i a vegades fem unes resolucions que són molt complicades d'entendre. Per tant, el que hem de procurar és que tot això sigui més fàcil, compatible amb les rendes del treball.

Hem de fomentar que la gent agafi feines, hem de fomentar que ningú no perdi cap oportunitat laboral a l'hora de tindre dret a una renda garantida, perquè el que hem d'aconseguir és que si tu agafes opcions laborals se't premii per aquesta opció d'agafar les feines, no se't penalitzi, com ens ha passat en algun moment. Per tant, aquest és l'enfocament que hem d'aconseguir donar perquè la renda garantida de ciutadania sigui una veritable xarxa de protecció per a les persones, però no una xarxa que t'en-

tortolligui, sinó una xarxa que realment t'impulsi a sortir-ne, una xarxa que t'impulsi a tindre una vida plena, una vida digna, que és el que volem per a tots plegats.

Moltes gràcies.

El president

Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Najat Driouech Ben Moussa.

Najat Driouech Ben Moussa

Gràcies, president. Bon dia, diputats, diputades, consellera Martínez Bravo i la resta de consellers que avui ens acompanyen i també la gent que ha estat molts anys darrere d'aquesta renda garantida de ciutadania, que avui ens acompanya a l'hemicicle.

Mirin, la meua primera intervenció en aquest hemicicle com a diputada, el 2018, va ser en el debat d'una moció sobre la renda garantida de ciutadania. I recordo que en aquella intervenció el que jo destacava era que Catalunya sempre havia estat pionera, generant drets a ciutadania més vulnerable. Doncs estem al 2025 i aquestes paraules crec –i ho deu compartir amb mi la resta de la cambra– que estan d'actualitat més que mai, amb les dades que alguns companys que m'han precedit també han comentat.

Sabem que la renda de garantida de ciutadania va néixer el 2017 amb un objectiu de garantir els mínims per a una vida digna a les persones i a les unitats familiars que es troben en una situació de pobresa, i aquesta prestació té com a finalitat cobrir les necessitats bàsiques, promoure l'autonomia de les persones i fomentar la seva participació en la societat. Des de la seva creació, la renda garantida de ciutadania ha intentat allunyar-se dels models assistencialistes i caritatius tradicionals, establint-se com una eina inclusiva que busca la plena integració de les persones en la societat. No obstant això, com en qualsevol prestació nova, s'hi han identificat mancances i àrees de millora que cal abordar per poder-ne assegurar una aplicació més efectiva. I, per això, l'any 2022 es va constituir una comissió de treball per poder avaluar l'estat de la renda garantida de ciutadania i proposar-hi millores. I aquest grup de treball va establir unes conclusions amb uns objectius fonamentals.

En primer lloc, millorar l'accés a les prestacions per als col·lectius en risc que actualment no en són beneficiaris. I és essencial arribar a tota la població vulnerable, ja que hi ha un nombre significatiu de persones que desconeixen aquesta prestació i que en podrien ser beneficiàries.

En segon lloc, simplificar i unificar la normativa de prestacions socials, així com actualitzar el mapa de prestacions de la Generalitat. Crec que aquí deuen compartir amb mi que com a país necessitem disposar d'aquest mapa de prestacions, no només per a la ciutadania, sinó també per a tots els professionals que intervenen en aquest procés.

En tercer lloc, millorar la coordinació entre la renda garantida de ciutadania i l'ingrés mínim vital. I, en aquest sentit, nosaltres creiem que és clau aquesta coordinació i que el que és més important és culminar aquest traspàs de l'ingrés mínim vital amb l'objectiu d'harmonitzar les dues prestacions.

En quart lloc, ampliar i reforçar les propostes de noves compatibilitats entre l'àmbit laboral i la renda garantida de ciutadania per afavorir la inserció laboral i combatre la trampa de la pobresa. I aquí vull destacar la importància d'impulsar mesures actives d'inserció laboral, com ha comentat algun company que m'ha precedit. I creiem que tot el que pugui contribuir a crear programes d'orientació i inserció laboral és una inversió de futur i un canvi de paradigma en les prestacions socials –així ho tenen molts altres països. I creiem, així mateix, que s'ha d'emfatitzar el paper del SOC en aquest punt i, sobretot, posar en valor la feina que fan els professionals de serveis socials d'atenció primària i també els serveis locals d'ocupació que hi ha arreu del país.

En cinquè lloc, avaluar nous complements per a famílies, com els relacionats amb l'habitatge, infància, etcètera.

I en sisè i últim lloc, avaluar l'increment de la quantia percebuda per les famílies amb cinc o més membres.

Aquestes són les línies estratègiques que van donar lloc a conclusions que s'han traslladat a la proposta que ens porten avui els Socialistes i amb la qual estem d'acord i hi votarem a favor. D'altra banda, també, el Grup dels Comuns ha proposat incloure complements, com ha dit la companya, d'habitatge, entre d'altres, i que també nosaltres, evidentment, no podríem estar en contra.

Com he dit abans, crec que nosaltres no deixarem de demanar, defensar que la pobresa infantil és un tema prou ampli. No només l'hem de contemplar aquí, sinó que crec que la infància del país no es pot permetre que no tinguem una prestació universal per fill a càrrec com tenen la resta de països europeus.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Moltes gràcies, diputada. És el torn ara del Grup Parlamentari del Partit Popular a Catalunya, i té la paraula la diputada Montserrat Berenguer Messeguer.

Montserrat Berenguer Messeguer

Moltes gràcies, vicepresidenta. Consellera, consellers que ens acompanyen, diputats, diputades... Bé, com tots en sou sabedors, el Partit Popular no s'ha oposat a l'aprovació de la llei de la renda garantida de ciutadania. En aquest cas tampoc ho farem –ens abstindrem en alguna de les esmenes presentades a la totalitat–, perquè ambdues iniciatives legislatives, la presentada per Comuns i PSC - Units per Avançar, respectivament, considerem que són necessàries. Però també us hem de dir que hem de fer observacions i comentaris al respecte.

D'acord amb el fons, hi estem d'acord, la finalitat és clara: la renda garantida neix per garantir que tots els ciutadans de Catalunya puguin fer-se càrrec d'aquestes despeses essencials per al seu manteniment propi o de les persones que integren aquesta unitat familiar o de convivència, tenint en compte que Catalunya encapçala una de les pitjors taxes de pobresa, i especialment de pobresa infantil, de la Unió Europea. Davant d'això, ens pronunciem i diem que sí que continuen donant-se, en aquestes iniciatives que s'han presentat, buits legals. De fet, alguns dels articles podran generar confusions tant en la seva interpretació com en la seva aplicació. En què podria derivar això? Doncs en la perpetuació de situacions de pobresa i exclusió social, precisament generar, allò, el contrari del que es vol erradicar, o senzillament que resulti insuficient per combatre aquesta xacra social.

En tot això hi ha una qüestió molt rellevant, que és aquesta complementaritat de les rendes del treball, el fet de que quedi desvinculat aquest pla de caràcter actiu d'inserció i es fixi en el seu lloc un compromís subscrit. «Compromís»..., què és compromís? És a dir, nosaltres creiem, senyors, que per acabar amb la pobresa, promoure capacitats de persones, les seves potencialitats..., això sols es crea d'una manera: oportunitats i generant ocupació.

El sistema, perquè funcioni; l'economia, perquè creixi, en tota societat, es basa a crear llocs de treball, contractació, treball estable, reduint precarietat laboral. Més ocupació igual a major producció i més ingressos. El que no podem fer és continuar amb la cronificació de situacions de dependència i ajuts, perpetuar un tarannà excessivament proteccionista. Per tant, creiem molt necessari trencar amb aquesta mirada paternalista del sistema, que no posa l'accent en una perspectiva de millora personal ni de trajectòria de futur.

En segon lloc, volíem dir que les dues noves prestacions complementàries..., es proposa aquesta prestació econòmica complementària d'infància i es fixa aquesta quantia de dos-cents euros, a incrementar per a les llars monoparentals.

Un altre del cost d'habitatge... A veure, a veure, perquè la cosa no està clara. És a dir, pel que es desprèn de l'articulat aquesta prestació complementària seria diferent, ens està dient Comuns, de la prestació universal que s'està impulsant des de Sumar

pel conjunt d'Espanya, perquè allí sí que s'està defensant precisament una prestació universal d'infància. Per tant, en el supòsit que la iniciativa de Sumar s'aprovi als pressupostos generals de l'Estat del 2025 entraria en conflicte amb la prestació complementària que es proposa des de Comuns.

El mateix en l'habitatge, es diu «amb despeses derivades del lloguer habitual.» Què passa? Que aquelles famílies vulnerables que han de fer front a una hipoteca en queden excloses? Perquè també n'hi ha.

Continuo. Iniciativa del PSC - Units per Avançar: «potenciar els titulars que tinguin la potestat parental..., tindran preferència.» Bé, em toca una altra vegada parlar d'infància i posar la mirada a la infància. Potestat parental? Si hi ha moltes realitats familiars amb potestat parental compartida, amb infants amb alternança d'estada en llars setmanals i amb la meitat del temps i a càrrec d'un i altre progenitor, i estan únicament empadronats en un únic domicili. Per tant, qüestions que poden generar conflictes i, fins i tot, haver de ser objecte i resoltes a instància judicial.

No obstant això, hem de dir que valorem de forma positiva, com he dit, la finalitat última de configurar-se com una eina essencial per a aquesta inclusió social, per reduir la vulnerabilitat i la reducció de la desigualtat. I aquestes millores introduïdes que se'ns diuen, com potenciació d'automatismes, eliminació de càrregues documentals innecessàries, la incorporació de la intel·ligència artificial per a una gestió més eficient i proactiva, i reduir traves burocràtiques per agilitzar el seu procés de sol·licitud, com també el de la seva concessió.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Moltes gràcies, diputada. Ara és el torn del Grup Mixt; és el torn de la diputada Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Ens volen fer creure que la renda garantida és una mesura necessària per abastar la justícia social, reduir les desigualtats i combatre la pobresa. Però la realitat demostra que aquest tipus de polítiques paternalistes contribueixen a generar ciutadans dependents del sistema. En comptes d'incentivar les persones vulnerables a millorar la seva situació laboral, les aboca a viure indefinidament de subsidis. Concedir ajudes vitalícies i a canvi de res té un efecte devastador en el mercat laboral. Molts sectors no troben personal que vulgui treballar i, si el troben, és sota la condició de fer-ho en negre, fomentant així l'economia submergida que atempta contra l'estat del benestar.

Els darrers governs que ha patit Catalunya tenien programes electorals impregnats de compromís social, prometien corregir desigualtats i promoure la cohesió. Però més enllà de mantenir les seves pròpies nòmines, cadires i aportacions a grups parlamentaris, en què han millorat les condicions de vida dels ciutadans? Preguntin a qualsevol català, a qualsevol que no tinguin en nòmina, si està satisfet amb el servei sanitari o amb el sistema educatiu. Si amb vostès al Govern ha millorat el seu poder adquisitiu o la seva capacitat d'estalvi. La resposta és que no.

Les seves dèries proimmigracionistes i la seva visió a curt termini han contribuït a incrementar la pressió fiscal sobre qui s'esforça i a premiar desmesuradament qui ganduleja. En comptes de promoure la cultura de l'esforç i de l'ascensió social, han fomentat la cultura del jaure i subsidi. A llarg termini, la situació és inviable. Gairebé la meitat d'immigrants que han deixat entrar acrediten situació de vulnerabilitat. Venien, suposadament i segons vostès, a pagar-nos les pensions, però han acabat buidant-nos la caixa de benestar social. I l'han buidat, entre altres coses, gràcies a les bases que vostès redacten per accedir als ajuts i que permeten tot tipus d'astúcies, com evitar, per exemple, declarar el patrimoni o béns immobles que tenen al seu país d'origen. Unes ajudes que en molts casos no es reinverteixen aquí, sinó que via transferència internacional acaben beneficiant altres mercats i economies.

Les prestacions han de ser limitades en el temps i en la quantitat. No poden ser vitalícies i han de tenir un retorn a la societat. Si anessin vinculades a treball comunitari, s'hi acollirien només les persones que realment ho han de menester. Els recursos d'aquest país cal invertir-los en crear llocs de treball, en retenir el talent, en premiar l'esforç, en generar riquesa, no en fomentar l'economia submergida, el frau ni el ja tradicional viure del «cuento». Cal visió a llarg termini. Amb aquest qui dia passa, any empeny que apliquen, conduiran el país a la ruïna i a la decadència. Seny i ordre, aquesta és la recepta.

La vicepresidenta primera

Ara, la consellera de Drets Socials i Inclusió, la senyora Mònica Martínez Bravo, ens demana torn. Disposarà de dos minuts per poder fer la seva intervenció. Això obre torn; per tant, després hauré de preguntar als grups si volen utilitzar aquest torn.

La consellera de Drets Socials i Inclusió (Mònica Martínez Bravo)

Molt bé, moltes gràcies. Aprofito per donar les gràcies al Grup de Socialistes i Units per Avançar i al Grup de Comuns per proposar aquesta reforma tan necessària de la renda garantida de ciutadania. També dono les gràcies a la resta dels grups parlamentaris que han mostrat un compromís amb la importància d'aquesta reforma, amb l'excepció d'aquells que no estan compromesos amb l'estat del benestar.

Aquesta proposició de llei és molt important i necessària, i l'hem d'abordar amb la màxima agilitat. Ens permetrà fer una gestió de la renda garantida de ciutadania en base a dades administratives, en base a automatismes. S'inclouran per primera vegada en la legislació eines d'intel·ligència artificial per gestionar prestacions, i posarà Catalunya a l'avantguarda europea en termes de gestió de prestacions.

També ens permetrà abordar un problema greu que hem d'abordar de manera urgent, que és la incidència de pagaments indeguts a la renda garantida. Només tramitar les prestacions en base a dades i automatismes en comptes de manualitats ens permetrà la pràctica eliminació dels pagaments indeguts. I també podrem combinar i aprofitar l'ingrés mínim vital per combinar les dues prestacions en una finestra única.

S'ha parlat de moltes altres avantatges, com per exemple la compatibilitat amb les rendes del treball. És necessari que les prestacions socials esdevinguin veritables plataformes d'impuls de les trajectòries socials i laborals de les persones, i amb aquesta compatibilitat eliminarem una anomalia internacional perquè Catalunya..., només Hongria a la Unió Europea té un règim d'incompatibilitats amb les rendes del treball similar a la que avui dia, tristament, encara té Catalunya.

També reforçarem les estratègies per lluitar contra la xacra de la pobresa infantil, creant complements per a la infància i millorant la compatibilitat amb el complement de la infància de l'ingrés mínim vital. Però aquesta reforma és molt més que una reforma d'una prestació. El que estem fent en aquesta reforma és assentar les bases del futur sistema de garantia d'ingressos de Catalunya, un sistema que ha d'anar cap a la integració d'altres prestacions a l'entorn d'unes prestacions base, comunes i basades en dades i amb les millors pràctiques a nivell internacional.

Moltíssimes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, consellera. Ara he de demanar als grups si volen obrir... O sigui, la consellera ha obert torn, si volen disposar de dos minuts per fer la seva intervenció. El Grup Parlamentari de VOX, el Grup Parlamentari Comuns i el Grup Parlamentari de Junts..., i el Grup Parlamentari d'Esquerra.

Per tant, si els sembla, diputada, seguiríem l'ordre de representació, que..., en aquest cas, començaríem pels dos grups proposants seguint el mateix ordre i, per tant, tindria la paraula per un temps màxim de dos minuts el Grup dels Comuns.

Núria Lozano Montoya

Abans de començar, algú s'ha descuidat el bolígraf; que no m'acusin d'apropriar-me de material d'oficina. (*Rialles.*)

Bé. Gràcies, vicepresidenta. Fer política és una activitat humana molt bonica quan s'expressa la voluntat de treballar juntes per avançar en drets com avui estem fent les forces democràtiques de la cambra. Així que moltes gràcies a tothom que ha fet un abordatge constructiu d'aquest debat.

Permeti'm començar per recordar que això no tracta de pagues vitalícies; d'això se'n diu una pensió. Per cert, és un dret i no un privilegi, reconegut per l'ordenament. Com tampoc no va de falses dignitats, perquè el concepte de dignitat del Grup de VOX i el nostre són radicalment oposats. Pel Grup de VOX, dignitat és votar en contra de la pujada de les pensions, votar en contra del salari mínim interprofessional, votar en contra de la reforma de les pensions, votar en contra (*aplaudiments*), votar en contra, votar en contra, votar en contra de tot el que suposi un avenç en drets per a les capes populars d'aquest país. No sé com pensen aconseguir la dignitat de la seva vida.

En canvi, per nosaltres dignitat és treballar per crear ocupació digna que permeti que la gent pugui afrontar per si mateixa la seva vida i augmentar la cohesió social i la riquesa a casa nostra.

És cert que s'han avançat alguns dels debats. Ja en parlarem, de condicionalitat. Crec que no tenim ara temps per fer-ho, però sí que voldria compartir una qüestió. Nosaltres estem d'acord amb la necessitat de fer apostes per prestacions universals, però la CUP i nosaltres votarem a favor aquí i l'endemà, la gent que no pot pagar el lloguer seguirà sense poder pagar-lo. I nosaltres hem fet un exercici de pragmatisme i, per tant, crec que hem de dir-ho.

I acabo amb una qüestió i em permetré acabar amb un judici de caràcter moral, perquè s'ha de ser miserable per, quan has d'ajudar algú que s'està ofegant, demanar-li el carnet d'identitat. Així que, com diu algú molt més savi que jo –el Samuel Johnson–, el patriotisme és l'últim refugi dels canalles.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. Ara és el torn del PSC. Té la paraula la diputada Mónica Ríos García, del Grup Parlamentari del PSC i Units per Avançar.

Mónica Ríos García

Bé; gràcies, vicepresidenta. Aprofito aquests dos minuts per donar les gràcies als grups parlamentaris que votaran en contra de les esmenes a la totalitat i, per tant, faran possible que puguem engegar aquest treball conjunt, amb un document de treball que aglutinarà ambdues propostes, la dels companys del Grup Parlamentari Comuns i la del meu grup, Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, amb un objectiu clar, que és reduir les desigualtats a Catalunya i treballar plegats per poder generar aquesta prosperitat compartida.

I, bé, un apunt, perquè VOX, senyora Garcia, deia que nosaltres fèiem prestacions per aconseguir vots. No sé si és molt més trist aconseguir vots mentint descaradament a la gent, perquè la seva intervenció està basada en mentides i il·legalitats. Aquesta prioritat nacional que tant repeteixen contravé drets fonamentals a nivell estatal i europeu. No hi han ajudes amb criteris de nacionalitat, per molt que vostès continuïn amb aquest discurs. És més, la renda garantida de ciutadania, que vostès deien que per a les persones en situació d'il·legalitat..., precisament un dels condicionants és estar empadronat en un municipi i residir legalment a Catalunya i, a més, s'estableix un temps de residència continuada i efectiva a Catalunya, entre d'altres requisits. Per tant, deixin de mentir. Diguin la veritat, diguin el que volen. Vostès no volen un estat del benestar. Vostès no volen ajudar a aquelles persones que tenen una situació de dificultat. Aquesta renda, precisament, és per ajudar aquells que estan

patint una situació de dificultat flagrant, pobresa severa. I vostès venen aquí a parlar de rendes vitalícies. Facin propostes, facin propostes. Com pensen vostès erradicar les desigualtats? I no. I deixin de mentir.

El president

Gràcies, diputada. És el torn ara del Grup Parlamentari de VOX i té la paraula la diputada María Elisa García Fuster.

María Elisa García Fuster

Gracias, señora vicepresidenta. Bien, para VOX, señora diputada de los Comunes, la dignidad es votar en contra de todo lo que sea comunismo (*aplaudiments*), absolutamente todo, porque solamente trae miseria. Tanta, que los países donde se ha instaurado están llenos de almenas con francotiradores para que la gente no escape de ellas. Así de sencillo.

Con respecto a... Mire, no vamos a entrar más en el debate, pero sí que me gustaría decirle a la diputada del Partido Socialista que, si son mentiras lo que decimos, por favor, denos los datos. Denlos –denlos. No diga que no le interesan los datos (*aplaudiments*); denlos, los datos. Digan cuántos extranjeros están cobrando la renta garantizada de ciudadanía. Díganlo –díganlo. Sean valientes, díganlo.

Y, con respecto a la consejera, aprovecho su intervención para rogarle que venga lo antes posible a la Comisión de Derechos Sociales para explicar el porqué de la destitución de la presidenta y del vicepresidente de la DGAIA.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera

És el torn, ara, del Grup Parlamentari de la CUP - Defenseu la Terra, i té la paraula la diputada Laure Vega.

Laura Fernández Vega

Bé, jo crec que en realitat he sigut meridianament clara en cap a on anava la proposta, però, tot i així, m'agradaria aclarir una cosa. És vergonyant que hi hagi determinats partits polítics que venen aquí a plorar per prestacions que intenten ser de caràcter universal o que han de tendir a ser de caràcter universal, mentre van venir aquí a plorar per l'impost de solidaritat de les grans fortunes que afectava 322 catalans, és a dir, un 0,04 per cent de la minoria més perillosa que hi ha en aquest país, que és la dels rics, que és la que vostès representen.

Per tant, quan estan aquí intentant rascar quatre vots d'aquells que són, per desgràcia, amos de tantíssims mitjans de comunicació, amos de tantíssims espais que són els que els permeten estar en aquests llocs i que els paguen les guinguetes i els «xiringuitos» que després tant volen dir denunciar, no vinguin després a parlar-nos de que des de l'esquerra estem intentant rascar vots, quan lo que estem intentant és erradicar la pobresa, que em sembla que és una cosa suficientment important, sobretot quan els hi encanta omplir-se la boca de que són els que defensen la gent que cada dia s'aixeca a treballar.

Doncs bé, la gent que cada dia s'aixeca a treballar resulta que no pot seguir ascendint en aquest ascensor social que diuen perquè –i ho diu *El País*, que no seria un mitjà comunista– es triguen cent vint anys, avui dia, en canviar de situació de renda mitjana. Em fan així (*l'oradora fa ballar la mà*) sobre si *El País* és comunista; és que, clar, si tot és comunista..., jo què sé, saps? No ho sé, facin pel·lícules en comptes de venir aquí a representar la població.

Dit això, com l'ascensor social no funciona –i ho diu també l'OCDE, que suposo que també és comunista–, doncs és important que hi hagi aquest tipus de prestacions. Lo que no és important és que estiguem aquí plorant de l'infern fiscal, d'uns impostos que afecten una minoria, minoria, minoria de la població, com és el 0,04 per cent.

Espero que recordin que això és lo que vostès defensen quan després parlin de defensar els treballadors d'aquest país.

La vicepresidenta primera

És el torn d'intervenció, ara, de Junts per Catalunya. Té la paraula el diputat David Saldoni i de Tena.

David Saldoni i de Tena

Molt bé; gràcies, vicepresidenta. Consellera, diputats, diputades, òbviament, hem parlat i hem sentit coses realment extremes i coses que, realment, jo crec que embruten bastant el debat del que ha de ser la reforma de la renda garantida de ciutadania.

És per això que jo em permetria, en aquest últim torn, fer una crida a la consellera i al conjunt de grups parlamentaris de que hem de fer una modificació de la llei amb voluntat de perdurar; per tant, que sigui una llei que pugui comptar amb àmplies majories, que pugui comptar especialment amb un gran espai central d'aquest Parlament a l'hora de tirar-la endavant. Perquè, si l'any 2017 va ser una llei que va comptar amb unanimitat..., no sé si avui serà possible, escoltant el que hem sentit, però sí que ens hem d'esforçar tots plegats a que sigui una llei que pugui comptar amb una àmplia majoria d'aquest Parlament. I, per tant, demanaria que poguéssim esforçar-nos-hi tots plegats.

Hem de parlar de la compatibilitat amb els ajuts, òbviament. Jo crec que n'hem parlat amb les rendes, amb ajuts de lloguer, amb ajuts d'infància que hi poden haver. Però això també ens ha d'anar lligat, a tots plegats, a fer una racionalització del mapa de prestacions, perquè no podem estar parlant de crear un nou ajut al lloguer, un nou ajut a la infància, quan tenim, per altra banda, ajuts al lloguer, ajuts a la infància, ajuts als joves, etcètera, etcètera. Tenim tantes prestacions, tants ajuts, que la gent es perd. I, per tant, el que necessitem és parlar de: si fem una reforma, fem-la per racionalitzar-la; si creem un ajut, eliminem-ne d'altres, perquè les coses puguin ser clares i la gent ens pugui entendre. Perquè, si no, al final, estem creant una xarxa d'ajuts que la gent no pot comprendre, i especialment les persones que més ho necessiten.

I, òbviament, un país necessita una política de rendes; una política de rendes que ajudi les persones que més ho necessiten. Però necessita també unes condicions, necessita uns espais de treball on es pugui parlar de la salut emocional; on es pugui parlar de les necessitats personals de cada una de les persones per poder-se incloure a la societat; on necessitem que hi hagi aquest acompanyament individualitzat, si pot ser, i això vol dir que els treballadors socials puguin fer també la seva feina.

Per tant, tots aquests són els temes que hem de treballar amb aquesta reforma. I estic convençut que, si hi posem bona voluntat, serà possible.

La vicepresidenta primera

Gràcies. És el torn, ara, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, i té la paraula la diputada Najat Driouech Ben Moussa.

Najat Driouech Ben Moussa

Bé, nosaltres, des d'Esquerra Republicana, sempre que hem estat a govern hem demostrat que estem amb les persones més vulnerables i hem cregut en l'àmbit social. De fet, la llei de serveis socials es va aprovar amb Esquerra Republicana al Govern; la llei de la renda garantida de ciutadania, amb la Dolors Bassa al capdavant, i la llei d'igualtat de tracte i no-discriminació, amb el Chakir El Homrani al capdavant de la conselleria. Llavors, nosaltres sempre hem estat a favor dels drets de les persones més vulnerables.

Ara, entenem que s'ha de fer debat, que s'ha d'actualitzar i, com ha dit també el company Saldoni, hem de fer que sigui una prestació que perduri en el temps. I aquí necessitem generositat, tots, però sobretot posar-nos d'acord i situar la importància de la cobertura, la importància de la compatibilitat i la importància de la inserció sociolaboral, també, de les persones.

Dit això, evidentment, escoltar aquí els discursos... Jo no sé lo que pensa la gent de nosaltres, però escoltar el discurs d'odi constant de VOX els hi puc assegurar que

supera tots els límits. Senyora Fuster, quan li fa mal un queixal, també és culpa dels immigrants?, em pregunto. També és culpa dels immigrants? Perquè vostès culpabilitzen de tot la població migrada.

I a la senyora Orriols li hauria de caure la cara de vergonya publicar una imatge a les seves xarxes socials de temporeres d'Andalusia i dir que estan cobrant subsidis de la Generalitat. Vergonya, senyora Orriols. Vergonya.

El president

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular, té la paraula la diputada senyora Montserrat Berenguer Messeguer.

Montserrat Berenguer Messeguer

Gràcies, president. Doncs seguint una mica amb el que hem dit, ens reafirmem en la necessitat d'afavorir que l'Administració i el Govern introdueixin mesures per a afavorir aquesta inserció sociolaboral; i, a més, que ho diem així: «sociolaboral». Per què? Perquè no volem desvincular diferents àmbits rellevants de la vida d'una persona: el social per una banda, el laboral, l'econòmic, la salut, el benestar... Perquè, al final, la concepció de la persona en tota la seva magnitud implica això, és a dir, treballar de forma transversal en tots aquests àmbits.

Per això posem l'accent en la mirada més àmplia, també en el tema de l'habitatge, en la infància, i amb un repartiment d'aquestes prestacions socials més justes. D'aquí entenem també que el treball que hem de fer, tots els tramitadors de les prestacions, de transmetre-ho a la ciutadania d'una forma clara i senzilla.

Consellera, vostè ha anunciat que en veurem els efectes de més cohesió a Catalunya, que Catalunya haurà de revertir aquesta situació de pobresa, i, per tant, treballarem en això. No és poca cosa; és un dels reptes més grans que té la nostra comunitat, que té Catalunya. Per tant, estarem expectants de veure'n els resultats, però també des del Partit Popular treballem en això.

Gràcies.

El president

I, en nom del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Vostè sí que se n'hauria de dar vergonya, senyora Najat, de normalitzar la misogínia i el fonamentalisme islàmic dins aquesta cambra. (*Forta remor de veus.*) D'això sí que se n'hauria de donar vergonya.

No hi ha ajudes per criteris de nacionalitat, diu la diputada del PSOE. No n'hi ha, no, que beneficiïn els autòctons. Però bé que vostès apliquen, quan els convé, allò que anomenen «discriminació positiva» per beneficiar la immigració. Quan els convé, sí que apliquen criteris d'origen, eh?, com a l'hora d'oferir places laborals dins l'Administració a immigrants –immigrants il·legals, en aquest cas, per poder-los regularitzar–, o els hi ofereixen casa a pobles rurals... Llavors, sí, oi?, que es pot cribrar per origen?

Vostès continuïn fomentant la substitució demogràfica i cultural per guanyar el títol de bons samaritans, que ja arribarà el dia, ja, que se n'hauran de plànyer.

El president

Volent...? Hi ha hagut una apellació molt directa a una diputada d'aquesta cambra... (*veus de fons*)..., d'aquesta cambra, en un sentit (*veus de fons*)... –em deixen continuar, si us plau?, em deixen continuar?–, en un sentit que el nostre codi de conducta i el nostre Reglament... El codi de conducta és molt clar a l'hora de no imputar actuacions que tenen caràcter inadequat, il·legal, delictiu. I, per tant, aquesta ha sigut una apellació rellevant en aquest sentit. I, per altra banda, tampoc no es pot ofendre una altra diputada o un altre membre de la cambra. I, per tant, en aquests moments em toca

cridar l'atenció. Hi insisteixo, quan nosaltres aprovem el codi de conducta, que estableix que no hi pot haver aquest tipus d'intervencions, hem de ser extraordinàriament rigorosos i extraordinàriament contundents.

Dit això, hi ha algun altre grup parlamentari que vulgui intervenir? *(Pausa.)* Sí. El president del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana vol intervenir?

Josep M. Jové Lladó

Sí, president. No ha estat una apellació: ha estat un insult directe i un atac a la dignitat d'una diputada d'aquesta cambra. I, per tant, exigim rectificació immediata i empara a la Mesa del Parlament.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies. La senyora Orriols demana la paraula.

Sílvia Orriols Serra

Sí, per al·lusions. Simplement, doncs, documentar, eh?, perquè hi tinguin accés, que hi ha exmusulmanes europees que afirmen que el vel islàmic és el símbol o la bandera del fonamentalisme islàmic. *(Remor de veus.)* Per tant, cenyint-me, doncs, a aquestes lectures, em veig amb cor de poder-ho expressar dins aquesta cambra. És una opinió tan legítima com qualsevol altra.

I, si vostè és tan amatent a les ofenses que s'emeten des d'aquest cantó, agrairia que també fos amatent a les ofenses que s'emeten des de l'altre cantó, perquè jo n'he patit unes quantes i no li he vist tanta diligència, la veritat.

El president

Li han demanat que pogués retirar la intervenció que ha fet anteriorment. Jo torno a insistir quin és el plantejament que ha establert la Mesa d'aquest Parlament, que és: quan hi ha aquestes intervencions, tal com va quedar palès en l'anterior Ple, hi ha la Comissió de l'Estatut dels Diputats, que és qui ha de poder analitzar amb posterioritat aquesta mena d'intervencions. De fet, aquesta mateixa setmana, tots els portaveus i els presidents dels grups parlamentaris han rebut una comunicació de la Mesa que obre aquest mecanisme de treball.

Queda reflectida la intervenció del president del Grup d'Esquerra Republicana; queda reflectida la intervenció de la presidenta del Grup Mixt. A partir d'aquí, aquest Parlament té els mecanismes per poder actuar en conseqüència en els termes que ha establert la Mesa.

Acabem el debat i cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Acabat el debat, procedirem, doncs, a la votació de les esmenes a la totalitat, de retorn de les iniciatives, presentades pel Grup Parlamentari de VOX i pel Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra.

S'inicia la votació.

El resultat de la votació ha estat el següent: 103 vots en contra, 14 vots a favor i 15 abstencions.

Atès que les esmenes a la totalitat han estat rebutjades, aquesta iniciativa pot continuar la seva tramitació.

Projecte de llei per a l'erradicació de l'amiant (debat de totalitat)

200-00004/15

Passem al següent punt de l'ordre del dia, que és el quart punt de l'ordre del dia, el debat a la totalitat del projecte de llei per a l'erradicació de l'amiant. D'acord amb l'article 116.2 del Reglament, per presentar aquesta iniciativa legislativa intervindrà en nom del Govern la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica i por-

taveu del Govern. Té la paraula, doncs, la senyora Sílvia Paneque i Sureda per un temps de deu minuts.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Moltes gràcies. Permetin-me que comenci la defensa d'aquest projecte de llei per a l'erradicació de l'amiant donant la benvinguda a l'alcalde de Badia, i també als diferents membres que ens acompanyen avui de la Comissió per a l'Erradicació de l'Amiant a Catalunya; també membres de la Federació d'Associacions Veïnals de Barcelona i dels Jubilats de Macosa Afectats per l'Amiant, que ens acompanyen avui en un dia, de ben segur, per a ells important, després de molts anys de treball, de compareixences en diferents comissions i d'impuls a aquesta llei.

Avui presentem un projecte de llei que és un compromís, per tant, molt important per a moltes famílies catalanes. Aquesta és una llei impulsada pel Govern anterior i que forma part també dels acords d'investidura; una llei que ens interpella a tots, que no admetia més demores i que sorgeix de la voluntat de ser eficients també en termes de salut pública. Respon també a la voluntat de crear un marc legal normatiu per actuar de manera efectiva i planificar l'eliminació d'aquest material de tot el nostre territori.

L'amiant, com bé saben, és una combinació de diferents minerals que es va utilitzar àmpliament en el sector industrial entre els anys 1950 i 1990. La seva popularitat en la utilització venia de les propietats aïllants, de la seva resistència al foc, de la durabilitat, però amb el temps se'n varen descobrir els efectes nocius i algunes famílies van perdre, estan perdent persones estimades. Quan aquests materials es degraden o es manipulen, alliberen aquestes microfibrilles que poden ser inhalades i que poden provocar malalties molt greus. El seu període de latència, a més, pot ser d'entre vint i trenta anys, i moltes persones n'han patit les conseqüències durant dècades, després d'haver-hi estat exposades durant molt temps.

El 2002 se'n va prohibir la fabricació, i l'ús i la comercialització. La prohibició, per això, no va afectar l'amiant que estava instal·lat. Avui gran part d'aquest material que va quedar està arribant precisament al període final del seu cicle d'utilitat i, per tant, s'ha de retirar. Els estudis apunten que al nostre país encara queden entre 1,5 i 2 milions de tones d'amiant. Només comptant les cobertes de fibrociment, l'Institut Cartogràfic i Geològic de Catalunya n'ha identificat 800.000 tones, i es calcula que l'any 2030 al voltant del vuitanta-cinc per cent d'aquests materials haurà superat, com els deia, la seva vida útil.

Aquesta realitat ens obliga a actuar. La presència d'amiant no només és un problema de salut pública, és també un problema mediambiental, perquè l'exposició a aquestes fibres pot provocar conseqüències irreversibles a les persones, i el seu alliberament a l'aire també és perjudicial en els ecosistemes.

La Unió Europea també recomana la seva eliminació. Hi ha una resolució del Parlament Europeu de 14 de març del 2013 que instava els estats membres a avaluar-ne l'impacte i a aplicar, a dissenyar plans d'acció concrets per retirar-los abans del 2028, especialment aquells que estan instal·lats en edificis públics. El Comitè Econòmic i Social Europeu també va establir, a través d'un dictamen de l'any 2015, l'objectiu d'erradicar tot l'amiant a la Unió Europea abans del 2032.

A Catalunya no partim de zero. Des del 2019, la Comissió per a l'Erradicació de l'Amiant ha fet passos importants: l'aprovació del pla nacional per a l'erradicació de l'amiant a Catalunya; l'elaboració d'un mapa, com els deia, per a l'erradicació de l'amiant, un mapa de cobertes de fibrociment; el suport també a les administracions municipals perquè puguin elaborar aquests censos de presència d'amiant als seus municipis, i la convocatòria d'ajuts per a la seva retirada en alguns casos singulars, com poden ser el de Badia del Vallès o altres municipis afectats per pedregades. De fet, jo crec que una de les primeres actuacions com a consellera de Terri-

tori, Habitatge i Transició Ecològica va ser precisament la visita a alguns municipis d'Osona on hi havia hagut aquesta pedregada a principis d'agost.

Avui fem un pas més, un altre pas: establim aquest marc legal i normatiu per actuar amb més eficàcia i garanties. Aquesta llei té el propòsit d'eliminar l'amiant de Catalunya, i també garantir que les futures generacions visquin, tal com ens varen demanar en la seva intervenció a la comissió en la legislatura anterior, alliberades d'aquest material tòxic.

Per assolir aquest objectiu cal actuar de manera estructurada i coordinada, i els principis que regeixen aquesta llei són: l'erradicació de l'amiant de forma progressiva i segura; la protecció de les persones i, com deia, també del medi ambient, posant especial èmfasi en aquelles ubicacions que són més sensibles; la coordinació entre administracions, sector privat també, i ciutadania, per una gestió més eficient; l'establiment d'un marc jurídic clar i transversal que reguli drets i obligacions de totes les parts implicades; donar compliment a la disposició addicional catorzena de la Llei 7/2022, del 8 d'abril, de residus i sòls contaminats per a una economia circular, que obliga a tenir un cens d'amiant, i també un pla de retirada. I en aquest sentit des del Govern de la Generalitat estem ajudant municipis en termes de formació, en termes de material de suport, per tal de poder resoldre consultes, dubtes i assessorament en aquesta retirada. I cal destacar que també en aquest àmbit hem avançat especialment en aquells municipis més petits que poden tenir dificultats a l'hora d'assumir aquest gran repte.

Aquesta llei estableix drets i obligacions per part de les administracions públiques, també per part de les empreses, també dels professionals, i també per part de la ciutadania; garanteix un tractament correcte vinculat a la salut; determina els elements més necessaris per tal de complir els objectius, i defineix instruments que han demostrat la seva utilitat en altres països, així com l'exigència del certificat de presència d'amiant a totes les compravendes o lloguers d'immobles anteriors a l'any 2002.

Per fer-ho realitat, la llei posa en marxa, per una banda, la creació d'aquest cens català de materials que contenen amiant, un registre públic únic a Catalunya, i des de l'Institut Cartogràfic i Geològic s'ha desenvolupat un projecte de detecció, com els deia, de totes aquestes cobertes amb fibrociment a tot el país, i es crea una eina de gestió de dades.

La llei també preveu funcions d'inspecció i de control, per tal de garantir el compliment d'aquest marc normatiu, i des d'un punt de vista financer es preveu l'establiment del fons per a la gestió i retirada de l'amiant de Catalunya, per tal de finançar totes les actuacions de detecció i eliminació que se'n derivin.

També preveu campanyes de difusió i de sensibilització i de formació, programes de suport a través d'ajuts i subvencions.

La implementació d'aquestes mesures anirà a càrrec de l'Agència de Residus de Catalunya, que assumirà l'elaboració d'un pla d'inspecció general sobre ubicacions amb materials que contenen amiant; farà també inspeccions periòdiques de les empreses especialitzades habilitades per a aquesta retirada de fibrociment, i serà l'encarregada d'aplicar el règim sancionador competent, entre d'altres qüestions.

Aquest projecte de llei no és només una obligació legal i ambiental, no és només una actuació en termes de prevenció en l'àmbit de la salut pública, sinó que també és un deure ètic i social. Jo crec que tots els diputats i diputades que varem estar presents a la seva compareixença a la comissió varem quedar realment impactats per les històries, les vivències, persones, amics que han perdut..., els treballadors de Comsa, que ens varen traslladar..., i jo crec que varem estar molt impactats també per la demanda que ens feien de que vostès, doncs, ja estaven patint aquesta situació de salut, però que ens demanaven que les generacions futures poguessin viure en un entorn lliure d'amiant. Per tant, és una qüestió de justícia per a totes aquelles persones que han perdut la vida a causa de l'exposició a aquest material. I aquesta iniciativa també està alineada amb els objectius de desenvolupament de les Nacions

Unides, especialment aquells que fan referència a la salut i benestar, a ciutats sostenibles i acció climàtica.

Per això demano a tots els grups parlamentaris –espero que sigui així– que donin suport a aquesta llei. És un projecte de país, és una qüestió de salut pública i és un compromís, com els deia –jo crec que això és el més rellevant–, amb les generacions futures.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, consellera. A continuació, atès que no s'hi ha presentat cap esmena a la totalitat, obrirem el torn de posicionament per a tots els grups parlamentaris, per un temps màxim de cinc minuts, tal com es va acordar a la darrera Junta de Portaveus. I el primer en intervenir, per part del Grup Parlamentari de Junts, és el diputat Jordi Munell i Garcia.

Jordi Munell i Garcia

Gràcies, vicepresidenta. Conselleres i consellers, bé, avui ho ha dit la consellera, i ens hi sumem des de Junts per Catalunya: és un acte de justícia, i voldria saludar tots els que ens acompanyen, diputades i diputats, però també, doncs, l'alcalde de Badia, però també el collectiu de Jubilats de Macosa, la Federació d'Associacions de Veïns de Barcelona. També un record per a les persones i famílies que han patit les conseqüències d'aquest mineral, d'aquest material que es va incloure durant molts anys en la construcció. I també a tots aquells, també comissions veïnals de molts altres municipis –de Badia del Vallès, de Cerdanyola, Sabadell, Terrassa, Sant Quirze del Vallès i moltíssims més– que al llarg de molts anys han emprès aquesta lluita per erradicar aquest material, doncs, de la nostra societat, del nostre entorn.

Això ve de lluny. Hem pogut trobar una mica d'hemeroteca també, i en aquest cas també fer esment de la feina que ha fet el doctor Tarrés explicant arreu les conseqüències en salut d'aquest material, i hi hem trobat ja referents des de l'any 2007, 2008, 2009, eh?, 2014, amb l'inici del moviment a Badia del Vallès dels veïns... Més endavant, el 2017, l'associació de Jubilats de Macosa i la federació van iniciar la recollida de signatures; van aconseguir deu mil signatures, de les quals van fer entrega a aquest Parlament l'any 18, al president Torrent i al president Torra. I, per tant, doncs, gràcies a aquesta perseverança i aquesta paciència, avui finalment, 2025, arribem aquí.

Una llei que pel camí ha patit també, doncs, la suspensió de govern de l'any 21 i de l'any 24, i per tant, en aquest sentit, també com a polítics, una part, demanar perdó, perquè a vegades els tràmits legislatius parlamentaris són més lents del que voldríem tots plegats i moltes vegades queden suspesos o prorrogats quan hi ha activitat electoral. I això la ciutadania no hauria de patir-ho i, per tant, també demanem perdó, en la mesura que ens toca.

També expressar el compromís ferm del nostre grup parlamentari, de Junts per Catalunya, com ja va fer en el seu moment, com dèiem, l'any 18, el president Torra o el conseller Calvet en aquells moments. El nostre compromís total per ajudar que aquesta llei, un cop ha arribada aquí, es tramiti amb la màxima brevetat possible i, per tant, des del nostre grup també si tots plegats ho acordem, com vam dir a la comissió, estaríem d'acord a que això es pogués tramitar per urgència per tal de que pugui ser posada en marxa al més aviat possible, que pugui desplegar el seu reglament normatiu al més aviat possible.

Com dèiem, això ve de lluny: la prohibició, al nostre Estat es va produir l'any 2002, d'utilitzar aquest material. El 2013 va ser la Unió Europea qui va estendre la recomanació a nivell de tots els estats de la Unió i també en aquests moments també la llei que regula... Hi ha moltes normatives que ho recullen. La llei que ho regula, en tot cas, és la disposició addicional 14 de la Llei 7/2022, de l'Estat, i, per tant, com a país i com a estat que ens reivindiquem hem de tenir una llei pròpia. Per tant, aquesta

serà la nostra llei pròpia de retirada, d'erradicació de l'amiant; serà una llei que intentarà unificar, com dèiem, tota la normativa existent al nostre país i, per tant, en definitiva, el que pretén i que ha d'aconseguir és accelerar el desamiantatge, l'eliminació de l'amiant de les nostres ciutats, dels nostres pobles, del nostre país. Es calcula que a Catalunya hi ha unes 800.000 tones encara d'amiant en cobertes i gairebé uns tres milions més d'amiant en edificis o construccions, i el ritme que portem aquests darrers anys ha estat d'unes vint mil tones a l'any. Per tant, faria falta literalment un segle, cent anys, per acabar d'erradicar-ho; evidentment, això incompleix la normativa o recomanacions europees i incompleix també els compromisos a què el propi Govern, amb la comissió d'erradicació de l'amiant, es va comprometre, i, per tant, hauríem de ser capaços, amb la posada en marxa d'aquesta llei, d'això, accelerar-ho al màxim.

Només dos esments finals. Un és recordar també a tots els ajuntaments de Catalunya..., que molts encara no ho han fet, segons l'informe que va emetre i va publicar l'any passat el Síndic de Greuges. Hi ha pocs ajuntaments que hagin complert amb l'elaboració del cens i encara menys que hagin complert un pla d'erradicació; evidentment, això va condicionat al finançament. Aquesta llei ha de garantir també aquest finançament; sense finançament per als municipis o sense finançament agregat, això no..., doncs no ens en sortirem. Per tant, aquesta llei ha de comprometre.

I també uns punts que crec que en el tràmit de la llei haurem de posar sobre la taula. Com dèiem, aquest finançament plurianual, el compromís amb les administracions públiques locals. Què passarà amb l'amiant soterrat, el que no és visible, que costa de localitzar-lo i costa de treure'l i també té unes afectacions diferents a la salut? Què passa també amb l'amiant importat? En aquests moments encara hi ha alguns països que per sota del cinc per cent diuen que és un compost lliure d'amiant, però en té un cinc per cent. Pot haver-hi encara entrada d'elements amb amiant. Què passarà també amb aquells edificis la titularitat dels quals és de l'Estat *español*, no és de la Generalitat ni dels ajuntaments ni de privats? I, per tant, també una altra oportunitat, que és la substitució de cobertes i posar plantes fotovoltaïques. Tot això són reptes que el tràmit d'aquesta llei ha de permetre posar sobre la taula.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. És el torn ara del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya i té la paraula el diputat Juli Fernández i Olivares.

Juli Fernández Olivares

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, consellera, conselleres, consellers... Benvinguts també els representants dels Jubilats de Macosa, de la Federació d'Associacions de Veïns de Barcelona, els membres del Comissió per a l'Erradicació de l'Amiant i l'alcalde de Badia, compatriota vallesà.

I permetin-me començar per aquí, per Badia, ja que tenim la consellera i alcaldessa sortint de Badia, amb qui vam poder compartir una bona notícia per a Badia, que era que el Govern de la Generalitat feia l'aportació econòmica per fer realitat la retirada de l'amiant de Badia. I jo crec que ens ha ensenyat alguna cosa, que és que habitualment en això que fem nosaltres el problema són els diners, però hem vist que a Badia el problema no eren només els diners. Hi han altres problemes relacionats amb la retirada de l'amiant que fan que sigui molt complex. I aquest aprenentatge jo crec que l'hem de poder aplicar en aquesta llei.

És més, crec que aquesta llei és un punt d'inflexió que ens ajuda a que aquest obstacle sigui una mica menys obstacle, aquests que no són econòmics, perquè l'econòmic el contempla –després veurem quina és la dotació, que aquesta sempre és una discussió i un debat–, però per part nostra crec que no hi ha dubte que tenim un compromís real amb la retirada de l'amiant a Catalunya. Entre d'altres coses perquè crec que el full de serveis d'Esquerra Republicana de Catalunya, del Govern liderat per Pere Aragonès, en aquest sentit és ampli. Més que re, no ho reiteraré, però tot

el que ha explicat la consellera Paneque és feina del Govern de la Generalitat en la legislatura anterior: la creació d'una oficina per a l'erradicació de l'amiant al Departament de la Presidència, la creació del pla nacional per a l'erradicació de l'amiant, l'elaboració d'aquest cens per part de l'Institut Cartogràfic, que crec que és una bona iniciativa, pionera amb aquest mapatge des de l'aire i que té punts que cal millorar i que per això amb la gent de les federacions d'associacions de veïns es millora aquest cens. Crec que hem avançat; crec que tenim un camí que hem pogut recórrer i aquest text articulat d'aquest projecte de llei que arriba aquí com a projecte de llei del Govern... I jo crec i m'agradaria agrair-li al Govern de la Generalitat que hagi entrat el projecte de llei tal com estava redactat, perquè crec que això el que fa és ajudar-nos a que la tramitació hagi anat més ràpid. I, en tot cas, igual que en la legislatura anterior, en la tramitació parlamentària, que des del nostre grup parlamentari els hi llancem a la resta de grups parlamentaris la proposta de que ens comprometem entre tots i totes a que les compareixences les puguem acordar, en que tinguem la capacitat de que aquesta tramitació sigui el menys llarga possible –permetin-me fer servir aquest qualificatiu (*l'orador riu*)–, a mi m'agradaria que fos el més ràpid possible, però que sigui el menys llarga possible i que puguem tenir aquesta llei aprovada, perquè és un instrument útil, perquè la consellera explicava els diferents punts que aborda, però que a mi m'agradaria resumir en el dret a viure sense amiant.

I aquesta llei és un punt d'inflexió. I és un dret, des del punt de vista de salut pública, evident. L'amiant emmalalteix a la gent, és així. A Suècia es va prohibir la venda d'amiant el 1982, a Espanya, el 2002; per tant, vint anys després. I estem al 2025 i crec que li devem a tota la gent que va emmalaltir en els moments en què es feia servir l'amiant, perquè aquesta malaltia té un biaix de classe evident, treballadors i treballadores, i també té un risc de classe evident, perquè allà on hi ha amiant és on hi ha gent amb unes condicions socioeconòmiques més delicades. Per tant, tot el nostre compromís perquè aquesta llei tiri endavant, i agraïment als responsables polítics de l'anterior Govern que ho van fer possible.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. És el torn ara del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, i té la paraula el diputat Hugo Manchón García.

Hugo Manchón García

Gracias, vicepresidenta. Hoy debatimos sobre el proyecto de ley para la erradicación del amianto en Cataluña, y lo hacemos, desde el Partido Popular, con la voluntad de aportar, de apoyar y de estar al lado de quienes han sufrido y siguen sufriendo las consecuencias del amianto, porque esta no es una ley cualquiera.

Es una respuesta, aunque tardía, a una vieja deuda de justicia y de salud pública, y es, sobre todo, el fruto de años de insistencia, lucha y dignidad por parte de muchas personas y entidades, a quienes quiero agradecer personalmente su perseverancia.

He tenido la suerte de reunirme con algunos de ellos, y sé que sin su empeño, hoy no estaríamos aquí. Así que aprovecho también para agradecerles y saludarles, que hoy nos acompañan en este Parlamento.

Celebramos que el Gobierno haya presentado este proyecto, y celebramos también que por fin haya una apuesta por un marco legal que permita ordenar, planificar y acelerar la retirada del amianto de nuestro entorno. Es una amenaza invisible pero real, un riesgo que puede afectar a la salud de todos. Cataluña cuenta con un plan para la erradicación del amianto; también se creó un fondo específico para apoyar su retirada. Desde el Partido Popular apoyamos la necesidad de este fondo. Es más, hemos pedido en reiteradas ocasiones una mejor dotación.

Pero las buenas intenciones no bastan. Se necesitan recursos, se necesita voluntad real. Por eso, y aunque compartimos la filosofía de esta ley, queremos poner el acento en algunos puntos esenciales para garantizar su eficacia.

El primero, la financiación. Lo dicen muchos afectados, y lo sabemos todos. Las leyes se sostienen o se hunden según su presupuesto. Nosotros pedimos garantizar una buena y suficiente dotación del fondo previsto en el artículo 21 y los siguientes artículos. Todas estas leyes con buenas voluntades y objetivos siempre tienen el mismo problema, que la dotación queda pendiente de la voluntad política del Gobierno. Lo que necesitamos es una ley aplicable, no una declaración de buenas intenciones.

El segundo punto, el acompañamiento a los privados. Esta norma impone obligaciones, pero debemos dejar claro cómo se les va a ayudar. Si no hay un apoyo técnico económico administrativo suficiente. La ley puede convertirse en un problema en lugar de una solución. No se puede fiar todo a un régimen sancionador, y hace falta un sistema de ayudas ágil, realista y eficaz, y también plazos realizables.

Y el tercer punto, la seguridad en la retirada. Se debe garantizar que toda actuación de retirada se realice con la máxima seguridad, con personal cualificado, formación y protegiendo siempre a los vecinos.

Las administraciones deben garantizarlo para que los vecinos de las zonas donde se retira amianto no vean amenazada su salud, como nos han trasladado varios vecinos del Eixample, en Barcelona, preocupados por la retirada de un gran techo de amianto. No puede haber improvisación ni en los procesos ni en los plazos. Debe haber control y supervisión.

Y dicho esto, el espíritu con el que intervenimos hoy no es el de confrontación, sino el de compromiso; compromiso con la salud pública, con la dignidad de las víctimas y con una gestión rigurosa y responsable.

Desde el Partido Popular tendemos la mano para realizar las mejoras necesarias para hacer la ley viable, que se apruebe cuanto antes, útil y sea justa, y para que entre todos logremos una Cataluña libre de amianto.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. És el torn ara del Grup Parlamentari de VOX, i té la paraula el diputat Andrés Bello Sanz.

Andrés Bello Sanz

Buenos días, señora vicepresidenta, señores *consellers*, diputados y personas que hoy nos acompañan. Bueno, como se ha dicho, pues, el amianto y los graves efectos que tiene para la salud, incluso para la vida de las personas, pues nos preocupa a todos, y es una obligación común luchar contra este grave problema y procurar que los daños que causa en la sociedad pues sean los menos posibles.

Creo que, en este asunto, todos los grupos políticos y la ciudadanía debemos estar unidos, ya que las enfermedades y muertes que causa pueden afectarnos a todos, a todas las personas. Por eso, desde VOX, mostramos nuestro apoyo a las medidas encaminadas a mejorar la investigación sobre las enfermedades que causa el amianto y la forma de combatirlas.

También respecto a las acciones encaminadas a la retirada del material existente y su correcto transporte tratamiento y depósito controlado. Pues hoy, como se ha dicho, iniciamos los debates del proyecto de ley para la erradicación del amianto en Cataluña que nos presenta el Gobierno de la Generalitat. Es verdad que su contenido –también lo ha dicho algún otro grupo– nos genera alguna duda en algún punto concreto, y, bueno, ya se gestionará en el transcurso de su tramitación parlamentaria. Pero desde VOX queremos garantizar que nosotros siempre apoyaremos todas las medidas para prevenir y combatir todos los efectos que tiene el amianto en la salud de las personas. Y precisamente por la importancia de este asunto, hay que decir que las acciones importantes que se recogen en este proyecto de ley ya se podían haber hecho perfectamente sin esperar a que esta ley sea aprobada y entre en vigor, ¿no?

Así, por ejemplo, se dice en este proyecto de ley que las administraciones públicas de Cataluña tienen la obligación de establecer un sistema de financiación adecuado

y suficiente para gestionar y retirar los materiales que contienen amianto, o la creación de un fondo para la erradicación del amianto en Cataluña, integrado dentro de los créditos presupuestarios que determine el Gobierno. Bien, para esto, para dotar en los presupuestos de la Generalitat partidas importantes y suficientes para la gestión y retirada del amianto, pues, la verdad, no hacía falta esta ley. Ya se podía haber hecho. Los sucesivos gobiernos de la Generalitat podían haberlo hecho desde hace años, incluyéndolos en los presupuestos anuales, pero han tenido otras prioridades, como todos sabemos.

Lo mismo ocurre con la vigilancia de la salud. Nos habla este proyecto de ley de la necesidad de que el sistema sanitario público en Cataluña cuente con una organización sanitaria suficiente y adecuada para garantizar la salud de las personas expuestas a los materiales que contienen amianto, o que los profesionales del sistema sanitario reciban la formación necesaria que permita una atención integral de las personas, especialmente en el ámbito de la salud laboral y la prevención de riesgos. Pues claro. O sea, desde VOX estamos de acuerdo, pero ¿era necesaria una nueva ley para hacerlo? Pues, obviamente, no.

En cualquier caso –en cualquier caso–, y como hemos dicho, desde VOX primamos la salud y el bienestar de los ciudadanos catalanes, por lo que participaremos en la tramitación de este proyecto de ley para la erradicación del amianto.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. És el torn ara del Grup Parlamentari dels Comuns, i té la paraula el diputat Lluís Mijoler i Martínez.

Lluís Mijoler Martínez

Gràcies, vicepresidenta. Conselleres, diputades, alcalde... I una salutació especial a les persones que ens acompanyen, i no només les que són presents aquí, membres de la societat civil, sinó a totes aquelles persones que avui veuen, doncs, que es fa realitat una lluita que porten anys per aconseguir, que és l'erradicació de l'amiant al nostre país.

Avui, per tant, no estem debatent únicament i exclusivament aquest projecte de llei; avui ens enfrontem, segurament, a un dels fantasmes més persistents del nostre passat industrial: l'amiant. Un material que va ser en el seu dia, doncs, celebrat com una revolució en la construcció, però que s'ha revelat al cap dels anys com un agent tòxic, un enemic silenciós que ha causat milers de malalties. Avui hem de fer front a les conseqüències d'aquesta herència perillosa que amenaça el nostre futur i, sobretot, al de les generacions futures. L'amiant és més que un simple material cancerigen: és un símbol, el de la desconexió entre la nostra societat i el medi ambient, una cicatriu oberta que ens recorda les conseqüències de posar els beneficis econòmics per davant de la salut. És el paradigma d'un model de desenvolupament que ha prioritzat el creixement a curt termini a costa de la salut de les persones i a costa del medi ambient.

Les dades de l'OMS són un crit d'alerta que ens demana una acció urgent. Cada any cent mil persones a tot el món perden la vida a causa de l'exposició a aquesta substància tòxica. A Catalunya, la presència de més de 4 milions de tones d'amiant és una amenaça constant per a la salut pública i és també un obstacle per a la construcció d'un futur sostenible. El vuitanta-cinc per cent –vuitanta-cinc per cent– d'aquest amiant ha superat ja la seva vida útil, convertint-se en una amenaça imminent que podria desencadenar-se en qualsevol moment. Aquesta qüestió, doncs, no és només un problema de salut pública de primer ordre, que ho és, sinó també una qüestió de justícia ambiental i de responsabilitat històrica. L'Estat espanyol va trigar massa temps a prohibir l'amiant, permetent que empreses com Uralita continuessin comercialitzant aquest material durant dècades, tot i les múltiples evidències científiques que advertien de la seva perillositat. Aquest retard ha tingut greus conseqüències per

a la salut de milers de persones, en especial per als col·lectius més vulnerables, és a dir, els treballadors i treballadores que hi van estar exposats de manera directa i sense cap protecció.

Avui, doncs, ens trobem davant de la necessitat urgent de fer justícia a les víctimes d'aquesta negligència, d'assumir la responsabilitat d'una herència tòxica que ens condemna al passat i d'actuar per posar fi a aquest episodi fosc. Aquesta llei neix, doncs, amb una ambició clara: garantir que Catalunya esdevingui un territori lliure d'amiant abans del 2032. No és, doncs, només una regulació, és una aposta decidida per posar fi a una de les crisis de salut pública més greus del nostre temps.

La llei preveu diferents instruments per a l'erradicació i el seguiment de l'amiant, com el cens català, el pla nacional de gestió de retirada, la creació del fons per a l'erradicació de l'amiant, la creació de la comissió catalana per a la gestió i retirada de l'amiant. Però els Comuns volem remarcar, en concret, quatre punts clau que considerem millorables per aconseguir uns resultats més efectius, sigui en aquesta pròpia norma o sigui en la concreció del seu posterior reglament.

El primer és el de reforçar la seguretat laboral. La protecció de les persones que treballen en la retirada de l'amiant ha de ser una prioritat. Per això, cal crear protocols efectius de seguretat, formació especialitzada i un registre de treballadors i treballadores exposades.

El segon és –s'ha dit també– el dels seus mecanismes de finançament. El principi «qui contamina paga» no ha de ser una màxima teòrica: els responsables d'aquesta contaminació han d'assumir també els costos de la reparació. El finançament privat no és només una font de recursos, és una manera de fer que el sector assumeixi la seva responsabilitat, i aquest aspecte ha de quedar molt clar en la dotació del fons per a la erradicació de l'amiant, que ha de dotar-se, també, d'aportacions obligatòries privades dins de la responsabilitat ampliada del productor.

En tercer lloc, el paper crucial dels sindicats com a agents que garanteixin la salut i la justícia laboral. Han de tenir, doncs, una participació activa en la comissió per tal que es respectin els drets de les treballadores i es prioritzi la seva salut i seguretat.

En quart lloc, creiem que s'ha de posar de manifest la importància de la coordinació institucional en aquest procés d'erradicació –s'ha dit també–, la necessitat de que, per tal de que aquesta llei sigui viable..., no ho serà sense una col·laboració estreta entre la Generalitat, les diputacions i els ajuntaments.

I, per últim, per fer possibles aquests punts, proposarem també la creació d'un observatori específicament dedicat al desmantellament segur i l'erradicació de l'amiant a Catalunya, que representaria un instrument útil per a la coordinació i el seguiment efectiu d'aquest procés complex. Aquest observatori augmentaria la transparència, la rendició de comptes i l'eficiència del procés.

I acabem amb un compromís. Treballem per un entorn lliure de substàncies perilloses on el benestar de les persones i la protecció dels ecosistemes siguin prioritats fonamentals. Erradicar l'amiant no és només una qüestió normativa –ho hem dit–, és un acte de justícia històrica. El moment d'actuar és ara.

Salut i bon treball.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. Per part del Grup Parlamentari de la CUP - Defensem la Terra, té la paraula la diputada Laure Vega.

Laura Fernández Vega

Bé; primer de tot, i com han dit altres grups, moltes gràcies a tots els que avui ens acompanyeu. I aquest moment també per recordar els que ja no ens poden acompanyar.

M'ha fet gràcia una de les intervencions, que deia que l'amiant es trobava present als llocs amb més riscos o amb més complicacions. Bé, en realitat, per l'àrea

metropolitana ha sigut un continu fins i tot per a la meua generació, perquè n'hi havia als blocs de pisos, normalment per separar els patis; n'hi havia a l'escola... De fet, a l'escola on jo anava a assajar es va retirar el 2017, a l'escola Montbaig, de Sant Boi, gràcies, precisament, a la FAV. N'hi ha encara a Sant Boi, a tota la part on s'estudia prelaboral, per aquelles persones que no han acabat els estudis de secundària obligatoris. I n'hi ha encara a l'Ateneu Santboià, d'amiant; de fet, no es pot retirar, o s'argumenta normalment que no es pot retirar –com ha denunciat el diputat d'Esquerra Republicana– per una qüestió econòmica. Per tant, nosaltres pensem que aquesta llei, perquè no sigui paper mullat, també haurà d'anar acompanyada, precisament, d'aquests recursos. Perquè, si no, queda en unes grans bones intencions, que no és lo que es mereixen les persones que avui ens acompanyen.

Les xifres de morts per amiant són tan brutals que ni tan sols les podem imaginar sense tremolar. L'any 2017 ho publicava *Crític* a un reportatge sobre els casos d'amiant a Catalunya. I més enllà de les xifres que explicava, crec que va fer un petit exercici de justícia, que era el de posar noms a cadascun dels números que moltes vegades tenim davant. I es començava així, d'una manera encara que fos petita, a saldar un deute social, que és el de posar noms i cognoms a tots aquells que no n'havien tingut, a tots aquells que, per a la societat, per a la gent que habita els parlaments i per als despatxos, només eren el difunt o difunta 520 o 530 d'aquell any, mentre que per a la seva família, la seva parella, els seus amics, cadascun d'ells ho eren tot.

Quan s'escriu aquell article, Julián, que tenia seixanta-nou anys, que va arribar a Catalunya amb onze i des de ben jove s'havia dedicat a asfaltar carrers amb uralita, l'única protecció que tenia en aquell moment proporcionada per l'empresa eren uns guants, i la roba, la roba en la que també hi havia aquestes fibres, se l'havia d'anar a rentar a casa. Igual que el Julián, l'Agustín Medina, Salva Campos i José Luis Gómez. A cap d'ells se'ls hi havia dit mai –i ho repeteixo: mai– que l'amiant fos lesiu per a la salut. Tanmateix, des del 1947 se sabia perfectament i científicament que l'amiant era molt lesiu per a la salut, i des de finals dels anys seixanta se'n demanava la prohibició. No és cap sorpresa, perquè els silencis que maten els treballadors sempre tenen una raó de ser. En l'entramat d'impunitat legal hi havia un denominador comú: moltíssimes de les empreses van ser finançades i recolzades pel règim franquista, que això ha sigut una cosa que s'ha oblidat a algunes de les intervencions que hi ha hagut aquí ara.

Les xifres de morts directes o indirectes se situen al voltant de quaranta mil persones. I parem aquí un segon, perquè quaranta mil persones vol dir tota la població del Vendrell o tota la població de Ripoll. Moltes vegades ens passa que els números ens deshumanitzen. Parar un segon és intentar adonar-nos de la importància que tenen les coses que estem fent en aquest Parlament, a vegades. Amb aquestes xifres, costa pensar que no hi hagi hagut una autèntica epidèmia d'assassinats per inacció, d'assassinats passius. Perquè, qui dubta que hi ha hagut una guerra silenciosa contra totes les que s'han de guanyar la vida en aquest país? I és de manera calculada, perquè, com els agrada dir a alguns, es tracta d'una qüestió de costos i de beneficis. Què passava, que era massa car salvar-los? Mentre els pressupostos militars sempre poden pujar una mica més, no han sigut les vides d'aquests treballadors unes vides considerades prescindibles? Sense seguretat, sense informació i sense aire.

En aquest país hi ha determinades famílies, en català i en castellà, sota dictadura i sota monarquia, que s'han fet d'or amb les malalties dels treballadors, i encara ens hem de sentir dir que s'han de donar incentius per baixes. Un dels problemes que tenim en aquest país és que el càncer relacionat amb el treball només s'està diagnosticant en un u per cent. No sabem quin serà l'amiant del futur, però sí que sabem que, si sanitat pública no té tots els nostres esforços i lleis com aquesta no generen un precedent, tindrem noves formes d'aquest tipus de malalties. Llavors, crec que quan hem de buscar dignitat democràtica és millor que ens en recordem de tots els que han lluitat per ells i per nosaltres. I que quan ens preguntem per la desafecció política, ens

en recordem que encara aquí estem, amb números que no podem ni imaginar, perquè entre el 2025 i el 2040 es calculen set-cents morts a l'any per l'exposició a l'amiant: això són tots els que han de venir, 10.500 persones més que moriran per l'amiant.

Per tant –i ja acabo–, mentre les indemnitzacions s'estan eternitzant, mentre en els fons falten recursos, mentre la falta de resposta institucional s'allarga, aquí i avui, gràcies a tants i tants treballadors que no s'han cansat de batallar, ja no per ells, sinó per tots nosaltres i per tots els que ens vam criar en entorns absolutament rodejats d'amiant..., són els que hem de tenir sempre presents quan tramitem aquesta llei. I estem absolutament d'acord en què això ha de ser un procés àgil, tota l'agilitat que no hi ha hagut durant tots aquests anys, perquè crec que lo que toca ara en aquest Parlament és estar a l'alçada.

Així que, per descomptat, poden comptar amb la CUP per tirar endavant aquesta llei amb la màxima rapidesa, perquè a ningú se li oblidin els treballadors que es van deixar la vida on els hi havien dit que se l'havien de guanyar; perquè a ningú se li oblidin les dones que es van deixar la vida rentant la roba dels treballadors que enviaven a aquests llocs, i perquè a ningú se li oblidin els que ja no hi són i els que ja no hi seran.

Moltíssimes gràcies per tanta justícia.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. És el torn ara del Grup Mixt, i té la paraula la diputada Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Bé; evidentment, votarem a favor d'aquest projecte de llei, perquè compartim amb les diverses associacions de víctimes afectades la reivindicació de retirar i prohibir un material que s'ha acreditat a bastament que genera greus afeccions i malalties en els humans i que té també un impacte negatiu en la fauna i en el medi ambient.

L'amiant és, malauradament, present en moltes cobertes d'edificis privats i públics, i bona part de les canalitzacions de la xarxa d'aigua d'aquest país son fetes amb fibrociment. Les administracions locals no tenim prou recursos per procedir a la retirada i substitució d'aquest material, i necessitem, per tant, el suport econòmic d'administracions superiors per poder garantir la seguretat i la salut dels nostres vilatans.

Per això és important aprovar aquest projecte de llei, i encara ho és més garantir la dotació pressupostària corresponent que permeti fer-la efectiva. No pot ser que siguin les mateixes associacions d'afectats les que assessorin i proporcionin suport a les persones que s'han vist perjudicades pel seu contacte amb l'amiant. L'Administració té el deure d'encapçalar aquesta tasca i de garantir que els afectats percebin les indemnitzacions corresponents.

Esperem que s'avanci decididament en els objectius marcats, que el 2028 s'hagi pogut retirar l'amiant de tots els edificis municipals i que el 2032 ja no n'hi hagi enlloc. És important, en aquest sentit, prioritzar la seva retirada d'instal·lacions escolars, poliesportives o de lleure freqüentades pels infants.

És una llei necessària, que segurament fa tard, però que contribuirà innegablement a millorar la salut i la seguretat de tots plegats. Per tant, vot favorable d'Aliança Catalana.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. I per tancar el torn d'intervencions és el torn, ara, del Grup Parlamentari del PSC i Units per Avançar, i té la paraula el diputat Francesc Jesús Becerra Ramírez.

Francesc Jesús Becerra Ramírez

Gràcies, vicepresidenta. Consellers, conselleres, consellera Paneque, diputades, diputats... Gràcies a la gent que ens acompanya en aquest plenari; a l'alcalde de Badia del Vallès, que ha estat pioner en aquesta matèria i que s'ha marcat un objectiu

molt, molt potent en aquest sentit. Gràcies també al senyor Miquel Moreno, representant del collectiu de Jubilats de Macosa-Alstom. Gràcies a Joan Maria Soler, representant de la Federació d'Associacions Veïnals. Gràcies a les entitats que seguïu aquest plenari.

Estem, amb aquesta llei d'erradicació de l'amiant, en un moment d'ordre, un moment prioritari, un moment de marcar un abans i un després, en el sentit d'un punt d'inflexió en marcar un objectiu claríssim en què hi ha un consens mèdic, en salut, mediambiental, en defensa dels treballadors, en defensa de la ciutadania, amb una inflexió que..., tenim un objectiu claríssim, marcat també des de l'OMS, des de la Unió Europea..., hi ha molta normativa en el sentit de que hem de treure aquest element, hem de treure l'amiant de tot l'espai públic i privat.

Aquest objectiu no és menor, sinó, al contrari, és d'una envergadura impressionant. Aquest objectiu el tenen tots els estats de la Unió Europea, el tenen totes les comunitats autònomes, el tenen gairebé tots els països –que de moment hi han cinquanta països a nivell mundial que van prohibir aquest material i tenen aquest objectiu també de retirada. Som la comunitat autònoma pionera en presentar aquesta llei.

Molt agraït pels acords d'investidura d'Esquerra Republicana pel fet d'haver fet el tràmit d'informació pública i d'haver dotat de les eines necessàries perquè puguem portar-ho a terme en aquest moment. Agraïment també a tots els grups polítics que han donat suport..., o almenys així ho han expressat en aquest plenari, que votarien a favor d'aquesta llei i de l'impuls d'aquesta. Ja tindrem oportunitat després en ponència i en la tramitació parlamentària de la comissió concreta, ja, de veure aquests detalls tècnics d'això; però és una bona notícia que tothom sigui conscient d'aquesta prioritat.

L'envergadura és tal perquè..., ja s'ha dit abans i, al ser l'últim, gairebé tota la informació ja s'ha expressat, però estem parlant de més de 4 milions de tones d'amiant a Catalunya; estem parlant de 800.000 tones de teulades a nivell de tota Catalunya; estem parlant de que l'amiant presenta moltes formes, i els que heu treballat en el sector i amb aquests productes ho sabeu, perquè hi han molts productes que no són només una cosa visible, com el que es podia conèixer amb el nom comercial d'Uralita, que es pot veure en una teulada; no és només això, sinó que hi ha barreges de cartró amiantat, hi ha barreges de fibrociment, hi ha barreges de molts materials, molts productes que s'han fet servir en dipòsits d'aigua, en canonades, etcètera.

Però, dit això, també volia ficar una mica de relaxació en el to d'alarma. Hi ha alguns grups que expressen el sentit d'alarma, en el sentit de que, des de la prohibició que va haver-hi l'any 2002, a nivell laboral ja es va actuar i la prevenció de riscos laborals ha estat un èxit en l'àmbit laboral; per tant, a nivell de treballadors, el perill s'ha minoritzat en excés. I, per tant, el perill, ara, que volem evitar és per a les generacions futures; per les generacions futures, s'ha d'erradicar i s'ha de treure aquest problema de l'espai públic.

Llavors, en aquest sentit, hem d'aconseguir aquest objectiu molt ambiciós d'amiant zero; hem de continuar sent pioners. Com s'ha dit, hem de dotar de pressupostos aquesta llei i gestionar-ho. I, per tant, aquest objectiu l'hem de complir entre tots.

Molt agraït per la presentació del Govern d'aquesta proposta de llei, i molt agraït pel suport que estan presentant tots els grups aquí presents, en el plenari.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat.

Acabat el debat, i atès que no s'hi han presentat esmenes a la totalitat, aquesta iniciativa pot continuar la seva tramitació. (*Veus de fons.*) No hi ha votació.

Per tant, ja hem acabat.

I s'aixeca la sessió.

La sessió se suspèn a dos quarts de dues del migdia i sis minuts i es reprèn a les tres de la tarda. Presideix el president del Parlament, acompanyat de la vicepresidenta primera, la secretària primera, el secretari segon, la secretària tercera i la secretària quarta. Assisteixen la Mesa el secretari general, la lletrada Mercè Arderiu i Usart i el lletrat Ferran Domínguez García.

Al banc del Govern seuen la consellera d'Economia i Finances, la consellera d'Interior i Seguretat Pública, la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica, la consellera d'Educació i Formació Professional, la consellera de Drets Socials i Inclusió, la consellera d'Igualtat i Feminisme i el conseller d'Unió Europea i Acció Exterior.

La vicepresidenta primera

Bé; bona tarda a totes i a tots. Reprenem la sessió.

Interpellació al Govern sobre el model d'acollida migratòria

300-00105/15

I ho fem amb el novè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre el model d'acollida migratòria, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, i per exposar-la té el torn de deu minuts la diputada Tània Verge i Mestre.

Tània Verge Mestre

Gràcies, vicepresidenta. Consellera, avui l'extrema dreta vol convertir les persones migrades i refugiades en enemics públics, per atiar la por, per atiar l'odi, per fer córrer dades manipulades, notícies falses que estigmatitzen, que criminalitzen col·lectius sencers, per generar alarma social. I ho fa contra les nostres veïnes, contra els nostres companys de feina, contra les nostres companyes de classe. I això en un país que coneix molt bé l'exili, el dels anys trenta i el dels darrers anys, incloent-hi diputats i diputades d'aquesta cambra, i també les migracions fruit de la fam, de la postguerra; ho fa un país on tres de cada quatre persones tenim els nostres orígens en migracions passades o recents dels nostres pares, mares, avis o àvies que fugien també de la fam o de la persecució política. Els meus avis paterns, per exemple, van haver d'emigrar dels seus pobles nats de Castelló i van fer cap a un petit poble del Baix Camp en unes condicions duríssimes, dormint en un estable durant molt de temps.

I no és l'extrema dreta, no sou l'extrema dreta, els que més voldríeu que les persones no haguessin d'abandonar forçosament els seus països d'origen, sinó que som les forces progressistes, perquè voldríem que arreu del món s'hi pogués viure en pau, sense persecució política, amb plena garantia de les condicions materials dignes. Però aquest món en pau i lliure de fam és una quimera, amb aquest model econòmic neoliberal que necessita explotar el sud global i la seva gent per seguir acumulant riquesa i acaparant els recursos naturals. I, per tant, mentre això sigui així, el fet migratori serà una realitat.

Davant aquesta gesticulació de l'extrema dreta, ens hem trobat fa pocs dies que, en lloc de plantejar-se un pacte de país sobre polítiques migratòries centrades en la cohesió social i la generació d'un nosaltres compartit, PSOE i Junts han presentat al Congrés dels Diputats una proposició de llei que barreja immigració i seguretat, com fan els ultres. I que quedi clar que celebrem totes les competències que pugui guanyar Catalunya, sobretot si són traspassos reals, més que delegacions per seguir aplicant la legislació espanyola sense poder tocar-ne ni una coma, perquè, com hem dit moltes vegades, com a independentistes les voldríem totes, les competències.

I per descomptat que és indispensable avançar cap a un model de gestió migratòria descentralitzada, adaptada a la realitat catalana, tal com sempre han demanat Generalitat, ajuntaments, entitats especialitzades en migracions i refugi. Però aquest acord se circumscriu exclusivament a accions de «securització» i control de fronteres,

que són les que fomenten dinàmiques com l'augment de vigilància, deportacions en calent o la gestió dels centres d'internament d'immigrants, espais on es priva les persones de llibertat, malgrat no haver comès cap delicte, i que caldria tancar, no gestionar. I, a més, reforça la idea que la gestió als CIEs, és a dir, la detenció de persones migrades als CIEs, és una eina legítima de gestió dels fluxos migratoris, quan és una vulneració de drets humans.

Però, mirin, res, absolutament res del que diu aquesta PL registrada a Madrid farà que arribin menys persones migrants. Tampoc es guanyen competències i recursos per fer millors polítiques d'acollida, sinó per controlar i expulsar. I, mirin, si era per tenir el Cos de Mossos d'Esquadra amb presència en ports, aeroports i fronteres, això ja ho havia negociat el conseller Elena amb el ministre Marlaska, i aquest últim va cancel·lar per motius electoralistes la junta de seguretat on s'havia de segeïllar aquell acord a finals de març del 2024.

L'acord Junts-PSOE també diu que la Generalitat decidirà els contingents de treballadors i treballadores migrants amb contractació en origen, junt amb empreses i sindicats, cosa que ja s'hagués pogut fer ara si l'Estat respectés la legislació vigent. Però, en canvi, l'acord no esmenta cap garantia de drets laborals, ni mesures contra l'explotació laboral, ni tampoc més agilitat en l'homologació de titulacions, malgrat que aquesta lentitud actual és el que priva moltes persones de tenir accés a oportunitats laborals, fins i tot en sectors on hi ha una manca de professionals important, com el sector de la salut.

A més, milers de persones ja viuen a Catalunya i es troben en situació administrativa irregular fruit, sovint, de la ineficiència de l'Estat en la gestió de les cites a les oficines d'estrangeria o a aquesta llei d'estrangeria que dificulta tant unes vies migratòries regulars.

Per què no es prioritza, doncs, aquesta regularització? Per què no s'agilitza la tramitació al Congrés dels Diputats de la ILP Regularització Ja? Són persones que ja formen part de la societat catalana, que estan treballant en l'economia submergida no per elecció pròpia, o que havien estat treballant i cotitzant fins que han quedat en situació administrativa irregular, sobrevinguda per aquestes ineficiències de les oficines de l'Estat o de la legislació estatal. Voldríem que ho poguessin fer amb plens drets, viure a la societat catalana amb tots els drets. No hi ha excusa per no aprovar aquesta llei al Congrés, diputats i diputades de Junts, i també del PSC.

Però, consellera, li pregunto directament com a titular del Departament de Drets Socials i Inclusió: què en pensa, vostè, d'aquest acord?; ha reclamat que s'hi incorporin qüestions relacionades amb l'acollida?, que és l'element cabdal per garantir la inclusió i la cohesió social, incloent-hi també els fons suficients per dur-les a terme. Entenc que és conscient que l'Estat es queda tots els fons europeus que van destinats a les polítiques d'acollida de persones migrades i refugiades, els fons FAMI, i que les polítiques d'acollida es fan des de les escoles amb aules d'acollida, amb plans educatius d'entorn, des dels municipis amb accions comunitàries, amb bons serveis d'acollida, enfortint les activitats de lleure, associatives... I fins al 2012 hi havia hagut un fons estatal que estava destinat a aules d'acollida i als municipis, i des de l'època de les retallades això s'ha acabat. I l'Estat transfereix a les comunitats autònomes per a polítiques d'acollida un total de zero euros.

L'hem pogut llegir, consellera, als mitjans dient que la delegació competencial en la immigració és cabdal per a l'acollida; però el Govern va crear fa un parell de setmanes un grup de treball liderat pel seu departament, on hi participen només Presidència i Interior. De debò? Si això anava de permisos de treball, on és el Departament d'Empresa i Treball? Si parlem d'acollida, on és el Departament d'Educació? Li he dit aules d'acollida, plans educatius d'entorn... I Política Lingüística? No anava també d'enfortir el català o l'aprenentatge del català entre les persones novingudes, sent el català un instrument clau per a la inclusió social? I Igualtat i Feminisme?; on és, en aquest grup de treball? Perquè això no va també de antiracisme, d'igualtat de

tracte i no-discriminació? O el Departament d'Exteriors, perquè té tota la dimensió de cooperació internacional i abordatge de les causes del desplaçament forçat de les persones. Això no és enfocar les migracions des d'una perspectiva integral, transversal, garantista de drets, i encara menys des d'una perspectiva de l'acollida. La legislatura passada aquest treball transversal es feia des d'Igualtat i Feminisme, però en el Govern Illa qui és que fa...?, qui entoma aquesta responsabilitat?

Ja varem manifestar, quan es va conformar el seu Govern, que consideràvem un error haver traspassat polítiques migratòries al Departament de Drets Socials, perquè suposa regalar-li a l'extrema dreta la falsa associació que fa entre persones migrades i prestacions socials, mentre que des d'Igualtat i Feminisme l'enfocament posa el focus en els drets humans.

També vam expressar que discrepàvem de l'abordatge de les polítiques migratòries al marge de l'antiracisme. Perquè, consellera, el principal discurs d'odi avui en dia és el racisme, especialment xenofòbia i islamofòbia. Dos, perquè una societat d'acollida ha de combatre les desigualtats estructurals que provoca el racisme en les condicions materials de vida, en la salut mental o en la manca de participació en les esferes culturals, polítiques, mediàtiques de les persones migrades. I perquè els serveis de primera acollida en els ens locals han de tenir un abordatge comunitari antiracista.

Des del Govern republicà vam dotar la transferència als ens locals per a aquests serveis bàsics, vam doblar-la. Vam aprovar un pla, que encara és vigent, amb setanta mesures per un país lliure de racisme, i una quinzena d'aquestes mesures corresponen al seu departament. Quines ha aplicat fins ara? O, si se les estan replantejant, en quin sentit ho estan fent?

I sap greu dir-ho, però no l'hem vista promovent polítiques d'acollida, al contrari. El mes passat van comunicar que tancaven el programa de mentories per a persones refugiades i amb necessitats de protecció internacional; a partir de l'abril quedaria tancat. Per què ho fan? L'any 2023 prop de dues-centes persones refugiades i sol·licitants d'asil internacional i gairebé quatre-centes persones mentores participaven d'aquest programa, amb persones voluntàries, perquè acompanyin les persones refugiades en el seu procés d'arrelament i vinculació amb l'entorn: aprenentatge de la llengua, suport en itinerari professional, interacció entre veïnes i veïns... Des del 2017 han estat més de sis-cents, els tandems de mentoria, amb més de 1.300 persones mentores participants, 961 mentorades, i des del 2024 existia un programa específic, una línia específica de mentoria per a persones LGTBI. Per què tanquen aquest programa, que és un pilar del programa català de refugi?, que comptava amb el suport de totes les administracions, les entitats especialitzades que integren el Comitè d'Acollida a les Persones Refugiades; un organisme que d'ençà d'aquesta legislatura forma part del seu departament.

Espero que em respongui les preguntes.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. Per respondre, ara, és el torn de l'honorable consellera de Drets Socials i Inclusió, la senyora Mónica Martínez Bravo.

La consellera de Drets Socials i Inclusió (Mónica Martínez Bravo)

Moltes gràcies. Bona tarda a tots i totes. Diputada... —no la veig. *(Veus de fons.)* Gràcies, gràcies. Diputada, moltes gràcies per portar aquí aquest tema tan important per a la nostra societat, com és el tema de la immigració i el model d'acollida. Aquesta és una qüestió que crec que requereix espais de reflexió serens, i agraeixo el to constructiu de la seva interpellació, perquè, com hem pogut veure també aquest matí, tristament, doncs a vegades hi ha grups que ens tendeixen a perdre aquest horitzó d'anàlisi rigorós i de debat, des de la cordialitat i des del rigor.

Catalunya ha estat durant segles un país d'acollida i d'integració de diferents cultures que han teixit el que Catalunya és avui. L'any passat van arribar a Catalunya

125.000 persones d'origen migrant, de diferents parts del món, i el divuit per cent de la població té altres nacionalitats. Però això és la punta de l'iceberg. Com bé deia la diputada, una àmplia majoria de la població catalana, doncs, té arrels i avantpassats que no han nascut a Catalunya. I això és el que Catalunya és avui, malgrat que algunes persones, doncs, es neguin a veure-ho o a reconèixer-ho.

La migració és un fenomen global, que s'ha d'abordar des del rigor, amb dades i tenint en compte les millors pràctiques a nivell internacional. I és fonamental també fomentar una acollida rigorosa, digna i amb un reforç de l'estat del benestar.

És important també ser conscients del moment en el qual està la nostra societat, com els passa a moltes societats avançades. Catalunya té un creixement negatiu de la població, un creixement natural negatiu de la població des del 2018. Si no fos pel fenomen migratori, la població estaria minvant, amb les greus conseqüències que això comportaria per a la societat i per a l'economia.

A Catalunya tenim la sort de ser una regió atractiva, un país atractiu per a persones de tot el món. I ho faig emfatitzant la paraula «sort», perquè es pot veure en altres parts d'Espanya, en altres regions, amb els greus problemes que comporta la despoblació i què passa quan tens, doncs, poblacions minvants i poblacions envellides que no són atractives per al fenomen migratori.

Però hem de ser també conscients que la migració és un fenomen que s'ha de gestionar, i s'ha de gestionar bé. Som plenament conscients que té reptes, que han de ser abordats des de, doncs, deia, el rigor i des de reconèixer que l'estat del benestar s'ha d'enfortir per poder gestionar aquesta migració, aquest fenomen migratori de manera correcta. És cabdal fer una bona acollida per evitar la marginalitat i l'exclusió.

I a més això s'ha de fer per diversos motius. Un d'ells és fomentar, fer una gestió que fomenti la justícia social i respecti els drets humans. Però també des del reconèixer el valor afegit que aquestes persones aporten a la nostra societat i a la nostra economia. Nosaltres sempre diem que, quan les polítiques socials estan ben gestionades, no són despesa social, són inversió social; una petita inversió en acollir una persona, donar-li una oportunitat i facilitar que s'insereixin al mercat laboral genera un retorn amb escreix per la societat i per l'economia catalana; no és despesa social, és inversió social.

I aquí, doncs, hem de ser francs, tenim..., com a societat tenim dos opcions: podem ser un país tancat, envellit i pobre o podem ser un país pròsper, obert al món i amb un estat del benestar reforçat.

Diputada, estem d'acord que és important, doncs, fer aquesta acollida i que és cabdal..., un primer pas de l'acollida és també facilitar la regularització administrativa de les persones que són els nostres veïns, les nostres veïnes, i molts d'ells porten, no anys, alguns inclús porten dècades al nostre país. I per això crec que també és important posar en valor els avenços recents. El Govern d'Espanya ha aprovat un reglament d'estrangeria que entrarà en vigor el 20 de maig i que agilitzarà de manera substancial la regularització de moltes persones. A Catalunya es calcula que unes 170.000 persones viuen, a Catalunya, en una situació administrativa irregular, que podrien ser beneficiades per aquest nou reglament d'estrangeria.

L'evidència científica ens demostra que aquests fenòmens de regularització, aquests processos de regularització comporten un benefici important per la societat i per l'economia. Hi ha un article acadèmic recent de Joan Monràs, un economista català, que avalua la regularització de 600.000 persones durant l'època del Govern Zapatero i que troba que va augmentar l'ocupació formal, els ingressos fiscals i sense comportar cap perjudici per la població o els treballadors nadius –no va afectar ni les taxes d'ocupació ni els salaris–; en canvi, les persones que van ser regularitzades van poder passar de la informalitat a la formalitat, generant un retorn fiscal per a la hisenda, en aquest cas, de l'Estat espanyol.

El nostre Govern també està fent passes per aprofitar al màxim el desplegament d'aquest nou reglament d'estrangeria. Posarem en marxa una campanya que anome-

narem «Regularitza't 2025» que donarà suport jurídic i informatiu a les persones en situació administrativa irregular perquè puguin aprofitar el reglament per regularitzar la seva situació. Ho farem també amb l'estreta coordinació del delegat del Govern d'Espanya, on estem fent taules tècniques per veure com difondre aquest reglament d'estrangeria, per aprofitar i agilitzar al màxim aquests processos de regularització, i també identificant col·lectius concrets que necessiten, doncs, més suport per aquestes regularitzacions, com per exemple poden ser els joves migrants sols o altres persones en risc d'exclusió.

També impulsarem altres mesures, com per exemple la contractació en origen o la revisió d'itineraris d'acollida, millorant també la producció de dades, la recollida de dades per abordar tot aquest fenomen des del rigor.

I pel que fa, pel que respecta a aquest acord de la delegació de competències, des del Govern donem la benvinguda a aquest acord, és una millora de l'autogovern de Catalunya, ens donarà més eines per afrontar el repte de la migració, afrontar aquest fenomen, i hi posarem fil a l'agulla en les properes setmanes, amb aquest grup de treball, que el president de la Generalitat ha encarregat a Drets Socials que lideri aquest grup de treball de la mà de les conselleries de Presidència i d'Interior.

Però aquest grup de treball serà molt més ampli, hi haurà participació de molts altres departaments, no serà exclusiu d'aquestes tres conselleries; treballarem estretament amb Empresa i Treball, amb Exterior, amb Justícia, amb Igualtat i Femenisme, amb Política Lingüística, sens dubte, perquè aquest és un fenomen molt important que requereix un abordatge transversal. Però és veritat que per fer, moltes vegades, efectius els grups de treball, doncs, s'han d'abordar amb lideratges clars, i, com deia, doncs, ho liderarem Drets Socials de la mà d'altres conselleries.

Estem, també, treballant en coordinació amb..., pel que deia també, diputada, sobre els fons d'acollida que en altres èpoques, no?, hi havia hagut des de l'Estat, al Govern d'Espanya, doncs jo mateixa vaig estar la setmana passada a una conferència sectorial on es va demanar aquesta, diguéssim, incorporació de fons per l'acollida, i s'està treballant, en el marc pressupostari complex en què també està el Govern d'Espanya, desenvolupar aquests fons per dotar de més fons per l'acollida a les comunitats autònomes, i sens dubte és una de les prioritats, una de les qüestions, doncs, que també estem impulsant o reivindicant.

Per concloure, la nostra vocació és clara: volem una Catalunya inclusiva i cohesionada i pròspera, i la immigració és clau per ajudar-nos en aquest model de generar prosperitat i que aquesta prosperitat sigui compartida. I per fer-ho una realitat és cabdal reforçar tot el marc de l'acollida i agilitzar els processos de regularització de les persones migrants.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, consellera. Per fer la rèplica, és el torn ara de la diputada Tània Verge i Mestre.

Tània Verge Mestre

Gràcies, vicepresidenta. Consellera, pot comprovar, i això és una constant des de sempre, que des d'Esquerra Republicana no fem cap electoralisme amb les polítiques migratòries perquè estem parlant de vides, perquè estem parlant de drets humans i perquè ens hi juguem la cohesió social del país. Però no m'ha respost gairebé cap de les preguntes que li he plantejat, i n'he fet de molt directes.

Diu que sí, que aquest grup de treball, que l'han explicat en roda de premsa d'una determinada manera, ara incorporarà altres coses, d'acord –no és una informació que poguéssim tenir la resta de grups parlamentaris, ja es veurà, doncs–, però que no s'especifiquin exactament les funcions d'aquest grup de treball quan va clarament, suposadament, pel que diu, eh?, orientat a l'acollida... I si jo li feia referència a aquest pla contra el racisme aprovat pel Govern republicà i li recordava, no el detall

de les accions, però sí el nombre d'accions que corresponen al seu departament, és que n'hi ha moltes que tenen a veure amb això, i una d'elles és, per exemple, la desburocratització d'alguns dels procediments, perquè això fa que les persones migrades estiguin sota permanent sospita i que el fet de tenir un DNI o un NIE impliqui una càrrega de papers molt diferent. No ho ha mencionat, que és un dels elements de treball, però en qualsevol cas en aquest pla contra el racisme era una acció que li corresponia al seu departament, o abans a Igualtat i Feminismes, però ara porten vostès polítiques migratòries.

No m'ha respost per què tanquen el programa de mentories. De fet, no m'ha respost res relacionat amb política de refugi. I està clar que el programa estatal de refugi no funciona; és un model excessivament centralitzat, es basa en l'acollida en macrocentres poc o gens arrelats al territori, com algun de propera construcció, el de Tàrraga, per exemple, que no té en compte les necessitats de les persones refugiades ni l'impacte que poden tenir al territori que les acull. I per això nosaltres apostem per un model d'acollida descentralitzat, comunitari i compartit entre institucions i entitats socials, perquè és el millor sistema per garantir el dret al refugi i contribuir a la vegada a la cohesió social al nostre país.

Però, com li dic, el que ha anunciat vostè és que un dels pilars d'aquest programa català de refugi el tanquen. D'aquí a poc hauran de negociar la renovació del contracte programa amb els ens locals. Com pensen replantejar-ho o anar-hi posant més diners? Nosaltres vam doblar el finançament als ens locals per a polítiques d'acollida, i això que érem un departament que just naixia, fèiem un esforç important, però s'hi han de seguir invertint més recursos. Es van replantejar també el mateix model d'acollida i els itineraris de l'acollida. Per tant, si ara els tornen a revisar, li agrairíem que ens expliqués amb més detall des de quina perspectiva els revisen.

I per acabar, consellera, la setmana passada es va fer públic l'acord entre els seus companys de Madrid i Junts pel que fa al repartiment de menors migrants sense referents al territori, i veiem com, una vegada més, els joves migrants es veuen atrapats en el debat públic sobre qui ha d'assumir la responsabilitat d'acollir-los; un pacte que posa una vegada més la crua realitat del racisme de manifest contra aquelles persones que arriben cercant una vida millor.

I no volem caure en un discurs naïf, perquè també hem estat a Govern i som conscients que a Catalunya es fa un esforç econòmic molt important per acollir aquests joves, molts dels quals han arribat per vies administratives d'altres comunitats autònomes que podrien ser ben qüestionables. Però, consellera, creu que aquest acord respecta el dret d'aquests nois i noies a participar en les decisions que afecten la seva vida? I ha exigít aquí també un finançament just a l'Estat espanyol per fer front a la inversió que requereix l'acollida de menors sense referents? I no només l'acollida en l'àmbit residencial, sinó quines polítiques, també des del seu departament, desenvoluparan vostès, sigui a nivell educatiu, de lleure, d'esports, laboral...? Vostès o en coordinació amb altres departaments del Govern. Perquè aquests joves no són només el futur de Catalunya, sinó que també són el seu present, i mereixen gaudir d'oportunitats per desenvolupar el seu projecte vital.

I ara sí, per acabar: sentim molt allò dels drets i deures, eh? –i aquesta és una reflexió per al conjunt de la cambra–, però el fet és que les persones migrades tenen molts deures i pocs drets. I darrerament se n'hi ha afegit un, per boca del president de la Generalitat de Catalunya, el senyor Illa, que diu que seran considerats catalans si venen..., qui vingui a millorar Catalunya. A mi ningú m'ha demanat contribuir a la millora de Catalunya pel fet de ser catalana. Crec que hauríem de ser curoses; el que se'ns ha de poder garantir pel fet de viure a Catalunya és que tinguem els drets humans garantits, que les administracions s'hi impliquin i que combatem des de tots els fronts no només els discursos d'odi, sinó les seves causes estructurals, com és el racisme, perquè novament aquí és on ens hi juguem la cohesió social.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. És el torn ara de l'honorable consellera, la senyora Mónica Martínez Bravo, que també disposa de cinc minuts per respondre.

La consellera de Drets Socials i Inclusió (Mónica Martínez Bravo)

Molt bé. Moltes gràcies, diputada. Doncs intentaré ser més..., anar més al punt de respondre les preguntes concretes.

Sobre el grup de treball i si abordarà el tema de la desburocratització del procés de regularització de persones migrants, doncs jo diria que no només aquest grup de treball; la desburocratització s'està abordant des de tot el Govern. Una de les fites i objectius, eixos clau, de tot el Govern és la reforma de l'Administració, ja sigui en processos, en prestacions, en ajudes a ramaders, etcètera. Llavors, és un eix central i transversal per tot el Govern i, sens dubte, és una de les oportunitats que aquest acord ens brindarà: ser més efectius i ser més àgils per tramitar o acompanyar aquestes persones en el procés de regularització de la seva situació administrativa.

I aquest grup de treball l'encomanda, també, pel que preguntava, és gestionar tot el procés. Lògicament, doncs, fer un abordatge, veure de què es tracta, fer un seguiment, fer unes valoracions des del punt de vista jurídic i econòmic de quines són les accions que necessitem per acompanyar aquest procés. I això serà, doncs, el que estarem treballant durant les properes setmanes.

Sobre el programa de mentories, aquesta és una qüestió que també volia puntualitzar. Nosaltres no hem parat aquest programa de mentories. L'estem acompanyant amb uns contractes pont per donar-los continuïtat mentre fem una fase d'avaluació d'aquest programa i veure com redirigir-ho cap a polítiques «cost-efectives» i que estiguin integrades en tota la política d'inclusió que fan, com bé deia, els ens locals, els ajuntaments, i veure com explotar totes les sinergies.

Des del nostre punt de vista, en aquest cas, però també en molts altres, hem d'anar construint un sistema de protecció social, construint un sistema de migracions i no crear petites estructures. Perquè aquest programa de mentories ens trobem que dona suport a unes cent cinquanta o dues-centes persones, però és que en van arribar 125.000 només l'any passat. Necessitem fer una avaluació i una reflexió i posar en marxa programes «cost-efectius» que estiguin engranats en tota l'estructura de l'Administració. Tenim uns serveis socials, tenim ajuntaments que tenen competències també en acollida i hem de veure com reforçar-los i integrar totes les polítiques perquè, com deia, siguin «cost-efectives» i arribin..., aconseguim arribar a més gent.

També, pel que em deia de les competències de Drets Socials, lògicament, doncs, sempre hi ha, diguéssim, pros i contres de posar una competència en un departament o en un altre, però jo crec, des del meu punt de vista, que les sinergies que existeixen entre la gestió migratòria i el Departament de Drets Socials són immenses. Gestionem tota la connexió amb els serveis socials dels ajuntaments, els ens locals; la interlocució, també, amb les diputacions. Tenim la Direcció General d'Acció Cívica i Comunitària. Vostè mateixa ha parlat de la importància de la integració comunitària i la visió comunitària per la integració de les persones d'origen migrant, i també, naturalment, doncs, la integració amb les prestacions i altres qüestions. Perquè jo, sincerament, diputada, amb tots els meus respectes per als grups parlamentaris, jo no deixaré de promoure una configuració que jo crec que és ideal per a la configuració del Govern de la Generalitat pel que puguin opinar grups d'extrema dreta o pel que puguin dir. Sincerament, jo crec que hem d'anar avançant cap a fer un govern fort, amb seny, amb rigor, i el que puguin dir o el que puguin interpretar uns altres..., si, al final, ho faran igual. O sigui que jo crec que hem de «primar», diguéssim, el rigor i el disseny òptim del que és el Govern de la Generalitat.

Els joves migrants sols, sens dubte, és una de les altres prioritats d'aquest Govern. Hem de fer un millor acompanyament, hem de reforçar tot el programa d'extutelats, que va ser un programa pioner en el marc..., Catalunya va ser pionera en el marc de

l'Estat espanyol per dir que no només ens ocupàvem d'aquests joves durant l'època de menors d'edat, també necessitem acompanyar-los. I estem veient que necessitem encara reforçar-los més, i no renunciem a enfortir aquest procés i sobretot l'àrea de suport al jove extutelat.

I, per acabar, doncs pel que deia de les al·lusions a les frases que ha pogut dir el president Salvador Illa, jo, sincerament, no he vist una persona més contundent parlar en aquesta sala condemnant els discursos d'odi de l'extrema dreta, molt contundent, i jo crec que és un referent. I subscric, com no pot ser d'una altra manera, doncs totes les seves paraules, i afegir-me a les condemnes contra els discursos d'odi que ell mateix ha fet, però que jo crec que la immensa majoria de persones d'aquesta cambra també compartim.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, consellera.

Interpel·lació al Govern sobre la xacra de l'ocupació il·legal d'habitatges i els seus efectes en la seguretat dels barris i en el mercat de l'habitatge

300-00102/15

Comencem ara el desè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre la xacra de l'ocupació il·legal d'habitatges i els seus efectes en la seguretat dels barris i en el mercat de l'habitatge, presentada pel Grup Parlamentari de VOX en Catalunya. I, per exposar-la, té la paraula en primer lloc el diputat Sergio Macián de Greef.

Sergio Macián de Greef

Bien; gracias, vicepresidenta. Señoras y señores diputados, consejera señora Parlon... La Cataluña del señor Illa, donde, supuestamente, el *qui la fa la paga*, sigue liderando todos los *rankings* delictivos en España: en homicidios, violaciones, narco-delincuencia, yihadismo y también en ocupación ilegal.

Y sobre este último tema, que nos ocupa –valga la redundancia–, nos queremos preguntar, en primer lugar, cuántas ocupaciones hay realmente en Cataluña. La izquierda suele decir que VOX magnifica el problema de la ocupación, que exageramos, y para ello utilizan una trampa –y voy a intentar explicarlo brevemente.

Cataluña, en 2024, registró un total de siete mil usurpaciones y allanamientos de morada, el 42,6 por ciento del total nacional, según el Ministerio del Interior. Pero es que estos datos, siendo ya graves, no reflejan ni de lejos el alcance real del fenómeno de la ocupación en Cataluña, porque las ocupaciones son muchas más de las que se denuncian en vía penal. Muchas personas no acuden a la vía penal, porque en derecho penal existe el principio de personalidad, de que la responsabilidad penal es personal y de que nadie puede ser castigado por un hecho ajeno. Y, por tanto, aunque consigas identificar a los okupas al inicio del procedimiento, si es que lo consigues, si los okupas luego cambian a lo largo del procedimiento, en un momento posterior, o en el momento del desalojo allí hay otras personas, el procedimiento se tiene que archivar y volver a empezar. Por eso, muchos abogados descartan la vía penal y recomiendan a sus clientes acudir a la vía civil, donde hay hasta cuatro tipos de procedimientos distintos para recuperar una vivienda okupada.

Pues bien, según la estadística judicial del Consejo General del Poder Judicial, estos cuatro tipos de procedimientos civiles arrojaron en 2023 en Cataluña más de diecisiete mil juicios para hacer frente a los okupas y también a los «inquiokupas», que son aquellos que sustituyen la patada en la puerta por el incumplimiento de un contrato previo, en el que dejan de pagar la renta. El problema, por tanto, es infinitamente mayor de lo que reflejan las estadísticas del Ministerio del Interior y de lo que los sucesivos gobiernos de la Generalitat han querido admitir.

Otra pregunta que conviene hacerse es por qué en Cataluña hay muchas más ocupaciones que en el resto de regiones de España. ¿Alguien cree que esto es por casualidad? Evidentemente, no. La cruda realidad es que, aquí, separatistas y socialistas, que han gobernado durante cuarenta años, han tolerado y consentido la ocupación ilegal. (*Alguns aplaudiments.*) Esquerra, Junts, los Comunes, el PSC han sido condescendientes, cuando no cómplices de los okupas, y de aquellos polvos, estos lodos. Lo explicaré de una manera muy gráfica, para que me entienda todo el mundo. Igual algunos no quieren acordarse de lo que se vivió en Can Vies hace una década. ¿Se acuerdan? Tras diecisiete años okupando impunemente un edificio en el barrio de Sants, un juzgado ordenó el desalojo de los okupas en mayo de 2014. La respuesta de la extrema izquierda y de los okupas no se hizo esperar: varios días de destrozos, quema de contenedores, agresiones brutales a la policía y el orden de la ciudad en jaque. Finalmente, el alcalde de Barcelona, el señor Xavier Trias, del partido de los oportunistas de Junts, ¿eh?, que ahora van de dignos y de concienciados con este tema, se asustó y ordenó la paralización del procedimiento, de desalojo. Resultado: los okupas ganaron el pulso a la autoridad y volvieron al edificio, donde siguen a día de hoy.

Y no fue el único caso. Más tarde nos enteramos de que el Ayuntamiento de Barcelona, también por obra y gracia del alcalde Trias, había estado años pagando el alquiler a los okupas del *banc expropiat* de Gràcia. Ojo, no solo el alquiler: también el IBI, las basuras, la comunidad y todos los suministros. Es decir, los catalanes sin vivienda y Junts pagando piso a los okupas. (*Alguns aplaudiments.*)

Pues este es el resumen de por qué Cataluña es el paraíso de los okupas, no solo en España, sino también en Europa: porque ustedes –PSC, Esquerra, Junts y los Comunes de Colau– son cómplices por acción y omisión de estos delincuentes, que saben que en Cataluña hay leyes que los protegen y gobiernos que los toleran. Y quiero referirme también a la responsabilidad que tienen todos ustedes por su acción legislativa, porque han aprobado leyes como la ley catalana 24/2015, reformada por el Decreto ley 17/2019, que legitimaba la ocupación, que otorgaba derechos a los okupas, que reconocía *de facto* la ocupación como un modo de acceder a la vivienda –delirante, absolutamente delirante. Y hay que recordar, además, que el PSC ha aprobado hace unos meses, señora Parlon, el decálogo de empadronamiento de la Generalitat de Cataluña, y expresamente se dice en él –atención– que hay que empadronar a las personas que vivan de forma irregular en una vivienda. En fin, manda narices: el PSC promoviendo el empadronamiento fraudulento de inmigrantes ilegales y de okupas. (*Alguns aplaudiments.*)

Por tanto, desde VOX les volvemos a exigir que dejen de legitimar la ocupación. Los poderes públicos deben transmitir un mensaje claro, rotundo, de condena de la ocupación ilegal, sin eufemismos, sin medias tintas, sin falsas distinciones inventadas entre ocupaciones delincuenciales y no delincuenciales, que solo hacen que legitimar a miles de okupas. Todo aquel que okupa es un delincuente, y los delincuentes no pueden tener más derechos que los catalanes honrados.

Y ahora me quiero referir a los perversos efectos de la ocupación ilegal en la seguridad de los barrios y en el acceso a la vivienda. Todo el mundo sabe que las ocupaciones ya no son espontáneas; son indiscriminadas y masivas, afectan a todo tipo de propietarios y generan importantes conflictos sociales y vecinales, sobre todo en los barrios más humildes. Las ocupaciones están provocando que muchas familias se tengan que ir de sus barrios y están destrozando la paz social y la seguridad de los catalanes. Basta ver lo que ha sucedido en Salt; en Salt, donde ya hemos comprobado qué pasa cuando el imán de una comunidad islámica intenta okupar una vivienda y no lo consigue: que lanza a toda una avalancha de fieles a incendiar las calles, a provocar disturbios y a asediar una comisaría de los Mossos d'Esquadra para disputarle a la policía el control y la autoridad.

Y el actual Gobierno socialista del señor Illa, ¿qué ha hecho? Pues en vez de detener a este delincuente, median con el imán okupa para intentar darle una vivienda por la puerta de atrás, vivienda que no tiene la mayoría de familias españolas en situación de vulnerabilidad real. (*Alguns aplaudiments.*) Y les preguntamos: ¿Qué tienen que hacer las familias catalanas –qué tienen que hacer– para tener una alternativa? ¿Quemar las calles, como el imán de Salt? ¿Ponerse un hiyab? Porque ustedes protegen a los delincuentes y protegen a aquellos que acaban de llegar, incluso de forma ilegal, a Cataluña, pero abandonan a los catalanes vulnerables. (*Alguns aplaudiments.*)

Y vamos a hablar también del acceso a la vivienda, porque la ocupación es un delito que tiene un impacto directo y dramático sobre la vivienda. La indefensión de los propietarios cada vez es mayor. Son más los particulares que prefieren poner a la venta su piso o buscar otras fórmulas más seguras antes que poner en alquiler su vivienda. Los portales inmobiliarios acumulan cada vez más anuncios de pisos a la venta que no se pueden visitar porque están ocupados. Miren, solo en la provincia de Barcelona, el portal inmobiliario Idealista anuncia 6.778 viviendas en venta que no se pueden visitar porque están okupadas. Y lo grave es que el problema no es exclusivo de los portales inmobiliarios. La Agència de l'Habitatge de Catalunya tiene más de mil viviendas sociales okupadas también, y es inadmisibles que los okupas, ¿verdad?, perjudiquen a las familias vulnerables que han cumplido los requisitos legales y esperado pacientemente durante años y les pasen por delante. (*Alguns aplaudiments.*)

No hace falta ser muy despierto para ver la afectación que la ocupación ilegal tiene en el mercado de vivienda de alquiler: incremento de requisitos, incremento del precio y retirada, obviamente, de viviendas del mercado de alquiler. Es absolutamente de cajón, y eso lo demuestran los datos, por mucho que los socialistas intenten maquillarlos con mentiras. Miren, Sánchez presumía la semana pasada, en sus propias palabras, de que los precios han bajado en Cataluña un 3,7 por ciento en zonas tensionadas. Falso; la oferta de viviendas disponibles en Cataluña se ha desplomado un veintiséis por ciento en 2024 y sus precios se han disparado un once por ciento tras aplicar la ley de vivienda.

Y, ante toda esta situación, la pregunta definitiva, señora consejera, es qué va a hacer el Departamento de Interior. Porque la carta de presentación de la señora Parlon –y todos lo recordamos– al frente de la *conselleria* de Interior fue erigirse como azote de la ocupación ilegal en Santa Coloma de Gramenet. *Consellera*, han pasado 230 días de gobierno del PSC y no hemos visto ni una sola medida del Govern del señor Illa frente al gravísimo problema de la ocupación ilegal, absolutamente nada. En mayo, presumía usted de números en desocupaciones. Y nos preguntamos: ¿Qué ha pasado cuando ha llegado al Departamento de Interior? Todo son excusas, todos sus anuncios se han desvanecido. Y, por eso, le queremos preguntar en esta interpe-lación qué medidas va a adoptar el Departamento de Interior, su consejería, para hacer frente al grave problema de la ocupación ilegal.

Muchas gracias.

El president

A continuació, per respondre, té la paraula la consellera d'Interior i Seguretat Pública, l'honorable senyora Núria Parlon i Gil.

La consellera d'Interior i Seguretat Pública (Núria Parlon i Gil)

Moltes gràcies, president. Diputats, diputades... Aquesta és una interpe-lació que coincidirà, crec, més o menys, amb la que després farà el Grup del Partit Popular. Per tant, potser veuran que en alguns moments repeteixo una part de l'argumentació, no?, davant de la problemàtica de l'ocupació.

La problemàtica de l'ocupació no es pot enfocar des d'una visió clarament tendenciosa, com acaba de fer en aquest cas el portaveu de la Comissió d'Interior i el diputat Macián. Sota el meu punt de vista, crec que aquest tema s'ha d'abordar amb

seriositat, i, sobretot, hem d'entendre que estem fent front a una realitat molt complexa, i ara n'explicaré el perquè. De fet, a Catalunya es produeixen, i es van produir –i d'això vostè doncs en té les dades– 6.265 ocupacions que han estat consumades, és a dir, que s'han produït, i 2.055 han estat temptatives d'ocupació, és a dir, que no s'han dut a terme, el que vol dir que hi ha feina policial, feina que fa la policia local a tota Catalunya de la mà del Cos de Mossos d'Esquadra. I després explicaré quines són les mesures que el departament desplega; no ara, que governa el PSC, ja les desplegava abans, en els casos en els quals aquestes ocupacions clarament s'han d'evitar i s'han d'avortar.

Ara bé, dic que és un fenomen complex perquè hi ha una dada que és molt important, que vostè no ha remarcat avui aquí en la seva intervenció, que és el fet de que el 61,8 per cent de les ocupacions s'estan produint en habitatges que no estan en ús o que estan en construcció. Per tant, Catalunya té un greu problema d'accés a l'habitatge, i això és innegable, i el Govern està prenent mesures en aquesta direcció, per fer més habitatge que la gent pugui pagar amb els salaris que té i adequar-lo a les diferents necessitats de la vida de la gent més jove, de la gent gran, etcètera, etcètera. Hi ha un parc d'habitatge que no està complint amb la seva funció, i és obligació del Govern, però també dels promotors d'aquells habitatges, de fer-los complir amb la seva funció, perquè hi ha necessitats reals d'habitatge a Catalunya.

Cosa diferent són les ocupacions delinqüencials que es poden donar, fruit també d'aquesta deixadesa. Davant d'aquestes ocupacions delinqüencials, que moltes d'elles estan vinculades a gent que fa plantacions de marihuana, que es dedica a traficar droga, que es dedica a fer frau de fluid elèctric, aquí hi ha diligència i actuació policial en tots els casos, o en gairebé tots els casos, amb investigacions que són clarament complexes, però que es porten a terme. Sense anar més lluny..., i són dades no de la conselleria d'Interior, són dades, en aquest cas, del conjunt de suport policial que ha fet el Cos de Mossos d'Esquadra en desallotjaments de caràcter judicial, un total de 5.142 per any; d'aquests –d'aquests–, el quaranta-set per cent són desallotjaments, efectivament, que s'han realitzat amb suport policial. I em dirà: «I amb els trenta-cinc restants, què passa?» Doncs s'han suspès abans de la data prevista, també per ordre judicial.

Igual que és obligatori per llei empadronar les persones encara que estiguin en un habitatge irregular, factor que vostè hauria de conèixer. I crec..., i crec que no està en contra de complir les lleis.

Per tant, el fenomen de l'ocupació s'ha d'abordar amb contundència, sempre que aquestes ocupacions estiguin clarament relacionades amb l'activitat delictiva, com així s'està fent per part del Departament d'Interior. Sense anar més lluny, miri, li donaré més informació, que crec que és important que pugui conèixer: des de l'any 2019, el Cos de Mossos d'Esquadra té la Unitat Central de Conflictes en l'Habitatge. Aquesta unitat està especialitzada en el seguiment, l'homogeneïtzació i la proposta de procediments en treball en els àmbits de les ocupacions i els desnonaments. Perquè li vagi a dir una cosa: vostè m'ha tret que jo era alcaldessa de Santa Coloma de Gramenet i que lluitava contra l'ocupació. Li puc dir que en les ocupacions de persones vulnerables no va haver-hi cap veí de Santa Coloma de Gramenet que anés a l'ajuntament a demanar que hi hagués un desallotjament si les persones es comportaven de manera adequada i de manera correcta.

Les ocupacions que els veïns demanen diligència i actuació immediata i eficaç són aquelles que estan vinculades amb l'activitat delinqüencial. I mentre no tinguem una resposta adequada per als problemes d'habitatge, com ja li deïa, el Govern s'ha posat a treballar de valent per resoldre'ls. Nosaltres, almenys des de Mossos d'Esquadra i des del Cos de Mossos d'Esquadra, de la mà del poder judicial, i amb els instruments que tenim per dur a terme les investigacions on tenim ocupacions consumades i on tenim plantacions de marihuana i hi tenim activitat delictiva multirein-

cident, en molts casos..., és combatre prioritàriament aquestes ocupacions, que és el que estem fent. (*Aplaudiments.*) I és el que continuarem fent a tot arreu.

Perquè, com li deia, aquesta unitat es va crear el 2019 i es va reforçar el 2023, i es va reforçar, precisament, treballant amb les unitats i àrees regionals de Seguretat Ciutadana, Proximitat i Atenció a les Víctimes. Amb quin objectiu? Coordinar, supervisar i avaluar el tractament dels conflictes en l'habitatge amb estratègies preventives. El Cos de Mossos d'Esquadra té un protocol de treball en el cas de les ocupacions, que és públic, que deixa ben clar que s'han de garantir..., en el cas que es dugui a terme una desocupació, si hi ha persones en risc de vulnerabilitat, s'ha de donar una sortida habitacional. Què fem, els deixem al carrer? No els empadronem, que no tinguin assistència mèdica, que no puguin anar a un CAP a atendre'ls quan estan malalts o que no puguin estar, els seus fills i filles, escolaritzats? De què estem parlant?

Aquest és un tema que s'ha d'abordar amb seriositat. I contundència absoluta contra l'ocupació delinqüencial. I aquella que tingui un component de vulnerabilitat és responsabilitat dels poders públics, també de la mà dels ajuntaments, de trobar una solució i una alternativa habitacional a aquelles persones, especialment si tenen infants a càrrec. I això ho saben molt bé tots els alcaldes i totes les alcaldesses, independentment del seu color polític, independentment del color polític. Potser vostès encara no tenen alcaldes o alcaldesses i no saben del que estic parlant. Però hi ha una línia vermella entre la vulnerabilitat social associada a la necessitat d'habitatge, que mentre no tinguem els recursos, s'hi ha de donar una alternativa.

I davant de l'ocupació de caràcter delinqüencial, tots els recursos que tinguem a l'abast per combatre-la, sí, perquè perjudiquen la convivència, evidentment; perquè fan mal a la bona entesa i fan mal també i abonen el seu discurs de voler associar la immigració, moltes vegades, amb l'activitat delictiva i moltes vegades amb les ocupacions. Perquè part d'aquestes ocupacions a les que vostè fa referència no són només persones estrangeres, com hem pogut entendre de la seva intervenció; també hi ha persones nacionals que fan ocupacions, ocupacions delinqüencials i ocupacions que perjudiquen la convivència. I això no ha quedat del tot clar en la seva intervenció.

Hi ha canvis que s'estan proposant a nivell legislatiu i que estan rebent el tràmit adequat en el Congrés per poder fer el debat amb tranquil·litat sobre aquesta qüestió. Fora de l'alarmisme i fora..., i fora... Sí, rigui, rigui; m'és igual que rigui. Té tot el dret a riure, però no és per riure, aquest problema. És un problema real que tenim com a societat i que l'hem de poder abordar amb seriositat, i la seriositat passa per actuar amb contundència davant l'activitat delictiva, respectar els procediments judicials, dotar el poder judicial dels mitjans necessaris per poder actuar amb contundència i fer les investigacions amb més diligència, ampliar el Cos de Mossos d'Esquadra per poder fer també aquesta feina de forma adequada i, sobretot, no estigmatitzar la població vulnerable. (*Aplaudiments.*) Perquè això està fora de lloc en un debat seriós que vulgui resoldre el problema que hi ha al darrere, real, d'aquest tema, que és un problema d'accés a l'habitatge per les persones que tenen més risc d'exclusió. I no es pot barrejar aquest tema, de cap de les maneres, amb l'activitat delinqüencial associada a les ocupacions, que és la que jo, quan era alcaldessa a Santa Coloma de Gramenet, combatia. I, per cert, vaig tenir al costat en aquell moment al Departament d'Interior i també al conseller Elena. I les coses s'han de dir com són.

Canvis legislatius per ser més diligents davant de les ocupacions dels delinqüents; totalment d'acord. Més mitjans policials per fer-ho de la forma adequada; totalment d'acord. Respostes per a les persones vulnerables perquè tinguin un habitatge digne que puguin pagar i puguin tenir un projecte de vida aquí a Catalunya com es mereixen; també. Però aquest és un debat que, si s'enfoca amb una mirada esbiaixada, no hi trobarem solucions, al contrari, assenyalarem i estigmatitzarem moltes persones que res tenen a veure amb la delinqüència i clamen respostes a les administracions públiques davant la vulnerabilitat.

El president

Tot seguit, per fer la rèplica, té la paraula el diputat senyor Sergio Macián de Greef.

Sergio Macián de Greef

Gracias, presidente. En este Pleno, se han presentado dos interpelaciones sobre el tema de la ocupación y comienzan a verse tímidas iniciativas de otras formaciones políticas para combatir esta lacra de la ocupación. Y es que las cosas han cambiado mucho desde que en la pasada legislatura VOX prácticamente estuviera sola en la defensa de las víctimas de la ocupación y de la propiedad privada.

Aún recuerdo cuando VOX presentó la primera interpelación, ¿verdad?, sobre ocupación ilegal en la pasada legislatura y tuvimos que oír a la diputada Najat Driouech, de Esquerra Republicana, decirnos que nuestra interpelación era una defensa del hombre rico y blanco. En fin, a mí me entró la risa y le dije aquello de que rico y blanco era el pan Bimbo. Pero es increíble que un partido, ¿verdad?, como Esquerra Republicana, que en la legislatura anterior firmó un acuerdo de legislatura con la CUP, con aquellos que ocupan y defienden la ocupación ilegal, nos venga decir a nosotros, en fin, qué es defender a las víctimas de la ocupación ilegal.

Ha habido que picar mucha piedra para comenzar a revertir este estado de la opinión pública absolutamente intoxicada por la izquierda, un marco mental que también han comprado desde Junts.

Y, mire, cuando hablamos de ocupación ilegal, hablamos, *consellera*, de acceso a la vivienda. Y, efectivamente, decía usted que tenemos un problema con el acceso a la vivienda, y es verdad, porque si ustedes no paran de importar a millones de extranjeros que se creen con derecho a tener una vivienda en Cataluña, pues, vamos listos. Mire, yo le tengo que decir una cosa: los catalanes no estamos obligados a ponerle una vivienda a todo aquel que venga de forma ilegal a Cataluña; no estamos obligados a ponerle una vivienda al imam de Salt. (*Aplaudiments.*)

Y, mire, el problema del acceso a la vivienda, ustedes no lo pueden trasladar desde la Administración a los propietarios; no pueden cargar la obligación de facilitar soluciones habitacionales a las espaldas de los particulares, que es lo que usted acaba de defender desde este atril. (*Veus de fons.*) Sí, sí, sí, señora consejera, es lo que acabo de hacer usted.

Y, mire, en muchos casos esas son familias vulnerables y ancianos que tienen una vivienda puesta en alquiler para tener un ingreso adicional con el que subsistir y que la ocupación les arrebatara. Y este drama se ha incrementado mucho más con la promulgación de la Ley 12/23, por el derecho a la vivienda, cuya disposición final quinta, por cierto, consagra y normaliza la «inquietud ocupación».

En cuanto al empadronamiento, solamente le haré un apunte: el Tribunal Constitucional –también usted lo sabe– requiere que exista algún tipo de título habilitante para ocupar una vivienda, ¿verdad?, o tener derecho a ocupar una vivienda. El empadronamiento no se puede utilizar como un fraude de ley, que es lo que los Comunes defienden. Oigan, llegaron a haber diecisiete mil personas empadronadas en un piso de la avenida Meridiana. Si eso no es un fraude de ley en beneficio de aquellos que acaban de llegar de forma ilegal, me dirán ustedes lo que significa. (*Aplaudiments.*)

Y, miren, para más inri, a la vista de la inexistente, ¿verdad?, protección legal de la propiedad privada frente a la ocupación ilegal que se hace tanto desde el Gobierno socialista de la nación como desde los sucesivos gobiernos de la Generalitat, tenemos que adoptar medidas para combatir esta lacra desde una doble vertiente: desde una vertiente penal, endureciendo las penas por usurpación y dotando a las fuerzas y cuerpos de seguridad de mayores medios en la lucha contra el fenómeno de la ocupación ilegal, y civil, agilizando los procesos de desahucio de okupas y ampliando el objeto..., como los sujetos amparados bajo este procedimiento más rápido de recuperación de inmuebles que existe en la ley de enjuiciamiento civil.

En la moció, senyora consellera, le concretarem mesures, però hi ha una fonamental que no obliga a modificar ni una coma de cap llei, que és dotar a les Mossos i a les policíes locals del suport jurídic i polític i de criteris clars per fer el seu treball. De res serveix augmentar la plantilla de Mossos d'Esquadra, alguna cosa de la qual vostè sempre que surt a l'atril se vanagloria, amb raó, però..., si a aquests Mossos d'Esquadra no se'ls dota de la cobertura jurídica i de seguretat necessària per actuar. Aprovar un protocol clar d'actuació a les Mossos d'Esquadra, amb un paràmetre temporal definit d'actuació. Perquè no podem permetre que, a les víctimes de l'ocupació, ¿veritat?, les Mossos les digan que acaben de rebre un avís però que no poden fer res. ¿Vostè sap la sensació d'impotència que genera tant a les víctimes com a les agències?

En definitiva, hi ha de lluitar amb l'ocupació il·legal amb la màxima determinació política; determinació política que no hem vist en cap dels governs que li preceden ni, per desgracia, en el que vostè presideix el consell d'Interior.

I hi ha de, com dic, lluitar amb l'ocupació il·legal, tant davant el que pega la patada a la porta, contra qui les Mossos han de poder actuar amb absoluta rapidesa i rapidesa, com també contra el que substitueix la patada a la porta, com abans deia, per un contracte fals de lloguer i no paga ni tan sols la primera mensualitat; la cosa que se sap com la «inquietud».

Per tant, miri, l'ocupació fa mal, i se ho vull dir, senyora consellera, a la gent treballadora, a la que se li està robar el fruit del seu treball, el seu estalvi i el seu esforç en aconseguir una propietat i pagar una casa. També fa mal a nostres barris i a nostres pobles, generant delinqüència, inseguretat i problemes greus de convivència. I també fa molt mal, senyora consellera, a les institucions, provocant pèrdua de confiança a la gent al veure com els polítics com a vostè que nos governen oblidin a les víctimes i protegeixen a les delinqüents.

Moltes gràcies.

El president

Per fer la rèplica, té la paraula la consellera d'Interior i Seguretat Pública.

La consellera d'Interior i Seguretat Pública (Núria Parlon i Gil)

Sap què passa, diputat? Que per sort tenim un sistema democràtic, millorable, que no permetria que cap conseller o consellera, sota el seu criteri, pogués perjudicar els interessos dels veïns i veïnes, com vostè acaba de dir, al finalitzar la seva intervenció, que fa l'actual consellera. *(Aplaudiments.)*

Miri, els Mossos d'Esquadra –i això vostè ho sap tan bé com jo– davant del delicte flagrant d'ocupació i d'usurpació d'un bé immoble no necessiten cap canvi de llei, poden actuar de manera immediata –de manera immediata. Per tant, el petit propietari al que vostè feia referència, la senyora que té el seu pis llogat per pagar-se la pensió, o el senyor o la senyora que té el seu pis llogat per poder-se pagar la residència on el tenen tutelat..., automàticament es pot actuar per «flagrancia» davant d'aquesta ocupació. I això és així, perquè el sistema protegeix la intervenció dels Mossos d'Esquadra.

El que sí que vostè ha de tenir present, i no ho ha remarcat en la seva segona intervenció, que sembla que no m'ha escoltat prou bé, és que hi ha un 61,8 per cent –ho podem arrodonir al seixanta-dos per cent– de les ocupacions que s'estan produint en habitatges que no tenen ús o estan en construcció, i que són un greu problema per la convivència. Jo l'hi he reconegut, perquè és en aquest tipus d'habitatge on malauradament es poden dur a terme i es duen a terme activitats delinqüencials. I aquí tot el que avanci el sistema legislatiu per poder actuar amb contundència davant d'aquest tipus d'ocupació, perfecte. I els Mossos estaran avalats per fer-ho. I quan hi hagi al darrere una situació de vulnerabilitat –i ho he dit, i vostè també ho ha tergiversat– és l'Administració pública, no els propietaris, la que ha de donar una solució a aquella situació de vulnerabilitat.

Per això el Govern està treballant en polítiques per impulsar l'habitatge, que és una part de la intervenció que no hauria de fer jo, sinó la consellera de Territori, però l'hi avanço. Per això li deia que aquest és un fenomen complex, per això li deia que aquest no és un fenomen que es pugui abordar només des de la perspectiva policial. Ni aquest ni cap dels que ens afecten com a societat; però estem parlant de les ocupacions.

Per tant, habitatges de petits propietaris: la llei actual dona marge per poder actuar, i així actua la policia, i així actuen els Mossos d'Esquadra, i així actuen les policies locals; i cada cop de manera més coordinada, més eficient i més eficaç. I l'hi puc garantir. Ara bé, també hem de tenir en compte que hi ha molt poques ocupacions de persones vulnerables que donin problemes, i aquestes no seran les prioritats del Departament d'Interior, mentre no tinguem una solució com a govern i com a país davant la situació d'emergència habitacional.

Em puc comprometre davant de vostè que lluitarem amb tota la força de la llei i de les modificacions, si es produeixen, contra les ocupacions delinqüencials i delictives; però també amb la mateixa responsabilitat li demano que no barregi les coses, perquè això té conseqüències molt negatives sobre la població que ha vingut aquí a Catalunya a fer-la millor i a fer-la més rica. Perquè molta gent de Santa Coloma, els meus veïns i les meves veïnes, no han nascut a Catalunya, van néixer en èpoques passades a altres indrets d'Espanya, i a dia d'avui, en altres continents; però treballen, són dignes, s'esforcen per millorar la ciutat, participen de les nostres festes, participen en les associacions de veïns, i ningú els hi posa un pis gratis, se'l guanyen (*aplaudiments*) treballant i contribuint a millorar el producte interior brut del nostre país. I crec que es mereixen un respecte. I crec que no es mereixen determinats comentaris vinculats a un tema molt preocupant, que són les ocupacions delinqüencials i delictives. Aquí, el pes del Departament d'Interior i del Govern serà el que diu sempre el president: no hi ha impunitat.

El president

L'onzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre les polítiques de lluita contra l'ocupació il·legal d'habitatges.

Interpel·lació al Govern sobre les polítiques de lluita contra l'ocupació il·legal d'habitatges

300-00104/15

És presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, i per fer-ne l'exposició té la paraula el diputat senyor Pere Lluís Huguet i Tous.

Pere Lluís Huguet Tous

Moltes gràcies, president. Bones tardes, diputats, consellera. Bé, repetirem potser algunes coses; això de coincidir dos mocions sobre el mateix... Intentaré no repetir-me. Però la seva intervenció m'ha deixat, i ja ho direm, molt preocupat.

Mirin, no sé si són conscients que tenim un problema greu, un problema molt greu: Barcelona i Catalunya s'han convertit en el paradís de les ocupacions. Escolti, hi va haver una època que inclús venien gent de fora a ocupar aquí a Barcelona, gent d'Europa, de moviments okupes; venien aquí a ocupar. I, escolti'm, vull dir, vostès no han fet res, absolutament res, el Partit Socialista no ha fet absolutament res. Sap per què? Perquè són víctimes de la seva història amb el Govern de Colau, amb un reglament que inclús protegia les ocupacions, i són víctimes dels seus acords de Govern, aquí i a Madrid, amb els Comuns. I els hi explicaré.

Miri, permeti'm només..., vostè ja ho ha dit, ho ha mencionat abans: 7.009 ocupacions l'any passat, el 2024; el 2023, 6.254. Deia que si hi han algunes que no són... Escolti, m'està dient que el seixanta-u per cent són de en construcció; i el quaranta per cent, que han ocupat pisos de persones? Aquest quaranta per cent, escolti, és

molta gent. I li faré uns números perquè vostè entengui la gravetat del problema, i ho entenguem tots.

Miri, el seu president, el senyor Sánchez, va prometre 183.000 «vivendes» de lloguer assequible. Sap quantes n'ha aconseguit, en dos anys, posar al mercat? Sap quantes han aconseguit? 10.209, en dos anys. En dos anys, a Catalunya –a Catalunya només– s'han ocupat 13.266 «vivendes». S'adonen de la dimensió del problema? Per tant, estem en una greu situació. Estem amb el quaranta-dos per cent de les ocupacions de tot l'Estat, i Barcelona, el trenta-u per cent, només a Barcelona! Escolti, alguna cosa passa, i és responsabilitat seva.

Mirin, i no són dades, vull dir..., jo crec que hi ha una mica de confusió amb les dades que ens donava. Escolti, totes les ocupacions il·legals són delinqüencials. Una altra cosa és que sigui 245.2, delictes lleus, 245.1, amb violència o intimidació, i la violació de domicili, que és una qüestió que és simbòlica, el número al que vostè es referia, que immediatament actuen els Mossos d'Esquadra; són violacions de domicili, i amb aquests són simbòlics els que es produeixen a Catalunya.

Però, escolti'm, vostè ens deia que no hi ha..., les dades..., estan lluitant, estan buscant reformes legislatives, estan avançant... Home, escolti'm, jo li donaré les solucions. El Partit Popular, que som un partit de política útil..., li portaré ara aquí les solucions, que m'agradaria que vostè em contestés.

La primera: deixar d'entorpir –deixar d'entorpir. Aquesta setmana mateix, vostès, amb els Comuns, i amb Sumar i amb Podemos, han intentat, al Congrés dels Diputats, introduir una esmena que deixava sense efecte lo que entrarà en vigor el dia 3 d'abril, que és que els delictes del 245 aniran per judici ràpid, que ara van per procediment ordinari i passaran, des del 3 d'abril, a ser judici ràpid, per agilitzar-ho. No és la solució, però ens permet agilitzar-ho. I sap com es va introduir aquesta norma? Per una esmena recolzada a Madrid pel Partit Popular a la llei d'eficiència de l'Administració de justícia; així es va introduir aquesta... I ara vostès, al tràmit de ponència, volien modificar-ho perquè es torni enrere una altra vegada; això ha passat aquesta setmana a Madrid. Per això, deixin d'entorpir i de tirar enrere avanços amb l'agilització de l'Administració de justícia, per ser eficaços amb el deslliurament d'ocupació.

Però, mirin, a més, amb un exemple de filibusterisme parlamentari nefast, vostès porten prorrogant quaranta-una vegades el tràmit d'esmenes al Congrés dels Diputats, vostès, el Partit Socialista, a la taula del Congrés, porten quaranta-una vegades prorrogant el tràmit d'esmenes d'una llei que ha estat aprovada pel Senat i que precisament avança en això que vostè estava dient aquí fa un moment. Hem aconseguit que per via judicial, en vint-i-quatre hores, es pugui recuperar la possessió, evitar lo que vostè ha dit, que legalment ara es té d'empadronar. Doncs escolti'm, aquesta norma, l'article 7 d'aquesta llei, preveu que no es puguin empadronar si no hi ha un títol. I vostès ho han parat, al Congrés dels Diputats. Porten un any parant-ho, i es va aprovar al Senat, fa un any. Expliquin vostès als ciutadans de Catalunya que tenen ocupada la «vivenda» que durant un any tenen parada la norma que els hi hagués permès recuperar la «vivenda», expliqui'ls-hi.

Escolti'm, porto més de trenta anys exercint d'advocat i exercint el torn d'ofici, i vostè ens explica que les situacions de precari... No, escolti, jo tinc gent que ha estat més de dos anys a poder treure un ocupa per situacions de vulnerabilitat, perquè s'ha..., hi ha hagut l'informe.

I, efectivament, hem de protegir els vulnerables, però els que ocupen s'han de desallotjar. I no ha de ser el propietari el que protegeixi el vulnerable. Han de ser vostès, l'Administració pública, qui protegeixi el vulnerable. I, per tant, tenim que fer sistemes que ens permetin agilitzar tot el procediment judicial.

I li faré una tercera proposta. Miri, crear l'oficina antiocupes, que ha funcionat als municipis de Castelldefels –que aquí tenim el seu alcalde– i de Badalona, governats pel Partit Popular (*aplaudiments*), i que estan agilitzant la desocupació. Creï

una oficina de la Generalitat per coordinar aquestes accions i per informar els propietaris sobre què poden fer si es troben en una situació d'ocupació.

I per últim li faré una quarta proposta. Vostè parlava del protocol dels Mossos d'Esquadra per a les desocupacions; bé, introduïm-hi un factor més. Vostè coneixerà que hi ha un acord de la junta de jutges de l'Audiència Provincial de Barcelona, que a més segurament, s'acordarà també per la junta de jutges de Tarragona i la resta de províncies, el qual estableix que a les diligències urgents que es tramitaran com a ocupació i les de judici immediat pel 245.2 hi hagi la identificació dels que ocupen.

Miri, una situació habitual als nostres jutjats és que es formula la denúncia, va la denúncia al jutjat, però no estan identificats. I ho permet la llei. La llei d'enjudiciament criminal permet que, formulada la denúncia, els Mossos d'Esquadra immediatament identifiquin els ocupants i els citin perquè compareguin a l'òrgan judicial per a enjudiciament immediat. Bé, amb això sí que aconseguiríem agilitzar-ho, perquè és, simplement, l'acord de la junta de jutges, posar-lo amb eficàcia perquè els Mossos d'Esquadra ja portin l'atestat complet al jutjat i en vint-i-quatre hores es pugui jutjar, si vostès no aconsegueixen tirar endavant aquesta esmena que han presentat a Madrid, la que volen presentar a Madrid, perquè es deixi sense efecte el que passi per judici ràpid el...

Per tant, miri, senyora consellera, des del Partit Popular li oferim solucions que són, una mica, les que vostè ha dit abans aquí, eh?, més o menys lo que ha dit vostè abans aquí. Ara, doncs, posem-nos a treballar, escolti: parli vostè amb el seu partit a Madrid, desbloquegin la reforma de la llei, deixin de tocar el tema de l'esmena aquesta per tirar enrere una reforma que agilitza extraordinàriament els processos d'empadronament...

I, escolti, miri, tots jo crec que som conscients que hem de protegir la propietat privada. Si no, s'adonen que cada vegada tenen menys pisos al mercat? S'adonen que l'Idealista, un portal d'aquests de venda de pisos, ha comunicat aquesta setmana o la setmana passada que tenen vint mil pisos ocupats en venda? Sap lo que és, això? Fomentar –fomentar– l'especulació, perquè qui compra pisos amb ocupes són especuladors. O sigui, lo que estan, al final, aconseguint és fomentar l'especulació.

I lo que hem de fer és, escolti'm: a l'ocupa, se l'ha de jutjar. I al que és vulnerable... Vostè deia «en el supòsit de que hi hagi vulnerables»; clar que se'ls ha de protegir, estem tots d'acord en protegir el vulnerable, però que sigui l'Administració pública, no a costa dels propietaris.

Moltíssimes gràcies.

El president

Tot seguit, per fer la rèplica, té la paraula l'honorable senyora Núria Parlon i Gil, consellera d'Interior i Seguretat Pública.

La consellera d'Interior i Seguretat Pública (Núria Parlon i Gil)

Igual no esgoto tot el temps que tinc, però no és perquè no doni importància a la intervenció que ha fet el diputat del Partit Popular, sinó perquè, com que és gairebé la mateixa interpellació, amb matisos, crec, que ara podré abordar i que són d'agrair..., el fet de dir, doncs, que posem-nos d'acord amb les propostes, fem propostes que estiguem més o menys d'acord, doncs, va a solucionar una part del problema. És a dir, aquest matís, sí que l'hi agraeixo, de la seva intervenció. Però, per no reiterar-me, igual no esgotaré tot el temps, no perquè no li doni importància, sinó perquè moltes coses ja les he dit.

He remarcat que cap govern es pot emparar en que les ocupacions de caràcter il·legal, que són totes, siguin la política social d'un govern. Això, jo ho he dit. La política social d'un govern pel que fa a l'habitatge no pot ser l'ocupació d'habitatges, no ho pot ser. Això, jo ho he reconegut. Ara bé, a Catalunya i a altres llocs hi ha emergència habitacional i dificultats per accedir a l'habitatge. I cal ser molt curosos a l'hora de ficar a tothom en el mateix sac. I això, ho continuo dient.

He parlat moltes vegades amb el degà del Col·legi de l'Advocacia, i part de les propostes que ell planteja davant de les ocupacions de caràcter delinqüencial, nosaltres les hem incorporat. De fet, si ho recorda, el president Illa, quan nosaltres estàvem en campanya per ser i presidir la Generalitat ja vam dir clarament que l'ocupació no pot ser una solució davant de la problemàtica de l'habitatge. Però, hi insisteixo, cal tenir molta cura i posar línies vermelles a com s'aborda aquest problema, perquè és extremadament complex.

Des del punt de vista de l'acció dels Mossos d'Esquadra, si es produeix, què passa? Mossos d'Esquadra té un procediment normalitzat de treball, on, d'acord amb el marc legal vigent i que hem de complir, hem de tenir en compte que, si les persones que estan ocupant estan en una situació de vulnerabilitat, aquestes persones han de tenir un suport de les administracions públiques per solucionar el seu problema. I, evidentment, així ho fan molts ajuntaments i així ha d'acompanyar aquests processos la Generalitat de Catalunya amb una política d'habitatge clara per atendre les situacions de vulnerabilitat. I estem totalment d'acord que no hem de carregar sobre els propietaris això.

Ara bé, els propietaris també són responsables de tenir els seus habitatges en de-sús o deixar construccions a mitges, no acabades. I aquí podem parlar de tota una sèrie de fons d'inversió que no es fan responsables –fixi's lo que li dic– ni de pagar les xapes antiocupa dels seus habitatges. I acaben sent els ajuntaments els que les posen per evitar que allà hi hagin ocupacions de caràcter delinqüencial i després ni subsidiàriament paguen la factura. I aquí també hem d'exigir responsabilitat quant a l'actuació d'aquell que té un parc d'immobles buit i no li dona la funció social que ha de tenir, tenint al país les necessitats que tenim de cara a l'habitatge.

Hi ha canvis que s'estan produint per part, en aquest cas, del posicionament de l'àmbit judicial. Per exemple, l'Audiència de Barcelona, el 14 de març va fixar com a criteri comú que tallar la llum i l'aigua d'un pis ocupat il·legal no és un delictes; no és un delictes..., en la prescripció del delictes d'ocupació per retards judicials. Però, en aquest cas, també ens trobem, per exemple..., això no ho fa l'Audiència de Barcelona, però sí que ho fa l'Audiència de Girona –i és important–, que unifica criteri decidint agilitzar els desallotjaments quan hi ha acció policial de caràcter exprés abans de l'autorització judicial en vint-i-quatre hores. I són passes importants que faciliten la feina policial.

Per tant, tots els canvis legislatius que es donin i que vagin orientats a reforçar la seguretat jurídica –en aquest cas, dels agents de Mossos d'Esquadra– davant d'aquelles ocupacions que estan generant problemes de convivència, que són clarament delictives, que a darrere hi ha una activitat de caràcter delictiu, que els propis alcaldes i alcaldesses en les juntes de seguretat ens ho remarquen dia sí i dia també...; davant d'aquesta situació, la seguretat jurídica per l'actuació dels Mossos reforçarà encara més, si s'escau, la diligència que ja a dia d'avui té el Cos de Mossos d'Esquadra en coordinació amb les policies locals. Això és el que jo he dit en la meua intervenció i aquí, des de l'àmbit de Mossos d'Esquadra, hi treballarem i treballarem amb decisió. Com més segur sigui el marc legal amb el qual el Cos de Mossos d'Esquadra adapta el seu procediment normalitzat de treball en el cas de les ocupacions, amb més seguretat jurídica podrem operar i també amb més eficàcia.

No és una solució ocupar, davant d'un problema d'habitatge. No m'ho sentirà mai dir, perquè he estat durant molts anys alcaldessa d'una ciutat i sé ben bé del que parlo. Ara bé, lo que no està bé és ficar tothom en el mateix sac, quan malauradament potser està en una situació de vulnerabilitat i s'ha vist forçat no a ocupar, sinó probablement a deixar de pagar el lloguer. I aquí és on la resposta l'hem de donar des dels poders públics, buscant les solucions, mediant, buscant la possibilitat d'acompanyar en el pagament del lloguer aquella persona, acompanyant-la per buscar una alternativa habitacional. I, davant de les ocupacions que, com hi insisteixo i és repetitiu, tenen un component delictiu, necessitem marcs jurídics solvents i rigorosos perquè

els Mossos d'Esquadra puguin fer la seva feina de la mà, en aquest cas, de l'autoritat judicial, que també, en el moment en què disposi de més recursos, com ja s'hi està treballant, en la línia d'ampliar, en aquest cas, primer a la ciutat de Barcelona, amb els quatre jutjats per poder fer judicis ràpids en aquelles situacions d'ocupacions que també estan relacionades amb la multireincidència..., poder actuar amb major diligència.

Per tant, el Govern s'ocupa d'aquest problema. Evidentment, s'han de fer canvis en altres instàncies. El dimarts passat es va obrir pas al Congrés a la proposició de llei que va presentar Junts. I, en aquest cas, se li va donar tràmit. Evidentment, cada grup haurà de fer els matisos. Aquest és un debat que, des d'aquesta seu parlamentària, l'hem de respectar. L'ocupació no és la solució als problemes d'habitatge. Mossos d'Esquadra combat amb tota la força que la llei li atorga aquelles que tenen un component clarament delictiu. I hi insisteixo, cal diferenciar la situació de vulnerabilitat social a la qual ha de donar resposta l'Administració pública, evitant l'estigmatització de determinats col·lectius.

El president

Moltes gràcies, senyora consellera. Per fer la rèplica, té la paraula el diputat senyor Pere Lluís Huguet i Tous.

Pere Lluís Huguet Tous

Moltes gràcies, president. Consellera, em fa l'home més feliç del món, perquè vostè acaba de dir que està d'acord amb les propostes del Col·legi d'Advocats de Barcelona, de Jesús Sánchez, del seu degà. Doncs, escolti'm, el projecte de llei que es va aprovar al Senat està basat en aquesta. Per què no l'aproven? Igual que la que ha presentat Junts; també, més o menys, és molt semblant. Per què no l'aproven, la del Partit Popular, que porta un any amb quaranta-una pròrrogues? Per què? Perquè és del PP? Per això? I ara perquè és de Junts sí? Perquè és del PP no l'aproven?

Fa un any que ho tindríem solucionat, i pràcticament són les mateixes. Fa un any que ho tindríem solucionat. Aquest marc jurídic estable que vostè demana, el tindríem. Escolti'm, li he fet quatre propostes. No m'ha contestat cap de les quatre propostes. Les quatre estan dintre de «ho farem amb la moció subsegüent; ho farem amb la moció subsegüent.» Però escolti'm, miri'm... Vostè parla... Jo crec que... Hem de distingir moltes coses. El tema de l'ocupació és molt complex i el de l'habitatge encara més. Però és que vostè m'estava parlant d'«inquietud ocupació» i ocupació delinqüencial. No, escolti'm, a veure, la «inquietud ocupació», el no pagar el lloguer, és un tema civil. No estem parlant..., jo no he parlat de res d'això. És un altre problema diferent. En el que, a més, perquè la llei ho preveu, el jutjat demana un informe de vulnerabilitat als ajuntaments. Això demana al jutjat en tots els procediments de desnonament que hi ha en tot Catalunya. I llavors es valora això.

Jo he estat parlant d'ocupacions il·legals, perquè totes les ocupacions que es fan sense consentiment són ocupacions il·legals. No n'hi han de delinqüencials perquè allí estiguin cultivant marihuana, no; o perquè estiguin cometent altres delictes. Ja és en si l'ocupació un delictes. I, per tant, el que hem de buscar és solucions per resoldre la situació d'aquesta ocupació il·legal al més aviat possible, amb una major agilitat. I, per tant, lo que volem és que..., els jutges al final estan interpretant les lleis perquè no tenen aquest marc jurídic estable que vostè demana i han de buscar aquestes interpretacions.

Lo que li he dit dels Mossos d'Esquadra serà molt fàcil, eh? Escolti, i solucionarem les coses amb rapidesa. L'hi repeteixo: si no presenten aquesta esmena que tombi la contrareforma que vostès volen treure dels judicis ràpids els judicis per ocupació il·legal... Si els Mossos d'Esquadra han fet la identificació..., que ho permet la llei, eh?, la llei d'enjudiciament criminal: identificar els ocupants i portar-los ja amb la citació al jutjat per judici immediat de delictes lleus. Escolti, ho podem solucionar en vint-i-quatre hores. Per què no ho fem?

Perquè l'Audiència, amb l'acord, s'ha vist obligada a dir que no s'arxivaran perquè és que arriben sense la identificació dels ocupes, els atestats al jutjat. Per això ha hagut de fer un acord pel qual no s'arxivaran si no hi ha prèviament la identificació.

Doncs estalviem un pas al ciutadà que es veurà amb l'edifici, amb la seva «vivenda» ocupada. I m'estava parlant vostè d'ocupacions de «vivendes» amb obres i la responsabilitat dels constructors. Escolti, això li diu vostè a la senyora que se n'ha anat el cap de setmana o que se n'ha anat ingressada a l'hospital i que torna i se li ocupa... (*veus de fons*) No, no, sí. Escolti..., i que torna i troba l'ocupa... Torna... Escolti'm... (*Alguns aplaudiments*).

El president

Si us plau, deixin parlar el senyor diputat.

Pere Lluís Huguet Tous

Si em deixen acabar... Escolti, veuran... Si volen podem recollir molts exemples que s'han produït amb els quals gent que ha sortit s'ha trobat la «vivenda» ocupada o les segones «vivendes» ocupades.

Escolti'm, de veritat li agraeixo que estigui d'acord amb lo que estem plantejant com a mesures legislatives i l'únic que li demano és que truqui immediatament a la senyora Francina Armengol perquè desbloquegi d'una vegada la reforma.

Ara hi ha la de Junts, l'han admès a tràmit la de Junts, però no es creguin que tirarà endavant, eh? Ja veuran com també els hi faran les pròrrogues dels terminis per esmenes, i ja veuran lo que patiran. Per què? Perquè són víctimes, són esclaus de l'acord amb Podemos i amb Sumar, i, per tant, en allò no estan d'acord. Ja veuran com se'ls hi parerà, igual que se'ns ha parat a nosaltres durant un any i quaranta-una pròrrogues del termini d'esmenes.

Moltíssimes gràcies.

El president

Per fer la rèplica, té la paraula la consellera d'Interior i Seguretat Pública.

La consellera d'Interior i Seguretat Pública (Núria Parlon i Gil)

A veure, jo he parlat..., no he barrejat res. He fet com vostè: he posat alguns exemples, els quals estan darrere del fenomen de l'ocupació. I li he parlat del tema del que s'anomena «inquiocupa», perquè genera tota una problemàtica al darrere que moltes vegades s'ha de veure si hi ha una situació de vulnerabilitat o no, s'ha de veure. Com vostè ara posava l'exemple de la senyora gran que diu que li ocupen l'habitatge. Això..., cada cop que ha passat a la meua ciutat, això s'ha evitat, l'hi puc garantir. Sí, sí, sí, sí. I a la majoria de llocs.

Són molt pocs casos en els que això passa i no tenim un sistema suficientment robust com per poder actuar –molt pocs. Ja me'ls explicaran perquè s'actua amb molta diligència, i els jutjats actuen amb molta diligència, i les comunitats veïnals poden presentar-se en aquests casos també com a acusació i poden també ajudar a que el desallotjament sigui automàtic. Això no és veritat.

Les problemàtiques de les ocupacions que ens han de preocupar..., i, a més, ens han de preocupar perquè malauradament –i això és cert i no ho podem negar– es donen de manera molt marcada a Catalunya –i això és una realitat i jo no la vull negar–, tenen a veure amb activitat delictiva i delinqüencial, i aquesta és la que s'ha de combatre amb tot el pes de la llei. I, evidentment, aquí, si el sistema és més robust, podrem actuar de manera més diligent.

Els acords... Doncs, miri, jo no li reprovaré amb qui acorda vostè. A vostè li agrada més acordar amb VOX, a nosaltres ens agrada més acordar amb els Comuns. A Madrid..., no sé com dir-li; aquest no és el tema transcendent.

El tema aquí és realment que els Mossos d'Esquadra, ja a dia d'avui, quan aquestes ocupacions tenen una deriva delictiva, que generen problemes, que hi ha risc per a la comunitat veïnal, de frau de fluid elèctric, que generen tota una sèrie de derivades

que els propis alcaldes i alcaldesses, independentment del seu color polític, demanen determinació i actuació, en aquest cas, del Cos de Mossos d'Esquadra, amb les investigacions pertinents, amb més mitjans judicials que hem de tenir per agilitzar aquests tràmits, aquí hi estarem abocats de ple des del departament.

Com més garantista sigui el sistema, millor. Com més ràpid es puguin dur a terme aquests procediments, perquè tenim més jutges, també. I en aquesta línia està treballant el conseller Espadaler. I en la línia de garantir la funció social de l'habitatge, està treballant, ara que la tinc aquí, la consellera Sílvia Paneque.

Perquè darrere de les ocupacions, i en això sí que té vostè raó..., no podem carregar sobre els propietaris el pes de la vulnerabilitat social. I això és real. I la solució a l'ocupació s'ha de donar des dels poders públics.

I, evidentment, aquelles que tenen un component clarament delinqüencial s'han de resoldre amb tot el pes de la llei i diferenciar-les clarament de la vulnerabilitat. I si en el cas que hi hagi una ocupació de persones que estan vinculades, i així es pot provar, a partir de les investigacions pertinents... Estic parlant d'ocupacions ja consumades, eh?, no de la «patada» a la porta; aquestes són evitables. Les de la «patada» a la porta són evitables amb una bona funció preventiva, amb una bona feina que es faci amb els consells veïnals, d'activació de les policies locals, d'activació del Cos de Mossos d'Esquadra, i li garanteixo que se n'estan evitant moltes d'aquest tipus.

I tindríem molts exemples que no vull posar ara aquí, però que li puc garantir que amb les diferents juntes de seguretat que fem arreu, la bona coordinació policial de policies locals i Mossos d'Esquadra fa que, de manera preventiva, moltes d'aquestes ocupacions s'evitin. I això també és un valor afegit del sistema. I, de fet, això demostrarà que aquestes van disminuint. Una flor no fa primavera i, per tant, no trauré pit de les dades, però algunes estan disminuint. I a les que són consumades i són activitat delictiva, més jutges per poder fer millor la seva feina i poder donar celeritat a aquests expedients i poder-ho fer amb més garanties. I si a sobre, en alguns casos, es pot endurir la llei i es pot millorar, fantàstic, perquè la policia farà millor la seva feina. De fet, el protocol normalitzat de treball que s'ocupa de coordinar l'actuació dels Mossos d'Esquadra en aquestes intervencions a dia d'avui és garantista; és garantista per als Mossos d'Esquadra. Així ha de ser, perquè a nosaltres ens toca protegir els agents. És veritat que, com que no hi ha una normativa clara, dificulta la seva feina, i això també és veritat. I en el moment en que aquesta normativa estigui més clara, davant del combat de l'activitat delictiva, podran fer amb més garanties la seva feina.

Ara bé, i hi torno a insistir, sempre que hi hagi una situació de vulnerabilitat flagrant darrere d'aquestes situacions, l'Administració pública ha de donar una resposta, les administracions han de donar una resposta. A això, no hi podem renunciar, perquè fer-ho seria deshumanitzar les persones. I aquí no trobaran el Govern de la Generalitat.

El president

Moltes gràcies, senyora consellera.

Interpel·lació al Govern sobre l'acció exterior

300-00103/15

El dotzè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre l'acció exterior. És presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. I, per fer-ne l'exposició, té la paraula el diputat senyor Cristian Escribano Ramírez.

Cristian Escribano Ramírez

Gràcies, president. Conselleres, conseller, bona tarda. *Conseller Duch*, le admito que hoy vengo con algo menos de talante que de costumbre, y eso es debido a que, constatado el despilfarro y la opacidad de la Generalitat, de nuevo mi grupo preguntó a su departamento por unos datos sobre los que hoy le vengo a interpelar y que,

pese a ser incompletos, los de que disponemos, ya son lo suficientemente indignantes. Los ciudadanos de Cataluña están hartos de ver como su dinero se malgasta en estructuras inútiles y chiringuitos sin control. Porque eso son las delegaciones en el exterior: escaparates ideológicos de una república imaginaria y no instrumentos útiles para una Cataluña real.

En 2023, según los datos oficiales de su propio departamento, las delegaciones del Govern en el exterior costaron a los catalanes 10,5 millones de euros. ¿Para qué? Para pagar sueldos, alquileres en zonas *prime* de ciudades de todo el mundo, para recepciones, cenas, viajes y propaganda. Porque eso es lo que hacen, no atraen inversión, no mejoran el bienestar de los catalanes, no resuelven ni uno solo de los problemas reales de nuestra sociedad. Lo que sí hacen y con mucha eficacia es alimentar el ego de quienes siguen atrapados en la nostalgia del *procés*. Esa es la única diplomacia que practican, la de la melancolía independentista.

Y mientras ustedes financian esa red, aquí faltan médicos, faltan profesores, faltan recursos sociales y falta de todo. ¿Saben que podríamos haber hecho con esos más de 10 millones y medio de euros? Podríamos haber contratado más de cuatrocientas enfermeras. Podríamos haber contratado a más de trescientos profesores. Podríamos haber cubierto el coste anual de quince mil becas comedor para niños en situación de vulnerabilidad y podríamos haber financiado cuatrocientas plazas de residencia pública o abierto cuatro mil nuevas plazas gratuitas de educación infantil. Pero no, ustedes han preferido seguir construyendo una república fantasma, un cuerpo diplomático de fantasía y una red de oficinas sin funciones reales.

Me explico. La delegación de Estados Unidos y Canadá cuesta casi 1 millón de euros al año, con siete trabajadores. La delegación de Italia, con nueve trabajadores, cuesta más de 700.000 euros al año. La delegación de Suiza, 735.000 con cinco trabajadores. La delegación de los Países Nórdicos, 697.000, con cinco trabajadores. Y así, un sinfín de delegaciones.

Le voy a poner también algún ejemplo de en lo que se ha utilizado el dinero de los catalanes en esas delegaciones. El delegado de la Generalitat en Estados Unidos llegó a gastar más de setenta mil euros en dos meses. ¿En qué concepto? 9.425 dólares en entretenimiento, 4.095 dólares en dietas, 2.200 euros en teléfono, 3.200 dólares en viajes entre Washington y Nueva York y 10.392 euros en desplazamientos entre Barcelona y Bruselas. ¿De verdad, señor *conseller*, usted cree que esto forma parte de alguna de las prioridades de los ciudadanos de Cataluña? ¿Diez mil euros en entretenimiento en dos meses? Y así una tras otra tras otra delegación.

Y esto no es nuevo. La red de delegaciones nació con un objetivo muy claro: internacionalizar el *procés*, dar apariencia de un proyecto que jamás fue nada más que un simulacro. Y ahí está la prueba más clara: cuando el Gobierno del Partido Popular aplicó la Constitución en 2017, todas las delegaciones se cerraron. Se cerraron porque no eran útiles. Se cerraron porque eran estructuras dedicadas a la propaganda y no a servir a los catalanes. Se hizo de forma legal, eficaz, con el respaldo del Senado y de la mayoría de los ciudadanos, y fue el PP quien devolvió el control institucional, económico y político a Cataluña. Y fue también el PP quien demostró que esas oficinas no eran necesarias para mantener la actividad económica ni para atraer la inversión extranjera.

Lo que ocurrió es que, tras el levantamiento del artículo 155, el Gobierno independentista resucitó ese modelo; pero no contentos con eso, lo ampliaron. La llegada del PSC y la suya propia al Govern no ha cambiado nada; la mayoría de delegados nombrados por Esquerra siguen en sus puestos, con sus sueldos astronómicos, y siguen a las órdenes de quien los puso ahí, el separatismo.

Ustedes saben bien de lo que les hablo. En el año 2021, el PSC filtró un informe detallado, elaborado nada más y nada menos que por el actual secretario de Asuntos Económicos del Govern de Salvador Illa, Francesc Trillas, en el que se proponía un notable ajuste del gasto de la Generalitat. En concreto, ese informe del PSC

afirmaba que el Govern gastaba recursos en estructuras de promoción independentista y proponía un recorte de más de 15 millones de euros en acción exterior. ¿Por qué pensaban una cosa entonces y ahora la contraria? ¿No será que dependen precisamente de un partido independentista y que son ellos quien les marca las condiciones y su propia agenda?

Que estas embajadas han servido como agencia prioritaria de una acción independentista no solo lo decimos nosotros o el señor Trillas. Lo ha visto y lo ha investigado el Tribunal de Cuentas y lo ha denunciado expresamente el exministro Josep Borrell, cuando era ministro de Exteriores del Gobierno de España. El Ministerio de Exteriores, en manos del Partido Socialista, impugnó judicialmente la reapertura de las delegaciones catalanas que pretendía Quim Torra en Cataluña.

Los argumentos del ministerio, del PSOE, eran muy contundentes. Ustedes mismos argumentaban en un comunicado que las delegaciones trabajaban en contra de los intereses del Estado. Decían literalmente que «el objeto claro y manifiesto, declarado de modo reiterado por la Generalitat, consiste en utilizar las delegaciones para apoyar fines manifiestamente contrarios a los principios del estado de derecho en España». Y ustedes, les recuerdo que apoyaron también los presupuestos de la Generalitat del año 2023, en los cuales se seguía financiando esas embajadas y en los cuales se seguía con la línea política del *procés*, por mucho que hoy usted, en su réplica, me diga que las cosas han cambiado.

Pero nada ha cambiado, señor *conseller*. Ustedes ahora asumen la estructura y el presupuesto de Esquerra Republicana. Otro cambio de opinión a cambio de sillones. El señor Illa no es nada más que una copia del señor Pedro Sánchez.

Pero esto no va solo de oficinas, también va de subvenciones. En 2023 su departamento otorgó ayudas por valor de millones y millones de euros a sesenta y nueve entidades catalanas con proyectos de internacionalización. Y no vengan con el argumento de que todas las comunidades autónomas tienen oficinas exteriores, porque ninguna tiene veinte delegaciones, ni con esta dimensión, ni con esta falta de control, ni con ningún objetivo ideológico.

Conseller, le interpele para que me dé algunas respuestas. ¿Qué resultados concretos ha tenido cada delegación en los últimos dos años? ¿Cuántas inversiones han atraído? ¿Cuántos acuerdos reales han cerrado? ¿Cuántos catalanes se han beneficiado directamente de su trabajo? ¿Por qué no hay una auditoria pública detallada y transparente del funcionamiento? ¿Por qué todo se hace al margen de la Sindicatura de Cuentas? ¿Qué criterios han utilizado para contratar personal? Porque parece más un sistema de colocación de amigos y afines que un cuerpo técnico cualificado.

Como saben, la transparencia nunca ha sido uno de los fuertes de la Generalitat de Catalunya, y menos en acción exterior. Este partido, hace unos años, tuvo, en este mismo Parlament, que pedir amparo a la Mesa para tener acceso sobre la actividad y los contratos que había firmado el Diplocat con el lobby opaco Independent Diplomat; unos contratos para la promoción de la causa independentista en Estados Unidos y en el mundo que, por cierto, están bajo enjuiciamiento del Tribunal de Cuentas. Costó lo indecible que finalmente se nos permitiera –a uno de nuestros diputados– acceder a las dependencias del *departament* bajo vigilancia para poder leer estos documentos, sin móvil, solo, con un lápiz y un papel, como si fuera eso la sede de la Stasi.

En definitiva, *conseller*, lo que Cataluña necesita no es una diplomacia paralela, es sanidad. Lo que Cataluña necesita no son embajadores, son pediatras. Lo que Cataluña necesita no son cenas oficiales, son escuelas. No es propaganda, es inversión real en servicios públicos. Y si ustedes no son capaces de entenderlo, el Partido Popular está preparado para liderar ese cambio, con una idea muy clara: los recursos públicos están para mejorar la vida de los ciudadanos, no para alimentar ningún delirio soberanista.

Señor *conseller*, aprovecho que me quedan unos minutos también para hacerle unas preguntas –así no tengo que esperar al turno de réplica– sobre esas delegaciones que tienen una aplicación parcial, según la web de la Generalitat. Son delegaciones que no tienen ningún tipo de información pública, que no tienen un delegado nombrado y de que, según los registros oficiales, al menos a los que puede acceder cualquier diputado o cualquier ciudadano, no hay ningún tipo de información. Que haya millones de euros que no estén sujetos a ningún tipo de supervisión de la Sindicatura de Cuentas es una anomalía democrática que no se puede seguir permitiendo. (*Alguns aplaudiments.*)

Señor *conseller*, yo me pregunto: si ustedes hacen una oda al buen funcionamiento de esas delegaciones, ¿por qué no permiten que los delegados vengan a dar cuentas de su trabajo a la Comisión de Acción Exterior? ¿Por qué no permiten que nos vengan a explicar todos esos beneficios?

Los sueldos de los delegados en el exterior son astronómicos. El delegado de la Generalitat en Estados Unidos llegó a cobrar –si no lo sigue cobrando, porque no nos han facilitado ese detalle– 144.000 euros al año. Si una persona que cobra 144.000 euros públicos al año no está sujeta a una supervisión de este Parlamento, algo mal están haciendo ustedes, y es algo que el Partido Popular no les va a permitir ni ahora ni nunca.

Muchas gracias.

El president

Per respondre, té la paraula el senyor Jaume Duch i Guillot, conseller d'Unió Europea i Acció Exterior.

El conseller d'Unió Europea i Acció Exterior (Jaume Duch Guillot)

Moltes gràcies, president. Conselleres, diputades i diputats..., senyor Escribano, em sembla que li han passat el discurs de VOX, però jo no entraré en aquest joc i el que faré, en primer lloc, agrair aquesta oportunitat d'explicar una vegada més què són, què fan les delegacions del Govern, i com treballa aquest Govern per fer d'aquestes delegacions un instrument, un instrument que ha de ser útil per a la promoció de la imatge i dels interessos de Catalunya.

I potser cal començar pel principi, perquè algunes de les coses que vostè ha dit em sembla que tenen poc fonament, fins i tot des del punt de vista jurídic. Les competències de Catalunya en l'àmbit de l'acció exterior, primer punt. Segon, la raó de ser de les delegacions, els seus fonaments jurídics i els seus objectius. I després, si vol, a la rèplica o a la dúplica, li explico el que fan les delegacions, amb exemples concrets, amb exemples de bon govern, de govern útil en benefici de tothom.

Miri, Estatut d'autonomia de Catalunya, article 193: «La Generalitat ha d'impulsar la projecció de Catalunya a l'exterior i promoure els seus interessos en aquest àmbit, respectant la competència de l'Estat en matèria de relacions internacionals.

»La Generalitat de Catalunya té la capacitat per portar a terme accions amb projecció exterior que derivin directament de les seves competències, sia de manera directa» –directa–. «sia per mitjà dels òrgans de l'Administració general de l'Estat.» Molt bé.

Article 194: «La Generalitat, per a la promoció dels interessos de Catalunya, pot establir oficines a l'exterior» –pot establir oficines a l'exterior.

I als articles subsegüents: pot subscriure acords de col·laboració en l'àmbit de les seves competències; ha de posar en marxa instruments de cooperació transfronterera, i pot participar en organismes internacionals en aquells temes, en aquells àmbits dels quals és competent com a govern, com a Generalitat.

Segon, la llei d'acció exterior de l'Estat –de l'Estat–, article 12. Reconeix a les comunitats autònomes el dret a obrir oficines a l'exterior, no només oficines comercials, «oficines», en general. Any 2014. Qui governa? Partit Popular. Quin ministre fa la proposta? El senyor García-Margallo. (*Alguns aplaudiments.*) I, per descomptat,

la llei d'acció exterior aprovada per aquest Parlament pocs mesos més tard i el posterior decret que la desenvolupa.

Tercer –per si encara li quedessin dubtes–, hi ha també sentències del Tribunal Constitucional, amb jurisprudència reiterada –reiterada–, en favor de la projecció exterior de les comunitats autònomes. Per tant, Estatut, legislació, jurisprudència constitucional. Les lleis hi són per complir-les, cert, i l'Estatut, que és la llei de lleis, encara més.

Però és que, a més, senyor diputat, vivim en ple segle XXI, i, en el context actual, aquestes disposicions que li acabo de llegir, esmentar, tenen més sentit que mai. Vivim en un món interconnectat, un món multinivell, on tots aquests nivells diferents de govern, d'administració han d'estar connectats els uns amb els altres. En aquest món, l'acció exterior no és terreny exclusiu de ningú; a distingir de la política exterior, de la diplomàcia clàssica, del que han de fer els governs dels estats, però l'acció exterior com a tal no és terreny exclusiu de ningú. Ara, tots hem de defensar els nostres interessos allà on calgui, aquí o a fora, i per això la Generalitat té la competència, i no només té la competència sinó que té l'obligació d'exercir-la. I tant en l'àmbit de la Unió Europea com més enllà del propi territori de la Unió, o en l'àmbit de les organitzacions internacionals, allà on es prenguin decisions que afectin les nostres competències –agricultura, comerç, pesca, ciència, cultura, educació, afers socials, sanitat– hi hem de ser; hi hem de ser i hem de ser capaços d'influir. I, en aquesta línia, les delegacions hi són indispensables, tant com ho són en la promoció dels interessos de Catalunya.

Jo no sé si vostè ha tingut temps de consultar l'eurobaròmetre que va publicar ahir el Parlament Europeu. Porta dades molt interessants sobre el nivell de suport de la Unió Europea –el més alt des de que es fan enquestes– i també sobre preocupació en temes com la seguretat, la defensa, etcètera, però també es veu en aquesta enquesta una claríssima reivindicació per part dels ciutadans, per part de la gent, de que els diferents governs i administracions treballem de manera més unida, però sobretot més coordinada. I en aquest context, –efectivament, sí– tenir una presència sòlida als principals països de la Unió Europea té tot el sentit del món, com també el té situar-se en altres països i en regions estratègiques que permetin que Europa –i, per tant, també Catalunya– pugui obrir-se a noves aliances i oportunitats. O que estiguem presents, per què no?, a ciutats que són capitals d'organismes internacionals –Nova York, París, Roma, Viena, Ginebra– o als països on concentrem la nostra cooperació al desenvolupament o als països on obrim noves cooperacions científiques i tecnològiques o països on hem de fer encara més promoció econòmica, i aquesta és la feina que està fent aquest Govern.

Som els únics que la fem, som els únics que tenim delegacions? No; les té el País Basc –per cert, el Partit Popular al País Basc no fa el mateix discurs, ja l'hi dic jo ara–, les té Galícia –Galícia, que és una comunitat autònoma governada històricament pel Partit Popular–, amb delegacions obertes a Argentina i a Uruguai. He anat a mirar a la web a què es dediquen aquestes delegacions: presència institucionalitzada del Govern de Galícia, de la seva cultura, de la seva llengua, de la seva economia i de la cooperació exterior, contribuint així a enfortir la presència internacional de la comunitat autònoma. Truqui'ls, perquè tenen un problema. (*Alguns aplaudiments.*) I, per descomptat –i per descomptat–, oficines comercials a Andalusia o a la Comunitat Valenciana. I si sortim a fora, doncs el que fan regions similars a Catalunya: el que fa Baviera, el que fa Baden-Württemberg, el que fa Gal·les, el que fa el Quebec.

I m'ha parlat dels pressupostos i m'ha citat moltes xifres. Les xifres que fa servir són les bones perquè l'hi hem donat nosaltres. Per tant, de transparència, tota. Vostè té les xifres perquè les va demanar per escrit i se li han donat. Però vostè també sap que estem parlant del 2023 i, per tant, estem parlant del Govern anterior. I, com deu comprendre, no em deu demanar a mi que jo vingui a explicar el que feia de bo o el que feia de dolent el Govern anterior: això era responsabilitat del Govern anterior.

I jo fins i tot li diria que, per respecte al Govern del president Aragonès, no vindré aquí a intentar donar explicacions d'una cosa que a mi no em competeix. Suposo que les van donar en el seu moment, i, si no, doncs deu comprendre que per a nosaltres el rellotge comença el 12 d'agost del 2024. A partir del 12 d'agost, preguntim el que vulgui; abans del 12 d'agost i, per tant, tot això que m'ha explicat del 2023, li agraeixo moltíssim la informació, però no hi puc fer res. En tot cas, hi insisteixo, és una bona oportunitat per explicar el que estem fent en l'àmbit de la projecció exterior del país. Després li afegiré les dades que necessiti. Estem amb pressupostos prorrogats i, per tant, sí, ara per ara, les partides són les mateixes, tot i que, evidentment, l'execució podrà variar –segurament variarà, ho veurem a finals d'any–, i, per tant, ho discutirem quan vulgui. Estem posant en marxa un pla de consolidació de les delegacions –i, si vol, un dia també el discutirem– sobre la base del que nosaltres fem i farem, no sobre la base del que vostè critica que alguns feien, perquè en això no el puc ajudar.

I no es preocupi –jo ja ho he dit en comissió i ho repeteixo aquí–: la feina de consolidar les delegacions és també una feina de valorització. L'objectiu d'aquest Govern és que els diners de l'acció exterior no siguin en cap cas una despesa, sinó que siguin una inversió. No li llegiré ara tota la llista d'objectius de les delegacions; si vol, ho puc fer després, però ho té en la documentació oficial del departament. El que sí que li diré, per acabar aquesta primera intervenció, és que això és en el que estem treballant en aquest moment, en consolidar una xarxa de delegacions que –fixi's bé, eh?–, en el si del marc jurídic i legal que ens és propi, amb la voluntat de coordinar-se amb ambaixades, amb consolats, en tots els temes que calgui, tenint molt presents totes i cadascuna de les competències de la Generalitat en el marc del seu autogovern, aquestes delegacions, puguin jugar un paper important i indispensable que aporti beneficis institucionals, beneficis polítics i beneficis econòmics a totes les ciutadanes i ciutadans de Catalunya. Aquesta feina de consolidació s'està fent amb realisme, amb professionalitat i sense apriorismes ideològics, presentant Catalunya com un dels territoris més dinàmics i més socialment justos del món.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. I, per fer la rèplica, té la paraula el diputat senyor Cristian Escribano Ramírez.

Cristian Escribano Ramírez

Gràcies, president. Senyor conseller, ni jo ni ningú diria que vostè és independent dins del Govern socialista: té les tesis millor estudiades que qualsevol socialista que tingui carnet des de fa vint anys. Acusar d'extremista qualsevol persona que no pensi com vostè, com a fet només sortir a aquest faristol, és del manual socialista de tota la vida. (*Alguns aplaudiments.*) Ho fan aquí, ho fan al Congrés dels Diputats i ho fan arreu. Jo crec que no li farà falta omplir el full d'afiliació, que li donaran un carnet honorífic del Partit Socialista.

Vostè m'ha dit, m'ha llegit aquí una normativa on el Partit Popular va crear la llei que permet que existeixin les delegacions. Li he dit jo en algun moment d'aquesta intervenció que estigui en contra de que puguin crear-se delegacions? El quid de la qüestió de la meua intervenció és com s'han utilitzat i com es continuen utilitzant. Vostè aquí n'ha fet una defensa aferrissada, ha fet una oda al *despilfarro*. Vostè ha dit que res d'això s'ha de moure, res d'això s'ha de tocar. Vostè ha dit, literalment, que no és responsable del que es va fer el 2023. El PSC, del que vostè forma part com a membre del Govern, va votar aquells pressupostos, que van permetre tot el que es va fer en aquest any. Si vostè no vol ser responsable, agafi i dimiteixi. Però vostè és responsable del que fa el Govern del Partit Socialista ara i sempre.

Senyor conseller, m'ha dit: «Vostè jutgi'm pel que es va fer des del 12 d'agost del 2024.» Doni'm les xifres. Quan jo li vaig entrar les preguntes, l'hi vaig demanar dels

últims anys, *inclòs* 2024. No tinc ni una sola xifra de quant han costat les delegacions, de en què s'han gastat aquests diners, ni absolutament res. Si vostè vol que el jutgi, primer m'ha d'haver donat aquest exercici de transparència. Vostè és igual de transparent que el Partit Socialista, així que, de lliçons, cap ni una. Si vol que el jutgi pels seus fets, ensenyi-me'ls.

I l'hi repeteixo, no m'ha fet cap tipus d'esmena. Per què continua vetant, igual que vetava l'independentisme, que els delegats puguin comparèixer davant la Comissió d'Acció Exterior a donar explicacions? L'hi repeteixo, persones que cobren cent mil euros l'any de l'erari públic han de donar explicacions en seu parlamentària i allà on faci falta, sobretot aquells que es gasten setanta mil euros en despeses personals en dos mesos.

Però, senyor conseller, li diré més coses: l'opacitat arriba fins a extrems brutals. I vostè m'ha dit que llegirà..., doncs jo li llegeixo les xifres oficials. I això, a dia d'avui, continua sent així, perquè quan a la web del Departament d'Acció Exterior continua havent-hi delegacions que posa «en estat parcial», estem parlant d'una cosa tan dantesca com que la Generalitat de Catalunya està pagant delegats que no tenen delegació. Vostè ho veu, això, normal? En quin conjunt civilitzat de països pot passar això? Només aquí, només passa a la comunitat autònoma de Catalunya, i ara passa amb un govern del Partit Socialista.

Li posaré un exemple: Delegació del Govern als Estats Andins, d'acord?, per posar-li aquest exemple. No tenim ni un euro del que va costar tot això, però jo li puc dir que, segons les xifres que vostè m'ha dit... No m'ha dit quant es van gastar, però m'ha dit que tenen un empleat, i li dic jo el que va fer aquest empleat l'any 2023: una..., dues reunions, en tot un any –un delegat. Veu això vostè normal?

Li poso un altre exemple, perquè després digui que són casualitats: Delegació del Govern a l'Àfrica Meridional. Ni una sola resposta sobre quant costa això als catalans. L'hi dic: la Delegació a l'Àfrica Meridional té tres empleats..., perdó, a l'Àfrica Occidental, té tres empleats. Li dic quantes reunions va tenir? Una, dues, tres, quatre reunions l'any 2023. És una vergonya, és una indecència que vostè sigui capaç de justificar que delegats que cobren un *pastizal* de sou públic, que no donen comptes en aquest Parlament ni que donen comptes públics, puguin cobrar això amb dues, tres o quatre reunions l'any. De veritat, senyor conseller, que això és indecent, és indecent per a Catalunya i és indecent per a qualsevol democràcia que s'aprecii.

Jo l'hi dic: vostè ara pot tornar a sortir aquí i dir-me que jo soc un extremista, soc un radical o soc el que a vostè i al seu Govern li doni la gana, però seré tot l'extremista que faci falta quan 10 milions d'euros dels ciutadans de Catalunya es tiren a la brossa simplement perquè vostès volen continuar mantenint la xarxa de col·locats de l'independentisme per continuar seient aquí. Perquè jo li dic una cosa, senyor conseller: no només el senyor Illa s'asseu aquí per haver venut els seus ideals; vostè també s'asseu aquí per haver-ho venut tot, perquè la seva trajectòria a Europa està del tot enfosquida pel que està fent vostè des del 12 d'agost de 2024.

El president

I, per respondre, té la paraula el conseller d'Unió Europea i Acció Exterior.

El conseller d'Unió Europea i Acció Exterior (Jaume Duch Guillot)

Gràcies, president. Quina oportunitat perduda per discutir de manera seriosa sobre el que fan o el que haurien de fer les delegacions, perquè vostè l'únic que ha fet és tornar-me a repetir coses del que vostès o..., vull dir, de la baralla que vostès tenien l'any 2023, el 22 o el 21. I estem al 2025 i estem fent altres coses i les estem fent d'una altra manera, i estem, efectivament, intentant donar a aquestes delegacions el màxim sentit possible i, per tant, la màxima també, diguem-ne, eficàcia i la producció de resultats concrets per a Catalunya com a país. I, si vol, discutim d'això. Ara, amb el llenguatge que vostè utilitza –i no el repetiré perquè no vull que me l'utilitzi vostè després a YouTube o no sé on– doncs és molt difícil tenir una discussió normal i correcta.

Però vostès sí que volien suprimir les delegacions. Això estava en el seu programa electoral, per tant, ara no vingui aquí a dir-me el contrari. I, a més, ens ho ha dit fa una estona: «Que bé que, amb el 155, es van poder tancar les delegacions.» I ho ha dit així; no ho ha dit en funció del que feien o deixaven de fer, sinó simplement perquè a vostès aquestes delegacions no els hi agraden. Els hi agraden a Galícia, però no els hi agraden a Catalunya; els hi agraden més o menys al País Basc, però els hi agraden a Catalunya. (*Alguns aplaudiments.*) Què vol que fem?

I efectivament –i efectivament–, jo tinc una història de funcionari de les comunitats europees i, per tant, encara tinc més clar que aquestes delegacions poden ser útils i han de ser útils, i probablement ja han sigut útils en molts casos i ho seran molt més en el futur. Perquè insisteixo en el que li deia abans: estem en un món diferent i, per tant, aquest món en el qual «jo puc fer fins aquí, però això ja no ho puc fer, i això ja ho farà un altre», això no funciona així; els demés estan a tot arreu, i nosaltres això també ho hem de fer, si volem realment defensar els interessos dels ciutadans, no programes que comencen a agafar una miqueta de pols.

El pressupost del 2024 no està consolidat. Quan estigui consolidat, si vol, discutirem les xifres a partir del 12 d'agost del 2024. Les despeses, els sous; jo no hi entraré, però vostè sap que està acumulant xifres de coses molt diferents, perquè una cosa és el sou i una altra cosa és la dieta que tu has de pagar a una persona que ha d'anar-se'n a un altre país, que ha de llogar una «vivenda» i que ha de tenir unes despeses que tenen a veure amb el nivell de vida d'aquell país, i no del país del que vens. Això ho fan *totes* les organitzacions internacionals, ho fan *tots* els països, ho fan *totes* les comunitats autònomes, ho fan les comunitats autònomes del PP quan envien algú a la delegació a Brussel·les; lògicament, hi ha un sou i després hi ha uns complements. Per tant, no vingui aquí a fer explicacions d'aquestes una miqueta demagògiques, de que cobren això i que cobren allò.

Però és que, a més, jo no crec que aquest hagi de ser, diguem-ne, l'esquema de la discussió. No hi ha delegacions en estat parcial, i en aquest moment no hi ha cap delegació..., no hi ha cap delegat que no tingui delegació; en aquest moment, avui, no hi ha cap delegat que no tingui delegació. I hem hagut de fer una feina bastant important, precisament, per corregir aquesta qüestió.

I, hi insisteixo, delegacions, per què fer? Primer, per fer multilateralisme. El que fa la Delegació del Govern a França, a Viena, a Nova York, a Ginebra: treballar amb la UNESCO, treballar amb l'OCDE, treballar amb UNICEF, treballar amb ONU Dones, treballar amb les oficines humanitàries; això es fa allà. Es fa aquí també? Sí, però es fa sobretot allà. Cooperació al desenvolupament, el que fan fonamentalment les delegacions que tenim al Marroc o al Senegal, o a Colòmbia, que vostè ha citat amb bastant poc respecte respecte a les coses que estan fent. En àmbits temàtics importantíssims: tecnologia, empresa, talent, projecció de país, tecnologia... Li puc posar exemples fins a les vuit de la tarda, però no em deixaran. Itàlia: col·laboració amb la regió Emília-Romanya, en supercomputació, entre el BCC i Tecnopolo; això està fet, està promogut per la delegació. Suïssa: tota la qüestió de relacions amb la Unió Internacional de Telecomunicacions. Senegal: posar en marxa els projectes per dotar d'ordinadors les escoles i accés a internet a les escoles de tot Àfrica, que és un projecte en el qual Catalunya col·labora, i hi col·labora amb moltes ganes. Argentina: coordinació tècnica en teràpies amb l'Hospital Clínic de Barcelona.

Tot això ho estan fent les delegacions, i són coses concretes. Li puc posar els mateixos exemples amb Empresa, li puc posar els mateixos exemples en temes de talent català, de com ajudar els estudiants de Catalunya a poder sortir a fora, per tenir una educació complementària i tornar després aquí amb el talent que han adquirit, i li puc, per descomptat, parlar de tota la projecció de país a tot arreu. A tot arreu fan relacions institucionals, econòmiques, culturals, atenció ciutadana i suport a les institucions catalanes, públiques i privades, inclosos el Govern i el Parlament.

Moltes gràcies.

El president

El tretzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre el dret a l'habitatge.

Interpellació al Govern sobre el dret d'accés a l'habitatge

300-00106/15

És presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, i per fer-ne l'exposició té la paraula la diputada senyora Mar Besses i Casanovas.

Mar Besses Casanovas

Bé; gràcies, president. Bona tarda, diputats, diputades, consellera Paneque. Catalunya és el territori on més «vivendes» té la Sareb en propietat; segons dades de la pròpia Sareb, uns tretze mil habitatges. Però la realitat és que la gestió és totalment opaca i, per tant, no sabem exactament què és el que té, ni on ho té, ni en quines condicions. I, per tant, la realitat que es troben els ajuntaments del nostre país, molts d'ells petits, que volen fer front i que volen destinar, doncs, aquests immobles al parc públic d'habitatge –i per tant, parlem d'aquests edificis inacabats que cauen a trossos i que suposen un perill per a la ciutadania, d'aquests pisos buits en zones on no hi ha oferta de lloguer o de patrimoni històric que tenim als nostres municipis degradant-se en mans de la Sareb, parlem d'aquests immobles–, el que s'han trobat aquests ajuntaments és que han hagut de fer front a un veritable periple amb la Sareb, una gestió, com deia, totalment opaca, i es troben amb aquestes cessions d'ús per temps limitat, i han d'assumir els costos per rehabilitar i adequar aquests habitatges que estan abandonats, perquè a sobre, un cop finalitzi aquesta cessió temporal, retornin la Sareb revaloritzats gràcies a aquestes obres que han assumit els mateixos ajuntaments, i, per tant, que la Sareb torni a fer negoci un cop més.

Això és totalment pervers i no s'entén, la ciutadania no ho entén. Perquè costa d'entendre, certament, que l'Estat actués amb tanta diligència i rapidesa per rescatar la banca i que, per contra, actuï tard, lentament i malament quan es tracta de rescatar la ciutadania que en va patir les conseqüències, d'aquestes decisions preses pels responsables de les entitats bancàries, i que són aquests mateixos els que ara acumulen beneficis milionaris sense haver assumit cap responsabilitat. És a dir que amb els nostres diners es van pagar les males decisions que van prendre els responsables de la crisi i, per contra, no s'ha fet res per reparar les conseqüències i els costos que això va tenir i que té avui dia per a la ciutadania. I, per tant, ara, en un moment de crisi habitacional, són aquests mateixos bancs i l'Estat espanyol els qui continuen fent negoci amb l'habitatge.

I, per tant, consellera, la necessitat és clara: la gent necessita sostres on viure i l'Estat té aquests sostres. I davant d'això, que sembla tan obvi, vostès podien triar: vostès podien triar continuar tenint pisos buits que cauen a trossos i en mans de la Sareb, o retornar aquests pisos a la ciutadania cedint-los a la Generalitat o als ajuntaments. Però vostès han triat, consellera, i vostès han triat malament, perquè van abstenir-se en la proposició de llei en el seu tràmit al Parlament de Catalunya a l'anterior legislatura i van rebutjar aquesta proposició de llei al Congrés dels Diputats tot just fa unes setmanes, per cert, de la mà del Partit Popular, i ni tan sols van permetre que s'iniciés aquest tràmit legislatiu al Congrés i no van permetre ni que se'n pogués parlar. Han triat renunciar a posar aquests pisos al servei de la gent, perquè prefereixen que la Sareb continuï tenint aquests pisos buits, tancats i que cauen a trossos, abans que exigir a l'Estat espanyol que els cedeixi de forma gratuïta a la Generalitat o als ajuntaments. I no s'entén, consellera. No s'entén que prefereixin pagar per aquests immobles, abans que exigir davant dels seus que facin possible aquesta mesura que és tan necessària per a Catalunya i per a la seva gent.

Com li deia, han triat, i han triat malament, malauradament, com els hi acostuma a passar quan han de triar entre Catalunya i Espanya, i entre la majoria de la gent que més ho necessita i la minoria que sempre ho té tot i en vol més. I li seré molt clara, consellera: Catalunya necessita ambició i necessita lideratge davant l'emergència habitacional que vivim, perquè el país no es pot permetre renunciar a cap mesura que contribueixi a fer que emancipar-se en el nostre país avui sigui una mica més fàcil.

Per tant, consellera, si vostè no està disposada a defensar el que necessita Catalunya amb ungles i dents, faci un pas al costat o, com a mínim, que el Partit Socialista no obstaculitzi el camí d'aquells partits, com Esquerra Republicana, que anem obrint camí amb l'objectiu de garantir el dret a l'habitatge. *(Aplaudiments.)*

Sabem perfectament que amb aquesta mesura, per si sola, no resoldrem els problemes d'accés a l'habitatge que pateix Catalunya, però sí que és una mesura necessària i que contribueix a que la Generalitat de Catalunya o els ajuntaments que vulguin puguin ampliar el parc públic d'habitatge i que disposin de sòl per poder construir aquest parc públic del que tant parlem; una mesura, per cert, que va en la línia o que hauria d'anar en la línia d'aquests cinquanta mil pisos que cal construir abans del 2030. I, amb aquesta mesura, de fet, podríem disposar d'entrada, doncs, pel cap baix, d'aquests tretze mil habitatges que suposadament a hores d'ara té la Sareb a Catalunya. Per tant, és una oportunitat perduda, i vostès en són responsables.

I li posaré alguns exemples de com la Sareb està gestionant aquests actius immobiliaris a Catalunya avui en dia. I, aprofitant que al darrer Ple, doncs, es parlava tant del municipi de Salt, començo amb aquest cas. A Salt, zona tensionada, la Sareb té més de cent cinquanta pisos buits, abandonats i tancats. I la realitat és que la Sareb, és a dir, l'Estat espanyol, ni fa ni deixa fer, perquè no facilita que l'ajuntament pugui gestionar aquests immobles, però és que ni tan sols ha permès que aquells promotors privats que s'han interessat per aquests immobles puguin adquirir-los per donar-los una sortida. Però, en canvi, l'Ajuntament de Salt sí que ha fet els deures, perquè s'ha dotat d'un reglament d'habitatge i ha adquirit més de dos-cents habitatges per la via del tanteig i retracte.

La Seu d'Urgell: zona tensionada, trenta-sis pisos buits, abandonats i tancats a la plaça Europa en mans de la Sareb. Navarcles: més de quaranta pisos buits, abandonats i tancats en mans de la Sareb. Montblanc –aquest és important–: zona tensionada, vint-i-quatre pisos on viuen vint-i-quatre famílies que han pagat el seu lloguer durant més de quinze anys i la Sareb ha decidit desnonar aquestes vint-i-quatre famílies i posa casa seva a subhasta; habitatges, per cert, qualificats de lloguer i que ara la Sareb posarà a la venda. Sant Boi de Llobregat: la Casa Gran del Bori, edifici del segle XVII ubicat al centre del municipi i catalogat degut al seu patrimoni històric i arquitectònic, actualment buit, abandonat i tancat, en mans de la Sareb, i a més és una llarga reivindicació de la Fundació Marianao i les altres associacions veïnals, perquè aquest sigui un immoble que passi a mans de l'ajuntament i sigui, doncs, un centre comunitari destinat a la formació per a joves i col·lectius vulnerables.

Consellera, vostè per a qui treballa? Treballa per als veïns i veïnes de Salt, la Seu d'Urgell, Navarcles, Montblanc, Sant Boi de Llobregat i tants i tants altres municipis de Catalunya? O treballa perquè la Sareb continuï fent negoci a costa de que els joves no ens puguem emancipar? Com ho explicaran a la ciutadania?

Aquesta és la particular forma que té l'Estat espanyol d'entendre el dret a l'habitatge. I, francament, la Sareb sembla més una màfia que no pas un instrument d'una administració pública que hauria de vetllar per l'interès general. És això, el que volem per a Catalunya?

Després de tants anys som conscients que probablement en queden les engrunes, perquè la Sareb ja s'ha encarregat, doncs, de fer negoci amb tot allò que podia vendre, millor. Però, malgrat tot, no volem renunciar, no podem renunciar a aquestes engrunes, perquè no ens podem permetre el luxe de renunciar a cap oportunitat per-

què un jove o perquè una família al nostre país pugui tenir un sostre digne. Perquè, per a un municipi com Salt, aquests més de cent cinquanta pisos que té la Sareb són més d'un cent cinquanta per cent de l'oferta de lloguer que té ara mateix el municipi. No hi podem renunciar, consellera, però no hi podem renunciar perquè el país no s'ho pot permetre.

Habitatge i transport públic: són les nostres prioritats de la legislatura, perquè són les prioritats del país. Però des d'Esquerra Republicana, i especialment des del Jovent Republicà, entenem que només donant resposta a aquestes necessitats de present podem dibuixar oportunitats de futur. La ciutadania, però sobretot els joves del nostre país, necessita un govern que estigui a l'alçada, que no gestioni amb resignació, sinó que lideri amb ambició, sense renunciar a res: ni als pisos de la Sareb ni a uns trens dignes; un govern que defensi també a Madrid els interessos dels catalans i les catalanes, perquè més sobirania són més drets per a la ciutadania. I això, consellera, va de drets, va de garantir el dret a un habitatge digne per a la ciutadania del nostre país.

I, per tant, si vostès no estan disposats a defensar Catalunya amb ungles i dents, facin un pas al costat.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. Per respondre té la paraula l'honorable senyora Sílvia Paneque i Sureda, consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica i portaveu del Govern.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Sí; moltes gràcies, president. Diputada, em llançava una pregunta molt directa: per a qui treballa aquest Govern o per a qui treballa aquesta consellera. I li haig de dir... Podria fer-ho; no ho faré. Però estic treballant precisament per a alguns dels alcaldes i alcaldesses que vostè posava d'exemple, que tenen dificultats, doncs, efectivament, en treballar alguns actius que en aquests moments estan en diferents titularitats, entre d'altres la Sareb. Per tant, tingui ben clar que la meva primera prioritat és ajudar precisament algun d'aquests alcaldes, alcaldesses, que ja li dic que, per educació i perquè a més a més crec que no pertoca que els assenyali puntualment..., perquè la meva feina és aquesta, i així ho faré.

A més a més, fixi's bé: porto uns quinze dies anant des de l'Alt Pirineu, Lleida, Terres de l'Ebre, Tarragona, Girona..., crec que m'he recorregut tot Catalunya, de nord a sud, explicant aquest programa de cinquanta mil habitatges, que vostè també hi feia referència, d'aquí al 2030, posant-nos a disposició dels ajuntaments i posant a disposició un mecanisme absolutament nou, de construcció a Catalunya, per tal d'ampliar aquest parc d'habitatge, per tal d'assolir aquest objectiu. I la idea que traslladem a aquests alcaldes i alcaldesses... Hi insisteixo, com que vostè em pregunta per a qui treballa, fixi's: doncs per a aquests alcaldes i alcaldesses; i aquí n'hi ha –s'ho poden imaginar– de tots els colors, no?, i de tots els grups parlamentaris que conformen aquest Parlament. I, com li dic, sobretot el que posem sobre la taula és, primer, la necessària col·laboració que tenim amb els ajuntaments. Ells són titulars de molts dels solars que necessitem per assolir aquest objectiu. Traslladant també la idea que no hi ha pèrdua de titularitat de propietat sobre aquests solars; traslladant també els mecanismes de finançament per tal de que no quedi cap solar públic o privat tipificat d'HPO a Catalunya sense construir per manca de finançament. I això és el que conformava l'acord, el primer acord en matèria d'habitatge, que aquest Govern va poder assolir.

Per tant, col·laboració..., vostè m'ho deia, col·laboració, sí, amb els ajuntaments, la necessària col·laboració entre institucions. Dos: finançament perquè el preu de cost i la rendibilitat que es treu del lloguer, de l'explotació en termes econòmics d'aquestes

promocions..., saben vostès que hi ha un decalatge d'aproximadament un vint per cent de mitjana a Catalunya que es pot cobrir amb aquest mecanisme i amb aquests productes de l'Institut Català de Finances per al finançament. I, a més a més, col·laboració amb els ajuntaments per tal de que l'assignació de les futures famílies que puguin ocupar aquestes llars es pugui fer també d'acord amb els ajuntaments.

Un programa que li haig de dir –i per això m'ha estranyat la vehemència d'algunes de les afirmacions– que ha tingut molt bona rebuda tant pels ajuntaments com per part dels promotors, que el que ens traslladen és que amb aquests mecanismes es pot assolir aquest objectiu i amb aquests mecanismes és atractiu poder construir a Catalunya habitatge de protecció oficial per a lloguer assequible –assequible–, per tant, en benefici de la majoria de catalans i catalanes.

Per tant, fixi-s'hi bé, li responc la primera pregunta, «per a qui treballa vostè?». Doncs per a tots els alcaldes i alcaldesses, des del municipi més petit, de cent habitants, que també han vingut a les convocatòries arreu del territori i ens han traslladat les seves necessitats, fins a ciutats grans de Catalunya que amb aquests mecanismes les podrem ajudar a assolir...

I aquí també li haig de dir que, a part dels solars –i així ja aprofito...–, aquestes estructures inacabades de les quals vostè estava parlant també entren en aquesta convocatòria; per tant, són solars per a construcció, són estructures que necessiten de grans rehabilitacions. Totes elles, si van destinades a HPO de lloguer assequible tenen a disposició els mecanismes de finançament i de treball conjunt amb la Generalitat.

Per tant, varem fer una diagnosi de què necessitava Catalunya. Com li deia, aquest programa de cinquanta mil habitatges d'aquí al 2030 va complir o donar sortida a aquest primer quinquenni del pla territorial sectorial d'habitatge, que portava molts anys dormint en un calaix i que finalment varem poder aprovar. Aquests cinquanta mil és el primer quinquenni, però el dèficit total a Catalunya, marcat pel pla territorial, és de més de 300.000 habitatges. Per tant, hi ha feina a fer, però en tot cas assumim aquest primer quinquenni, com li deia.

Hem aplicat també polítiques més vinculades a l'àmbit normatiu, com són el topall de rendes en zones tensionades. Aquesta és una política que el Govern anterior va iniciar, que hem volgut continuar, i que, a més a més, crec que podem compartir la satisfacció amb vostès de que les primeres dades, després d'un any d'aplicació, són de contenció, si no de baixada dels topalls del lloguer en aquestes zones tensionades. I també, malgrat tots els anuncis que hi hauria retrocés en l'oferta, podem veure com hi ha un increment important de nous contractes de lloguer.

Per tant, jo crec que aquí sí que ens podem felicitar conjuntament que aquesta política iniciada pel Govern anterior i continuada pel Govern actual està donant els seus resultats.

La primera reserva de solars ja li he explicat. Altres eines que tenim per incrementar el parc d'habitatges destinats a polítiques socials són les signatures de convenis amb entitats financeres per la cessió d'immobles. És una forma de donar resposta urgent mentre no puguem assolir aquesta construcció dels cinquanta mil habitatges en els propers anys.

Fixin-se que l'any 2023, per exemple, el Govern, en aquest cas el Govern de Pere Aragonès, va tancar la cessió de més de tres mil habitatges d'entitats financeres. I d'aquests, 895, precisament venien de la Sareb. En aquests moments estem tancant la memòria de l'Agència d'Habitatge de Catalunya, però ja els hi dic, perquè és així, que continuarem també en aquestes polítiques, que, com dic, crec que compartim perquè si més no el 2023 hi ha aquestes dades.

I sobre aquesta qüestió també dir-li que el desembre del 2024 el Govern d'Espanya va anunciar aquest paquet de mesures en matèria d'habitatge. I justament entre aquests anuncis hi havia el traspàs de titularitat dels actius de la Sareb cap a SEPES. Un procés que en aquests moments està en marxa i a punt de finalitzar.

Serà llavors –serà llavors– quan el traspàs d'aquests actius a les comunitats autònomes estarà en fase de negociació i ja li puc dir que serem exigents per tenir el traspàs d'aquests actius. També li dic que alguns d'aquests actius, sobretot els que són solars, infraestructures inacabades, podran concórrer també en aquesta primera reserva de solars, i, per tant, podem posar ja en marxa alguns d'aquests actius, o per finalitzar estructures inacabades o per construir en aquests solars.

Aquest projecte, com li dic, de traspàs d'actius cap a SEPES, cap a l'empresa pública del ministeri, es suma també als que iniciàvem amb aquesta reserva de solars i amb l'aprovació del pla territorial sectorial d'habitatge.

En aquest mateix mes de desembre del 2024, SEPES també va enfortir la seva estructura per poder gestionar tot aquest parc públic d'habitatge de l'Estat. Finalment, com els dic, serà SEPES qui gestioni aquests actius.

Efectivament, tenim dades de que hi ha unes tretze mil propietats de la Sareb que en les properes setmanes estaran en mans d'aquesta empresa pública. I com li dic, aquest serà un bon moment per traspasar directament els actius que estiguin amb cèdula d'habitabilitat i que, per tant, puguin ser utilitzats; per finalitzar aquestes estructures inacabades, que, efectivament, a més a més, estan significants en l'espai públic complicacions per a molts ajuntaments, com li deia, o..., d'aquells solars que estiguin a punt per construir, doncs poder-hi construir directament.

Per tant, jo crec que més enllà del discurs que vostè ha fet, sap perfectament que hi ha polítiques compartides que hem continuat, que hi ha nous programes de construcció d'habitatge, com aquest programa de cinquanta mil habitatges d'aquí al 2030 i que, més enllà de les discussions que hi pugui haver en l'àmbit del Congrés de Diputats, vostè sap perfectament que des del ministeri s'està treballant, precisament, per això que vostè reclamava aquí durant els primers cinc o sis minuts de la seva intervenció, que és aquest traspàs d'actius de la Sareb, perquè finalment, efectivament, puguin arribar al Govern de la Generalitat, puguin arribar als municipis per finalitzar les estructures o construir en aquests solars.

A la rèplica, doncs, segurament, podem estendre'ns més en altres qüestions, perquè jo diria que les que m'ha presentat en aquesta primera intervenció han quedat totalment respostes.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyora consellera. I, per fer la rèplica, té la paraula la diputada senyora Mar Besses i Casanovas.

Mar Besses Casanovas

Consellera, jo li feia aquesta interpellació molt concisa, molt concreta, perquè volia parlar de la Sareb. No és casualitat que només li hagi parlat d'aquesta qüestió, i li demanava com pensa explicar el Partit Socialista, com pensen explicar que el Govern, que vostès hagin renunciat a aquests habitatges per a Catalunya. Era això el que li preguntava, i vostè no m'ha respost, però espero, en tot cas, que en la rèplica, doncs, em pugui respondre.

Començo també pel primer punt que vostè ha mencionat. És important, evidentment, que recorrim el país, i segur que els alcaldes se senten molt acompanyats i li reconeixen, però amb això no n'hi ha prou. Vagin també a Madrid per aconseguir aquests habitatges per als alcaldes del nostre país. Això és treballar per Catalunya i això és treballar també pels alcaldes del nostre país. Per tant, facin això. No és tan difícil. *(Alguns aplaudiments.)*

Pel que fa... Miri, quan parlen de la Sareb, parlen molt d'Espanya i poc de Catalunya, i convindria recordar que Catalunya és pionera en polítiques públiques, també en matèria d'habitatge. I quan Esquerra Republicana..., de fet, la majoria de polítiques que vostè ha mencionat han estat possibles gràcies a l'aposta que va fer Esquerra Republicana en l'anterior legislatura per prioritzar la garantia d'aquest dret

a l'habitatge, és quan hem avançat. Regulant els preus, regulant els habitatges d'ús turístic o la llei antidesnonaments. Per tant, consellera, no ho espatllem.

Si Madrid s'entesta a gestionar-ho amb aquesta empresa estatal de la que vostè parla, ja sabem com acaba. Catalunya té tota la capacitat i tots els instruments per fer-ho des de la proximitat, l'expertesa i el coneixement de causa. Tenim l'Agència Catalana de l'Habitatge o tenim l'Incasòl. Per tant, no ens calen nous experiments com aquesta agència estatal, perquè si ho han de gestionar des de Madrid com gestionen rodalies, ja sabem què és el que ens espera.

De fet, el mateix president Illa, ahir, en la compareixença en el debat monogràfic sobre rodalies, deia que des de la proximitat es gestiona millor el servei. Doncs és exactament això el que els hi estem reclamant. És això..., doncs, que aquesta realitat ens posa davant dels nassos amb rodalies, que siguin capaços de rectificar-ho a temps quan parlem de l'habitatge. Per tant, no fem experiments. Tenim les eines. Catalunya ha liderat fins ara. Per tant, reforcem Catalunya i aquesta ambició de país.

I amb aquesta proposició de llei que ens han abocat, doncs, efectivament, a aquesta oportunitat perduda no és un debat del Congrés dels Diputats, és una proposició de llei a proposta..., i un consens d'aquest Parlament, dels quals vostès no han volgut participar. Per tant, no és un debat del Congrés dels Diputats.

El que els hi reclamàvem no era negociar més amb la Sareb sobre de quina manera o com, a quin preu ens podem quedar aquestes engrunes, aquests immobles buits, abandonats i tancats per posar-los a disposició del país, que és el que avui estan defensant. El que els hi reclamem és retornar a la ciutadania el cost i l'esforç d'aquest rescat bancari que ningú els va demanar. Per això volem revertir aquest greu i aquesta perversió del sistema exigint a la Sareb que cedeixi de forma gratuïta i immediata a aquests immobles perquè sigui la Generalitat i siguin els ajuntaments que vulguin, doncs..., puguin tenir aquesta propietat per posar-la al servei del país, i també, evidentment, aquest cinquanta per cent del sòl que ens ha de servir per construir habitatge públic.

Per tant, no critico la resta de mesures; al contrari: me n'alegro, i me n'alegro que avancin amb els acords que va posar Esquerra Republicana sobre la taula i amb la feina que va liderar Esquerra Republicana en l'anterior legislatura. Però no s'escudin en agències estatals; no funciona, i ho hem vist amb rodalies. Per tant, no cometem els mateixos errors.

Amb la moció que presentarem en el proper Ple, tindran, doncs, una nova oportunitat per estar a l'alçada d'aquestes necessitats en matèria d'habitatge que té la ciutadania de Catalunya, i, per tant, els hi demano que no ho tornin a desaprofitar, perquè, efectivament, agafar el camí equivocat tindrà conseqüències.

I, per tant, com li deia, habitatge i transport públic. Transport públic i habitatge són les nostres prioritats de legislatura, perquè són les prioritats del país. I quan parlem del dret a l'habitatge, quan parlem de l'habitatge, ho fem, efectivament, parlant d'un dret, un dret a un sostre digne, i no ho fem parlant d'un bé de mercat, perquè és aquesta lògica la que encara impera en la Sareb. I no podem i no volem renunciar ni als pisos de la Sareb ni a uns trens dignes.

I, per tant, consellera, li repeteixo: cal que el Govern defensi també aquests interessos davant de Madrid, perquè són els interessos i són les necessitats del conjunt de catalans i catalanes, perquè més sobirania també són més drets per a la gent, perquè, en definitiva, estem parlant d'això, del dret a l'habitatge i del dret a la mobilitat.

El president

I per fer la rèplica, té la paraula la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica i portaveu del Govern.

Sí, moltes gràcies. Diputada, canviaré el vocabulari, a veure si així... És que jo crec que li he estat molt clara. Vostè diu: «No facin invents amb empreses del ministeri i facin-ho des de la proximitat.» Però sí és que li he dit aquests passos, de la Sareb cap a SEPES i SEPES... He de dir la paraula «cessió», l'estava buscant, «cessió». Si vol, li diré la paraula «traspàs», que potser els hi sona millor. Però, efectivament, s'ha de negociar amb SEPES el traspàs d'aquests tretze mil actius en favor de les diferents comunitats autònomes.

En qualsevol cas, jo em preocuparé de Catalunya, efectivament, i de ser exigent amb quines condicions es traspassen, es cedeixen aquests actius de la Sareb i de SEPES en favor del Govern de la Generalitat..., i de la Generalitat de Catalunya; i, finalment –per això li deia..., fixi's que li ho he dit–, en favor dels alcaldes i alcaldesses, que, en aquests moments, el que veuen són estructures sense acabar, solars sense construir. Efectivament, i també li ho dic, en aquest marc, en aquests actius convé subratllar també que molts d'aquests habitatges i solars no estaran en unes condicions òptimes. Això vostès ja ho saben. Probablement es requerirà de rehabilitacions. I per això, justament, li deia que molts d'aquests solars que ja tenim detectats potser fins i tot poden entrar en aquesta primera convocatòria de solars. N'hi haurà una altra al desembre.

Però, en qualsevol cas, per a aquells que requereixin gran rehabilitació, tindrem aquí una oportunitat de convertir tots aquests actius en habitatge de protecció oficial per a lloguer assequible; per tant, solars que es transferiran a aquesta reserva. Per tant, a mi em sembla que estem parlant de la mateixa cosa. Per això li deia «li canviaré de vocabulari», a veure si així, doncs, es veu més clar quina és la seqüència que tenim per endavant.

I en aquest marc d'accions un dels elements que pensem que pot contribuir de manera decisiva, precisament, és la mobilització i la cessió d'aquests actius. Compartim plenament la necessitat de mobilitzar aquests actius. Com li deia, amb el recorregut que he fet de Catalunya, de nord a sud, n'he pogut veure molts. I, efectivament, hi ha diferents qüestions vinculades. No és només la regeneració, no és només recuperar aquests actius en forma d'HPO de lloguer assequible: és també que podem actuar en el bon estat, en la qualitat de l'espai públic. Perquè molts d'aquests actius, efectivament, es converteixen en una taca de pisos buits, en un espai que podria tenir molta més dignitat, independentment, com ja li he dit, del valor que tindria com a habitatge de protecció oficial de lloguer assequible.

Significa també –i ho dic perquè són reflexions compartides en aquestes trobades que he tingut arreu del territori– un element de fixar la població. Vostè, jo crec que una de les primeres preguntes que em va llançar era sobre la necessitat d'habitatge per a gent jove. En totes aquestes promocions, en tots aquests recursos que hi abocarem, hi ha una condició de que es destini com a mínim..., si pot ser més, més, però un mínim d'un vint-i-cinc de tots aquests habitatges i els que vinguin dels actius de la Sareb, també, a menors de trenta-cinc anys. Per tant, aquest és un altre element d'avantatge sobre aquest programa de cinquanta mil habitatges.

Per tant, en fi, jo crec que estem d'acord. Mobilitzar tots aquests actius que ara, a dia d'avui, són estructures inacabades i solars buits amb aquest programa, els de la Sareb també, ho podem convertir en habitatge de protecció oficial de lloguer assequible. Tenim els actius o els podem tenir; tenim el finançament adequat; tenim el programa. Llavors, jo la pregunta que faig, diputada, és: exactament en què no estem d'acord?, si estem dient la mateixa cosa! Es traspassaran aquests actius, efectivament, de SEPES a les comunitats autònomes, i en tot cas, com li dic, amb la màxima exigència perquè això pugui ser una realitat. I li he dit més: fins i tot –per acabar de donar-li concreció– ja una part d'aquests actius podran entrar en aquesta primera reserva de solars que s'acaba abans de l'estiu.

Per tant, diputada, jo crec que ho compartim i, més enllà dels discursos que vostè vulgui fer aquí, crec que la línia és compartida. I, en tot cas, espero que podrem continuar treballant en aquesta –ja que ens ha felicitat– i d'altres polítiques d'habitatge que puguem desplegar.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora consellera.

Interpellació al Govern sobre la política econòmica

300-00107/15

El quinzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre... Perdonin. El catorzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre la política econòmica. És presentada pel Grup Parlamentari de Junts, i per fer-ne l'exposició té la paraula el diputat senyor Toni Castellà i Clavé.

Toni Castellà i Clavé

Gràcies, president. Conselleres, diputats... Molt honorable consellera, 26 de març, i seguim sense pressupostos. I em puc fer pesat, eh?, amb això, sé que puc ser pesat davant de la cambra, però és que és greu. És que ara farà tres mesos de l'incompliment del president Illa davant d'aquesta cambra d'entrar pressupostos. Per tant, perdoni que l'hi digui així, eh?, però un govern que va engegar: «Volem donar una imatge...» I, miri, no li dic que no la donés, eh?, una imatge de seguretat, d'estabilitat, de centralitat, de compromís... Han passat sis mesos i això s'ha desfet com un sucre, s'ha desfet absolutament. Tenim un govern en precarietat, condicionat, amb falta de compromís...

I jo li reconec a vostè que fa un esforç en termes de plantejar o liderar o intentar liderar un pla de govern sobre el lideratge econòmic, amb un contingut que li he dit en privat i li dic en públic ara que hi ha moltes coses en què podem estar d'acord i que és un bon exercici. Però sense pressupostos és fum, és absolutament fum. Sense pressupostos és el que hem vist: una conferència. I, home, posar un pla de govern, de tot un govern, per fer una conferència del president està bé, però és malbaratar recursos. Jo crec que ho podem fer millor.

Això sí, llavors, a les sessions de control –aquest dematí ho hem vist una altra vegada–, el president Illa sempre, sempre, sempre, ens diu al Grup Parlamentari de Junts que «vostès» –fa així amb el dit (*l'orador mou l'índex diverses vegades*)–, «vostès han d'ajudar, vostès han de col·laborar, necessitem col·laboració, necessitem diàleg»... I a fe que nosaltres ens ho creiem, eh?, i tenim sentit institucional. I quan negociem a l'Estat, a Madrid, ho fem en clau catalana, i exigim l'increment del sostre de despesa per al benefici del Govern, i exigim preservar les inversions estratègiques per a benefici de Catalunya, i millorem la fiscalitat de les nostres pimes, i aconseguim la delegació de les competències d'immigració per a benefici del repte més important que té aquest país i per a benefici de la gestió del seu Govern. Per tant, tot el que negociem és en benefici de Catalunya i del seu Govern.

Ara bé, quan baixem aquí a Catalunya, diem: «Bé, doncs ens ho creiem», i anem al seu despatx i diem: «Anem a negociar el pressupost. Què ens ha d'explicar vostè, de pressupostos?» Ens diu que no perquè els Comuns no donen el permís, o els amics d'Esquerra Republicana. Bé, és una opció, eh? Perden la centralitat, vostès; però és una opció.

Però llavors fem un pas més i entrem una proposició de llei de mesures urgents, i senzillament no ens donen l'autorització ni de portar-la a tràmit. «Informo els diputats...» Sí, vam entrar una proposició de mesures urgents que no podrem debatre en aquest Parlament. El Govern té la capacitat, eh?, de fer-ho, no ho discuteixo. Però

quin és l'argument? L'argument és: «Perquè no tenim l'ampliació de crèdit suficient per fer-ho.»

I no són ocurrències, eh? El contingut –li poso tres exemples– són els mòduls de les escoles concertades en termes de precarietat. I, a més, això no ho diem Junts, avalat pel Síndic de Greuges: estan infrafinançades; i vostè, consellera, ho sap perfectament i comparteix la preocupació. És que no serà un problema com aquest matí teníem de debat, de tancament de línies. És que alguna escola pot tancar, pot col·lapsar-se, en termes de tresoreria fins i tot. Clar, això és sistema públic, eh? Això és sistema públic.

Els centres de recerca: si són la punta de llança del país! Els centres de recerca, en aquests moments, si han d'assumir senzillament l'actualització dels sous per l'IPC, es col·lapsaran. Per això diem «urgència».

O equiparar l'increment del deu per cent de les tarifes del sector social del tercer sector. És que el tercer sector es col·lapsarà també.

Miri, li poso tres exemples: educació, recerca i justícia social. I què fan vostès? I em contesten que «no tenim capacitat d'ampliació de crèdit, i per això no es pot tramitar». Ai las! I amb tres dies, de cop, m'aprova un decret d'ampliació de crèdit de 2.100 milions. Home! –home! No.

Bé, llavors, quan repassem què és això, doncs «ampliació de crèdit». No, si ja l'entenc, i li puc dir «d'acord», perquè es col·lapsaran, que no pagaran nòmines, si no. D'acord, ja està bé.

El segon decret és la rebaixa de l'IRPF a les rendes més baixes. Li hem demanat tres vegades en aquest Parlament, i hi ha votat en contra. Deu ser que ara li ha demanat permís als Comuns, que li deuen haver dit que d'acord, que sí, que «ara li deixo presentar això». Però els Comuns s'ho cobren tot sempre, i és legítim que s'ho cobrin. I s'ho han cobrat en l'altre decret, que és apujar unilateralment la taxa turística, sense cap tipus de diàleg, ja està, ni amb el sector. I això no ens millora en absolut l'avançar cap a un sector turístic sostenible i de qualitat. No, en rebaixa la competitivitat, i prou.

I l'increment de l'ITP, a *tope* amb l'increment de l'ITP. Això sí, per a la transmissió l'ITP queda exempt absolutament amb els Tesla, per exemple. Els Tesla, de gratis. Deu ser per ajudar el senyor Elon Musk, que s'està enfonsant a Europa. Vaja, vaja, (*alguns aplaudiments*) –vaja, vaja.

Segon, exempció... –sí, és curiós– als galeristes quan compren obres d'art per revendre-les a galeries. Això tampoc ho he entès. Bé, deu ser algun amic que corre per allà.

Això sí, castanya als que compren pisos per rehabilitar-los i posar-los en el mercat. I, per tant, això no ens arregla el problema de l'habitatge.

Senzillament, fiscalitat condicionada. És la demostració que vostès estan segrestats per l'esquerra més reaccionària d'Europa. Això fa olor a tripartit. Em permetran la frivolitat, eh? Si algú segueix o ha vist la sèrie aquella de *Joc de trons...*, *winter is coming*. (*Veus de fons*.) I Catalunya no ho mereix, això, eh?

Honorable consellera, si a més volem mantenir el lideratge econòmic de Catalunya –perquè l'objectiu és mantenir-lo–, vostè sap perfectament que hem d'afrontar eixos essencials, i no posar-se de perfil. Que vostès es posen de perfil; ni entren ni surten: es posen de perfil. El finançament just per a Catalunya, i es posen de perfil. Aquest dematí el president de la Generalitat deia: «No, arribarem a 300.000 milions de PIB.» Miri, si arribem a 300.000 milions de PIB, que és veritat, el dèficit fiscal –perquè vostès no publiquen les balances fiscals– deu estar ja sobre 30.000 milions d'euros! Estava convençut que era lo que anava a reivindicar el senyor Illa a Madrid. No, resulta que no; de perfil.

Infraestructures i inversions estratègiques –no cal, oi?, ja hem tingut el debat monogràfic. Vostès de perfil o toquen el violí.

Energia, estratègic per liderar econòmicament. No, és que no han nomenat ni el director general d'Energia.

Coneixement. Vostè és experta també en coneixement, i n'hem discutit molt, i és essencial per tenir una economia de valor afegit. I tenim una consellera que està a Brusselles, se salta el Saló de l'Ensenyament, i espero que el viatge a Brusselles no sigui com l'últim viatge que va fer al Japó, en el qual es confonen els interessos institucionals amb els particulars. (*Aplaudiments.*) Veurem si traiem l'entrellat d'això. No es pot utilitzar una conselleria per a la teva carrera científica. Ja en parlarem, d'això, en un altre moment.

Fiscalitat a les pimes, intentar fer una política fiscal que no ofegui la gran classe mitjana d'aquest país, que està ofegada. No es poden posar de perfil en tot això.

I un sisè punt. Si li he parlat d'infraestructures, li parlo d'energia, de coneixement i de fiscalitat, que són els eixos essencials per impulsar des del Govern un lideratge d'una economia de valor afegit, hi ha una pota importantíssima, que és el sistema financer català. Consellera, li faig una pregunta molt directa: quina és la seva opinió sobre l'OPA al Banc de Sabadell i la possible fusió?, quina és la posició del Govern? Fins ara han estat de perfil. Espero que em contesti aquesta pregunta, i a més ho celebraré, que em contesti aquesta pregunta, perquè vostè sap perfectament que és un dels elements essencials. En una economia robusta, en el sistema financer, ara que el Banc de Sabadell ha tornat a Catalunya, la pregunta és: tenim el risc de que ens desaparegui a través d'una fusió. Què diu la consellera d'Economia? Què diu el president de la Generalitat? Això també ens ho ha de contestar.

Perquè, consellera, jo sap que li tinc «apreci», i és molt sincer i amb molt valor; ja no sé si la perjudico dient-li això o no, eh?, però l'hi tinc. I penso que vostè sap perfectament que en aquests sis àmbits un no es pot posar de perfil. Per tant, prengui el timó, actui, alliberi's de l'esquerra conservadora, deixin de fer conferències i passin a l'acció. Catalunya ho agrairà.

Gràcies.

El president

Per respondre té la paraula l'honorable senyora Alícia Romero Llano, consellera d'Economia i Finances.

La consellera d'Economia i Finances (Alicia Romero Llano)

Gràcies, president. Moltes gràcies, diputat Castellà. A mi m'agrada que em digui que em té «apreci». Penso que està bé que a la política ens tinguem «apreci», i més persones com nosaltres dos, que ens coneixem des de fa gairebé trenta anys. És a dir que, en fi, ja fa temps que correm per aquí i que hem viscut moltes coses i que crec que en compartim moltes; d'altres, evidentment, no, però, en fi, jo crec que està bé que donem una bona imatge també a la societat, no?, i als ciutadans, que és que es pot discrepar però es pot tenir una bona relació. I crec que si ho féssim més segurament tot aniria millor.

Miri, vostè sempre fa un gran..., no vull utilitzar una paraula que després me la puguin recriminar. En tot cas, vostè treu sempre el tema dels pressupostos. És veritat, seria bo que el Govern tingués pressupost, si ja l'hi dic jo, senyor Castellà, sí, evidentment, un govern vol tenir pressupostos, vol posar negre sobre blanc les polítiques que vol desenvolupar aquest any. Jo ho he dit moltes vegades aquí i ho seguiré dient: és la llei més important que aprova el Parlament amb relació al Govern, perquè li permet tenir els recursos disponibles per fer polítiques públiques, aquelles que consideri. Per tant, en això estic totalment d'acord. Però a vegades les coses no són com voldríem. I tampoc és la primera vegada a la història de Catalunya que no tenim pressupostos. Vull dir, a mi també em sorprèn que vostès facin tants escarafalls, perquè hem tingut pròrroga pressupostària el 2013, el 16, el 18, el 19, el 21. En fi, tampoc és la primera vegada. No passa res. Jo no vull tirar els plats al cap a ningú, però no és

la primera vegada. I Catalunya ha anat funcionant. Perquè és veritat que, malgrat no tenir pressupostos, tens mecanismes que et permeten seguir treballant.

I en el cas, com estem en aquests moments, en què l'economia va bé i, per tant, tens més ingressos, es poden incorporar, és veritat, amb un instrument que són els decrets llei, que ha de convalidar el Parlament, però, en tot cas, tens instruments perquè pugui seguir funcionant la maquinària de la Generalitat, que vostès saben que és prou robusta. Per tant, no és la primera vegada que tenim pròrroga pressupostària. No és el millor, ja l'hi dic. Ja saben que intento ser coherent i dir el mateix que deia a l'oposició..., que dic al Govern. Però, és veritat, els voldria; en aquests moments no els tenim i sembla, doncs, que, òbviament, no els tindrem; però tampoc és la primera vegada que tenim una pròrroga pressupostària.

Vostès saben que tenim uns socis d'investidura, que és el Grup d'Esquerra Republicana i el Grup dels Comuns, amb qui ens sentim molt còmodes i estem acordant diferents polítiques. No se sent forçat, aquest Govern, a tirar endavant algunes de les polítiques que estem treballant: les d'habitatge, les de fiscalitat. Sincerament, nosaltres estem convençuts que el que toca, doncs, és en l'àmbit de la fiscalitat, fer una fiscalitat més justa i més progressiva, que porti una mica més a la bossa comú, que faci una mica més d'esforç aquell que més pot, perquè més guanya, perquè més hereta, perquè més contamina, perquè...; ens sembla que és lo just. I, per tant, polítiques o propostes que vagin en aquesta línia, nosaltres les defensarem i ens les farem nostres.

És el cas de l'abaixada dels trams de menys de 33.000 euros de l'IRPF, que era una proposta que ja estava l'any passat sobre la taula per part del Govern d'Esquerra Republicana i que nosaltres hem fet nostra ben convençuts i que, per tant, doncs, hem aprovat aquest decret llei que ho posa. I també amb d'altres, i ja hi entraré. Després vindré una mica més pels impostos.

En tot cas, volia entrar abans que en això, en el tema de la seva proposició de llei de mesures urgents. És clar, vostè diu: «No han acceptat que es pogués tramitar.» Bé, el Reglament del Parlament també és molt clar: quan hi ha una proposició de llei que, evidentment, exigeix una despesa, s'ha de demanar opinió al Govern. I el Govern, des de la Direcció General de Pressupostos, diu: «Escoltin, totes aquestes mesures que vostès proposen, que estan molt bé i que les podem compartir en gran part, doncs, tenen un cost de 790 milions d'euros.» En aquests moments no tenim 790 milions d'euros disponibles per dedicar a això. Tant de bo els tingués. No hi ha pressupost, estic amb pròrroga pressupostària.

I amb aquests 2.168 milions d'euros, si no m'equivoco, que vam aprovar ahir amb un decret llei i que caldrà convalidar en aquest Parlament, el que fem és posar la mateixa xifra que teníem a 31 de desembre del 24, perquè el que hem fet és sumar els decrets llei que va aprovar l'anterior Govern i incorporar-los; per tant, tots els crèdits de l'any 24, que van servir per pagar les despeses de personal, els increments tendencials del departament i poca cosa més. Doncs això és el que hem fet.

Evidentment..., i esperem que puguem portar un altre decret, perquè encara ens manquen moltes obligacions per complir, entre d'altres, del capítol 1, de les pròpies despeses de personal. Amb aquest ens posem a 31 de desembre del 24.

Per tant, és veritat..., jo la pregunta que els hi faig és... Quan vostès fan una proposta per incrementar el pressupost en 790 milions d'euros, que és el que hem calculat, el que caldria preguntar és: què deixem de fer per fer això si no tenim més recursos?, o, escoltin, com incrementem els ingressos? I nosaltres hem fet una proposta fiscal que permetrà que augmentin els ingressos en 220 milions. Bé, doncs, espero que la recolzin, perquè no hi ha una altra manera de fer els comptes.

Si vostè vol dedicar més despesa a unes polítiques, o reduïm algunes despeses per compensar o augmentem els ingressos; no hi ha una altra. I, per tant, jo espero, en aquest sentit, que, en fi, puguin vostès donar suport a aquests en aquestes modificacions fiscals que ja ens permetrien un ingrés de més de 210 milions d'euros, perquè,

si no, no es pot fer. I el que hem hagut de fer, tal com estableix el Reglament del Parlament, és fer un informe dient: «Escoltin, en aquests moments aquests recursos disponibles no hi són i, per tant, doncs, no es pot tramitar.»

Ara, ja ho saben: estem oberts a parlar amb vostès. Ens hem reunit diverses vegades i en podem parlar tantes vegades com vulguin. Si a mi, en fi, el que m'agrada és veure un Junts que torna a la política útil i que vol ser útil i vol sortir del racó de l'habitació per dir: «Escolta'm, tinc ganes de fer feina i de que puguem aportar.» Doncs nosaltres ja ho saben que n'estem encantats; però no sé si és sincer això. Si ho és, doncs benvinguts a taula, perquè nosaltres estarem encantats de parlar amb vostès.

Sobre el tema dels impostos, que n'ha parlat també vostè, miri, el sector turístic és molt important a Catalunya, és veritat. Representa el dotze per cent del PIB, és un sector molt rellevant, és un sector que ha de fer transformacions, que ja les havia d'haver fet o que les està fent des de fa temps. Però és un sector que ha anat guanyant..., malgrat la taxa turística que es crea el 2012 –vostès saben qui governava el 2012–, des d'aleshores ha anat creixent, malgrat la taxa turística. Per què? Doncs perquè Catalunya és un país atractiu des del punt de vista de la gastronomia, de la cultura, de l'esport, mediambientalment, i estan venint molts turistes, més que mai, tenim rècord de turistes.

I el sector va bé i nosaltres no li estem demanant un esforç al sector. Estem dient que la taxa turística que paguen els visitants –que paguen els visitants– pot ser una mica superior. Per què? Bé, perquè hem també de tenir en compte que aquesta allau de visitants que venen a Catalunya, no només a Barcelona, a tot Catalunya, doncs, han de poder compensar algunes externalitats negatives: la seguretat, la neteja, el respecte al medi ambient. I nosaltres diem, incorporem o millorem una mica aquesta taxa, que ha d'afectar, òbviament, el visitant. I això no només passa a Catalunya, està passant a moltes regions europees, on cada vegada es fa que el visitant pagui aquesta aportació perquè es puguin desenvolupar polítiques que ajudin a millorar aquesta qualitat de la que parlava vostè en l'àmbit del turisme.

I el de transmissions patrimonials, doncs, hi hem fet algunes modificacions, primer, perquè qui més té més pagui també. Escolti, no és lo mateix el que es compra un habitatge de 300.000 euros que el que se'l compra de 2 milions. Jo crec que això ho entén tothom. I el que hem fet és augmentar els trams, en comptes de dos, quatre. I, per tant, escolti, aquell que es compra una casa de 3 milions d'euros pot pagar una mica més que el que se'n compra una de quatre-cents. Jo, en fi, això la meua mare ho entén. I jo crec que això és el que toca, que tinguem una fiscalitat més justa i més progressiva.

I, després, el que hem fet sobretot amb aquest tema, és, escolta, sí, posar un tipus del vint per cent als grans tenidors. No sé, si tens cinc habitatges o deu habitatges, potser quan compris el sisè en zones tensionades o l'onzè pots pagar una mica més. Jo crec que sí. En fi, tenint en compte que a Catalunya la majoria de gent no pot tenir un habitatge, si en tens deu o en tens cinc, segur que pots pagar una miqueta més. Això és el que estem demanant.

I en el cas, que nosaltres ja ho fem, de voler incentivar l'habitatge, perquè el que volem és construir habitatges –cinquanta mil el 2030, sí–, fem unes bonificacions de més del cinquanta per cent per comprar solars i construir habitatges d'HPO, per convertir edificis d'oficines en habitatge d'HPO o per construir estructures que no estan finalitzades i que es puguin convertir en habitatge d'HPO. És a dir, ja facilitem, fem bonificacions del cinquanta per cent; del cent per cent en el cas de cooperatives. O sigui, ja incentivem que es construeixi habitatge. El que volem és que aquell que en té cinc zones tensionades o deu habitatges en altres zones pugui aportar una mica més a la bossa comú. Em sembla que és de justícia i això ho pot entendre tothom.

Vostè em parlava també –perquè no vull evitar la pregunta– sobre el tema del Banc Sabadell: em sembla que el Govern ha sigut sempre molt clar en això. M'ha sorprès això que diu que hem titubejat. Jo, quan m'han preguntat a entrevistes..., i

el president també hem sigut clars: nosaltres estem a favor de que el Banc Sabadell continuï sent un banc de referència a Catalunya. Està fent una gran feina, ha fet una gran feina en tota la seva trajectòria, sobretot permetent l'accés del finançament a les pimes. Vull recordar que les pimes són el 99,8 per cent del nostre teixit econòmic. Que això no passés o que això desaparegués generaria un problema, òbviament, d'accés no només a les famílies, sinó sobretot a les pimes. I, per tant, nosaltres el que voldríem és que el Banc Sabadell mantingués la situació que té en aquests moments. I, en fi, ho hem defensat i ho estem defensant a tot arreu. Però, òbviament –ho saben vostès–, no tenim competències i no depèn de nosaltres.

I saben que nosaltres, que estem a favor de les pimes, doncs, vam aprovar un decret fa una setmana justament perquè les pimes tinguin més paper en la compra pública de la Generalitat, no?, amb algunes mesures, doncs, com lotitzar més les licitacions, permetre que es pagui directament els subcontractistes o millorant els contractes menors. És a dir, ja hi estem treballant.

Es poden fer moltes coses, és veritat, malgrat no tenir pressupostos, i el que ens agradaria és que en aquelles mesures que són positives per al país i per a l'economia, vostès també estiguessin al nostre costat.

Moltes gràcies.

El president

Per fer la rèplica, té la paraula el diputat senyor Antoni Castellà i Clavé.

Toni Castellà i Clavé

Gràcies, president. Honorable consellera, home, diu «vostè sempre parla de pressupostos», com si això fos de marciàns. Sí, clar, és que és l'obligació del Govern. És que és la llei més important que té aquest Parlament.

I, miri, sí, li seré transparent: sí que nosaltres hem participat de governs que en algun moment hi han hagut pròrrogues, sí, però mai –mai– el primer any de legislatura. No, no, mai el primer any de legislatura. *(Alguns aplaudiments.)*

I dos, el president Illa..., que no vostè, perquè no l'hi he sentit mai a vostè, el president Illa té un problema d'arrogància: mai, en els processos de pròrroga que hi han hagut, un president –és igual el color– ha sortit i ha dit: «És que jo prometo i agafo el compromís que a dia 1» –com va fer– «de gener hi han pressupostos.» Doncs, clar, un queda segrestat per les paraules de cadascú.

I la lògica en el control parlamentari és que jo li recordi que el primer any de legislatura, una investidura de pressa i corrents, el poder pel poder..., i no hi han pressupostos des del primer any. Sí, la meua obligació com a oposició i per la defensa dels ciutadans de Catalunya, perquè després m'hi referiré... I vostè diu: «No hi han diners, no tinc la capacitat.» Doncs porti els pressupostos, porti'ls.

Vostè diu: «Tinc uns socis d'investidura i, per tant, no estem forçats a res.» Bé, doncs, si no estem forçats a res, per què durant tres vegades presentem en aquesta cambra una moció sobre, precisament, la rebaixa que vostès proposen de l'IRPF a les rendes baixes i s'hi vota en contra? Llavors, el criteri no és el concepte. El criteri és si els socis o no els socis, per tacticisme polític, ara toca o no toca, i quins cromos canviem. Ei, que no l'hi critico, que és igual, que és dinàmica, això, o és un estil de fer política; però, home, em sembla poc coherent.

Després, vostè ha fet referència a la nostra proposició de llei. La nostra proposició de llei són 700, quasi 800 milions. Sí, correcte. «No és que no podem, perquè el Reglament del Parlament...» Clar que sí, el Reglament del Parlament, però aquí fem política i, per tant, si de veritat està d'acord i els sectors són afectats, clar que pot fer una ampliació de crèdit a compte de les bestretes que tenim, amb les xifres que hi han. I, si no, ens acompanyen a Madrid i incrementem..., i arribem a un acord d'incrementar el sostre de dèficit. Mecanismes en té els que vulgui, si té voluntat política, i aquí ens trobarà al costat. Agafar un tecnicisme per dir senzillament «no puc fer una ampliació de crèdit per 700 milions», home, no. I no ho digui en seu parlamentària,

perquè en farà més de decrets d'ampliació de crèdit. Llavors ens menjarem les paraules aquí mateix i això serà violent. Per tant, no cal.

Junts és útil o no és útil? Però si portem tota la legislatura que l'únic que estem fent és intentar negociar coses que els beneficien a vostès; si és que són vostès que ens haurien d'acompanyar en la utilitat; (*alguns aplaudiments*) si és que vostès només remenen paraules, de veritat, eh? És a dir, portem, diguem-ne, uns quants mesos sent útils.

La taxa turística i l'ITP. Però, miri, si ja l'hi dic, si no és una qüestió d'estar en contra, ni de la taxa turística ni de l'impost de transmissions patrimonials; és el fet de no negociar amb el sector, és el fet de que vostès tenen... Els impostos tenen dos visions: la capacitat recaptatòria i la política de fiscalitat per incentivar o dirigir el sector cap a una banda o cap a l'altra. I vostès es queden en la recaptatòria, en la recaptatòria perquè són ostatges de les formacions polítiques que consideren que es pot incrementar el benestar social sense cap tipus de creixement. I és això lo que li critico.

I respecte al Banc de Sabadell, doncs, celebro el seu posicionament en seu parlamentària; és la primera vegada que es diu en seu parlamentària. I, per tant, si ho he entès bé, vostès estan en contra de l'OPA. Si ho he entès bé, vostè està en contra de la fusió. Doncs, llavors, li demano, consellera d'Economia, perquè estem en un moment estratègic, que faci una declaració pública en aquest sentit, en nom del Govern, el president de la Generalitat. Ara, en aquest moment. Seria essencial.

Per acabar, consellera, l'hi he dit abans, sigui valenta, presenti els pressupostos, presenti els pressupostos en aquest Parlament, que l'endemà ens trobarà asseguts a la seva taula, negociarem esmenes. Presenti els pressupostos. Això ho veuran els catalans. Acompanyi'ns a Junts en la defensa dels interessos de Catalunya davant de l'Estat. Vetllin per les infraestructures de país. Lluitin perquè els diners dels catalans es quedin a Catalunya. Inverteixin en educació i coneixement. Protegeixin la sobirania del nostre sistema financer. Deixin de fer conferències a Madrid dient que tot va bé, mentre els ciutadans de Catalunya han de continuar caminant per les vies d'un tren. Em sap greu dir-ho, però és una gran metàfora del seu concepte de normalitat.

Gràcies, president.

El president

Per fer la rèplica, té la paraula la consellera d'Economia i Finances.

La consellera d'Economia i Finances (Àlicia Romero Llano)

Senyor Castellà, és que no m'agrada entrar en aquesta picabaralla, perquè no ens aporta res, de veritat. Però el 2018 i el 2019 va haver-hi pròrroga pressupostària i era també el primer any del president Torra. Però és que no vull entrar en això, de veritat.

Miri, escolti'm, i ho he dit, i ho diré tantes vegades com faci falta: és millor que un govern tingui pressupostos? Òbviament. Òbviament, però no podrà ser aquest 2025. No podrà ser, per les circumstàncies que siguin –no podrà ser. Intentarem tenir-los el 26 i espero que amb un treball amb els grups parlamentaris, principalment d'Esquerra Republicana i dels Comuns, que són els nostres socis d'investidura, puguem treballar-los. Aquest any no ha pogut ser. Ja hem aprovat un primer decret llei de suplement de crèdit, espero que en puguem aprovar un altre per aprofitar tots aquests majors ingressos que estem tenint i posar-los al servei de les polítiques públiques. Però jo crec que cada mes vostè em farà aquesta interpellació i serem allà mateix. Bé, doncs no passa res, tenim aquesta conversa i cap problema.

I la proposició de llei és un formalisme. Bé, és que sí, els reglaments han estat perquè es compleixin; les formes són garantia de democràcia, que jo vaig aprendre de joventut. Aleshores, doncs sí, hi ha un informe que diu en aquests moments no tenim la disponibilitat per fer això. Ara, quan tinguem un nou suplement de crèdit amb tots els recursos que podem incorporar, doncs, escolti'm, nosaltres encantats de parlar-ne. Perquè en moltes de les coses que vostès han dit hi estem d'acord; en treure barracots

de les escoles; a millorar, augmentar el finançament de les universitats; a apostar per la innovació..., si hi estem d'acord, en infraestructures, doncs totalment d'acord. Hem de posar més recursos no només a rodalies, sinó a la línia 8 i la línia 9 de metro..., si és que, en fi, podríem fer una llista i crec que hi estaríem d'acord. El nostre pla «Catalunya lidera» el que pretén és, amb dues-centes actuacions, intentar posar la màquina i fer totes aquestes inversions, des d'energia fins a infraestructures viàries o innovació i educació, per intentar recuperar aquest lideratge del que jo també parlava aquest matí, arran de la pregunta que em feia el diputat Canadell.

Em sap greu que digui això dels sectors amb el tema de la fiscalitat, perquè hem parlat amb els sectors eh? Amb els sectors, sí, i tant, jo m'he assegut amb ells. Vull dir no és que digui «s'hi ha assegut no sé qui», és que jo m'hi he assegut; m'he assegut amb el sector turisme, m'he assegut amb el sector..., amb els promotors, s'han assegut els nostres equips, tant de la conselleria d'Empresa com de Territori, com d'Economia, és a dir, ens hi hem assegut. Però seure i escoltar no vol dir coincidir. Clar, òbviament, jo entenc que els sectors no volen que els apugin els impostos, però el Govern, finalment, ha de tenir una política molt clara en fiscalitat, i nosaltres la tenim.

La política de fiscalitat ha de servir: u, perquè sigui més justa i més progressiva i, per tant, el que deia abans, que pagui més aquell qui més té. I després una altra, que és incentivar –com deia molt bé vostè–, nosaltres..., incentivar l'accés a l'habitatge; incentivar que es construeixi habitatge, que en una única mà no tinguem tot el mercat de l'habitatge. En un moment en el que no hi ha habitatge, no podem concentrar. L'any 2008 i 2009 en crisi, hi havia molta oferta d'habitatge, calia fer unes altres polítiques fiscals segurament, però ara que no n'hi ha, nosaltres creiem que el que cal és incentivar, i és el que hem fet i és el que hem explicat.

I finalment, decideix un govern. Escolta, clar que sí, però al final crec que també s'ha de decidir, i governar és decidir, també ho he dit moltes vegades en aquest faristol i penso que això també els ciutadans ho agraeixen.

I miri, sobre el tema de les inversions, que és un tema molt rellevant. Miri, nosaltres exigirem a Madrid el que faci falta. Ja ho estem fent des del minut u, òbviament, però nosaltres defensem Catalunya i els interessos dels catalans. Però, miri, entre el 2013 i el 2020 és veritat que els primers anys estàvem en crisi, però la inversió mitjana de la Generalitat va ser de 1.000 milions d'euros, justeta –1.000 milions d'euros. Nosaltres volem ara fer una inversió de 18.500 milions d'euros en els propers anys, és a dir, passar dels 5.000 milions, que és on havíem estat a principis dels anys 2000. I és veritat que hem d'exigir a Madrid que inverteixi aquí i que executi el cent per cent de les inversions, però hem de ser també autoexigents amb nosaltres i passar d'aquests 1.000 que havíem tingut del 13 al 19 a aquests 5.000 per aconseguir arribar al tres per cent del PIB que ens demana Europa.

I li ho repeteixo, perquè no m'ha donat temps aquest matí. Nosaltres, en aquesta primera comissió bilateral que hem fet amb el Govern d'Espanya, una de les coses que vam posar sobre la taula és la creació d'un grup de treball per calcular la disposició addicional tercera, que està pendent del 2008 al 2013. I l'hem creat i posarem la xifra, i voldrem, evidentment, que aquesta xifra es converteixi en inversions a Catalunya, és a dir, que exigim des del primer dia, des de la primera reunió. Es va parlar a la bilateral i a la Comissió Mixta d'Afers Econòmics vam concretar aquesta comissió i ens vam donar un temps, aquest any 2025 per fer aquests càlculs i evidentment, per exigir el que li pertoca a Catalunya, clar que sí. Nosaltres serem aquí i, per tant, espero que també ens hi puguem trobar.

Jo li deia, senyor Castellà, siguin útils a Madrid. Clar que sí. Nosaltres també ho som amb els nostres dinou diputats, però també intentin ser-ho aquí –també– i, per tant, ajudant i col·laborant amb nosaltres en tot allò que sigui positiu per al país.

Moltes gràcies.

El president

El quinzè punt de l'ordre del dia... –m'agrada aquesta cordialitat, tant de bo hi fos sempre.

Interpел·lació al Govern sobre el model d'escola catalana

300-00108/15

El quinzè punt de l'ordre del dia és la interpел·lació al Govern sobre el model d'escola catalana. És presentada pel Grup Parlamentari de Junts i per fer-ne l'exposició té la paraula la molt honorable senyora Anna Erra i Solà.

Anna Erra i Solà

Moltes gràcies, president. Conselleres, honorable consellera d'Educació... Avui fem aquesta interpел·lació per parlar del model d'escola catalana, i tenim clar que és un model d'escola catalana que tots ens hi sentim implicats, compromesos, hereus de tota una trajectòria i que en cada moment hi ha hagut algun repte que s'ha hagut de mirar d'avançar. I també hem de tenir clar que davant de cada un d'aquests reptes, el país, la història ens valoraran i ens jutjaran per veure com els hem encarat, és a dir, quines actuacions hem fet, quines mesures hem pres per mirar de tirar endavant i mai tirar enrere. I, per exemple, aquest Parlament va fer el 2009 una gran prova de país, va aprovar la llei d'educació de Catalunya, que va ser una llei de consens, una llei de país, i que nosaltres, com a Junts, en som grans defensors i el que volem és que es protegeixi, que es vetlli i que, sobretot sobretot, es compleixi.

I avui ens trobem en un nou moment per a l'escola catalana. I aquí és on ens haurem de tornar a demostrar quin paper juguem com a país, quines lluites compartides ens podem trobar aquí, quin consens, i sobretot, quin pas fem com a país per defensar l'escola catalana i sobretot, el català. Perquè la situació actual és complicada i vostè ho sap. I aquesta interpел·lació una mica és per demanar com encararem sobretot el nivell lingüístic que tenen molts alumnes, que cada vegada és més baix, sobretot amb la llengua catalana, i com encararem aquesta contínua batalla judicial contra el català, que ens trobem que el tribunal vol decidir en quines llengües es fan moltes assignatures. I sabem –i em sembla que, si creiem en la LEC, la LEC ho diu ben clar que té aquest objectiu– que per aconseguir un domini real, oral i escrit de les dues llengües oficials..., senzillament és complint aquesta LEC.

Però bé, ens trobem en un moment que segur que els que hem viscut la història i el país sabem que això ens sona, aquesta obsessió que ja ve de lluny per anar contra el català. I aquí es va veure amb lleis com, per exemple, l'obsessió del PP per anar contra carregar-se la immersió, que va fer la llei Wert, que llavors es va intentar solucionar amb la llei Celaá, però que no ha acabat blindant del tot la llengua catalana. I ara, amb què ens trobem? Amb unes sentències que ja sembla que obliguen dotze escoles a fer un vint-i-cinc per cent de castellà i pendants d'una sentència que no sabem què farà amb una llei que va ser aprovada per aquest Parlament.

I ens preguntem..., i m'agradaria fer aquesta pregunta: veritablement el castellà està discriminat? Algú s'ho creu això, que el castellà està discriminat? El que sí que sabem, i em sembla que això sí que és cert, és que fa molt temps que sempre hi ha aquesta voluntat política d'alguns partits per diluir i laminar el català. Aquesta persecució constant que hi ha hagut amb el català, sobretot perquè, què és el català? És aquell pal de paller de nació, de la nostra nació i que marca la nostra identitat i que, per això, molts estan entestats a fer-nos desaparèixer.

I anant una mica enrere i potser, doncs, fent un apunt històric, m'agradaria fins i tot anar al moment que potser es va començar a aplanar aquest camí, a començar aquesta uniformització i que era el moment del Decret de Nova Planta. I m'agradaria llegir-vos un apunt que deien.

En aquell moment, preocupats per aquest sentiment català, eh?, després del Decret de Nova Planta, i el caràcter dels catalans, feien un atac a la llengua i el feien de forma lenta i dissimulada i deien: «*la acción tiene que ser muy templada y disimulada, de manera que se consiga el efecto sin que se note el cuidado*». I, en canvi, avui ens trobem d'una manera descarada un atac ple, a la llum del dia i sense vergonya contra el català.

Però sí que volem deixar clar..., des d'aquí una cosa clara, que això a nosaltres no ens fa por. Ens volen fer més petits, ens volen disminuir la nostra nació. Però, com deia Pierre Vilar en un estudi després del Decret de Nova Planta –deia–: «És, sens dubte, perquè parlen català, que els catalans han pogut conservar una consciència de grup. Però és, sobretot, quan han sentit amb més força aquesta consciència de grup, que han refusat oblidar el català.»

Per això, per a Junts, la llengua és irrenunciable i en defensarem el seu respecte, el seu ús, el seu coneixement, el seu aprenentatge, la seva oficialitat. I, sobretot, perquè tenim clar que el català és una llengua minoritzada i que no té un estat que el protegeixi. I per això lluïtem tant perquè sigui oficial a Europa. I aquí és on s'ha de veure el paper que jugarem com a país, perquè tenim molt clar que la llengua cohesionada, fa créixer, fa prosperar i fa aquest sentiment de pertinença.

Per tot això, i amb aquest panorama que tenim, consellera, davant d'aquests atacs, però també davant d'aquesta preocupació que el coneixement i l'aprenentatge i l'ús del català a les nostres escoles no és el que hauria de ser, li voldríem demanar, primer, quin paper juga i jugarà com a consellera en aquests constants atacs a la llengua i els que poden venir? Acceptarà, acatarà o defensarà la llengua, segons la sentència, com sembla que potser farà amb el batxillerat, que acatarà i creurà el requeriment que li han fet?

Com garanteix que totes les escoles compleixin la immersió lingüística? Com garanteix que compleixin les escoles els projectes lingüístics? Quin pla hi ha previst per part d'Inspecció per dur a terme aquesta supervisió? Com assegurem que es compleixi el títol segon de la llei d'educació de Catalunya?

I ens pot confirmar que les proves de competències bàsiques de llengua catalana seran proves orals i escrites? I els que no aconsegueixin el nivell oral o escrit, quines mesures es prenen per tal d'assegurar el domini de la llengua? Quin pla té per a la formació inicial dels docents i per a la seva formació contínua? Hi ha un pla real i supervisat per garantir que el català sigui la llengua habitual al pati, al menjador i a les extraescolars?

I també li voldríem dir, amb l'èxit que hi ha hagut de les aules d'acollida accelerades, que nosaltres creiem que són claus i necessàries, per què no n'augmenta encara més la dotació que ens va dir que augmentaria? I no s'amagui, després de la consellera d'Economia, darrere que no hi ha pressupostos, nosaltres..., si no hi ha pressupostos, sí que pot fer canvi de partides. I, per exemple, podria canviar aquest xec escolar que sap que l'enfocament que tenen no el comprem gens..., i, en canvi, sí que podríem assegurar, doncs, una bona immersió.

Per tot això, estem en un moment clau de saber com encararem tota aquesta situació, perquè sí que parlem, parlem i hi han tota una colla de mesures, però volem veure una proposta valenta, una proposta ferma, una proposta totalment que es pugui validar i avaluar, per demostrar quin paper jugarà el Govern davant de la sentència, davant d'aquesta sentència que ja sembla que el Tribunal de Justícia de Catalunya ens ha implantat. I també com assegurarem que els nostres joves surtin amb aquest aprenentatge clar, oral i escrit del català.

I tot i així, parlant sobretot del català, també li voldria comentar alguns altres temes. Hi ha un tema que també ens preocupa –i vostè també n'és conscient– que és, sobretot, la sostenibilitat del mapa d'escoles bressol del nostre país. Sabem que hi ha una baixa natalitat, hi ha una falta de finançament, però, sobretot, també hi ha una gran queixa i una gran preocupació de les escoles bressol privades, perquè tot aquest

panorama fa molt difícil la seva viabilitat. Diuen –elles han fet un estudi– que dues de cada tres escoles bressol privades es plantegen tancar a curt termini. Moltes segur que potser al setembre ja no obriran, i, evidentment, els ha afectat aquesta baixa natalitat, però també aquesta gratuïtat de l'I2.

Si volem veritablement una igualtat d'oportunitats per a totes les famílies, sempre li hem dit..., nosaltres creiem en la universalització del zero-tres, però sempre li diem: «No cal ampliar ara a l'I1, faci la universalitat de l'I2.» I amb això assegurarem que tot el mapa escolar bressol del país es pot mantenir i que totes les famílies tenen el mateix dret per poder portar els seus fills i filles amb les mateixes condicions. Em sembla que aquesta seria una bona manera d'encarar-ho.

I un altre tema que també ens preocupa –i que potser en parlem poc sovint– són les escoles de música. Tenen problemes. Tenen problemes, en general, totes, de finançament; va baixar la seva dotació i estan reclamant una dotació més alta. Però també d'aquí ens preocupa tota la feina que fan les escoles de música privades, que, com a centres adscrits que estan al registre de centres del departament, també sempre han estat excloses de qualsevol tipus de finançament. Però això no vol dir que no facin molt bona feina. Que per al país, per a les ciutats, per als barris sigui clau tota l'aportació que també donen a aquest mapa del panorama d'escoles de música del país. Les tindrà en compte, consellera?

Em sembla que de moment ho deixaré aquí. Són tres reptes: sobretot ens preocupa el del català, què farem amb les escoles bressol i també amb les escoles de música del país. Si veritablement volem tenir un país capdavanter, ens convé, consellera, que prengui decisions, que sigui valenta i que defensi l'escola i l'escola en català.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies. Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Esther Niubó i Cidoncha, consellera d'Educació i Formació Professional.

La consellera d'Educació i Formació Professional (Esther Niubó Cidoncha)

Bé; bona tarda, president, honorable president. Diputada, moltes gràcies per aquesta interpellació sobre un tema tan important que una pedagoga referent, molt estimada del nostre partit, del Partit dels Socialistes de Catalunya, però també de la comunitat educativa en general, perquè el seu pensament i la seva acció doncs van transcendir, evidentment, les línies o les fronteres del partit que represento, la Marta Mata, n'anomenava «escola comuna». Ella deia que no volia posar «escola catalana», perquè semblava que confrontés amb escola castellana, i parlava de l'escola comuna, no?, amb el pal de paller del català en el nostre model. Però, en tot cas, li agraeixo aquesta interpellació, doncs perquè ens dona l'oportunitat de dedicar aquests minuts a explicar les actuacions en marxa sobre aquestes qüestions que vostè deia. Ja li avanço que, com que ha fet moltes preguntes, si no és en primera..., l'hi faré en rèplica, però ho faré.

Però, en tot cas, sí que volia començar recordant la nostra posició política general, i dic «recordar» perquè sempre ha estat la mateixa; perquè el nostre compromís amb el català, i en el nostre model educatiu, és ferm. Vam ser impulsors, com tot-hom sap, del gran consens que durant els anys vuitanta va fer de la llengua catalana una eina d'entesa, d'integració i d'igualtat d'oportunitats a Catalunya; un consens que era també un acte de reparació, perquè articulava la voluntat del país de recuperar una normalitat social que la dictadura havia ofegat i que, evidentment, no s'hauria d'haver perdut mai.

I avui, transcorreguts més de quaranta anys, seguim aquí, molts, la majoria, no?, defensant una escola que treballa per educar en i per a la convivència, per a l'entesa de persones de procedències diverses, avui dia encara més diverses, i, sobretot, perquè la llengua no sigui motiu d'exclusió ni de segregació; al contrari, que segueixi sent aquest factor de cohesió i d'oportunitats. I, en aquest sentit, hi ha dues coses que

voldria recalcar: per una banda, que a Catalunya existeix un consens ampli, avui dia encara també, sobre el model d'escola que volem amb relació a la qüestió lingüística, i, per l'altra, que el Govern de Catalunya no només és dintre d'aquest acord i el defensa, sinó que exercirà el lideratge que li pertoca per impulsar-lo, per materialitzar-lo i també, evidentment, per defensar-lo. I quan parlo d'un gran consens, parlo també de la feina que molts grups d'aquesta cambra van fer –també el seu– ara fa tretze anys; una feina de diàleg, d'entesa exitosa, i que, aleshores, pel moment polític que vivíem, era particularment necessària per superar la inacció política o legislativa de molts anys.

Una entesa que reflectia tres coses que, segons el meu parer, són importants: en primer lloc, el compromís de defensa del català com a llengua vehicular i centre de gravetat del nostre sistema educatiu, i, evidentment, també de l'aranès a l'Aran; en segon lloc, el reconeixement del castellà com a llengua d'aprenentatge, garantint també el seu ensenyament i el seu ús curricular, i, en tercer lloc, el reconeixement que el sistema educatiu ha de garantir el ple domini oral i escrit de les dues llengües –també de l'aranès a l'Aran– al final de l'escolarització obligatòria, i que, per tant, l'ensenyament de les llengües és finalment una qüestió pedagògica, una qüestió que ha d'obeir a criteris pedagògics per donar resposta a les necessitats d'aprenentatge de cada alumne, tenint en compte el seu context i, per tant, garantint aquests objectius independentment d'aquest context, sigui l'origen, la condició socioeconòmica, la llengua o les diferents llengües familiars.

I aquest va ser, i encara és, un consens polític i social molt rellevant, perquè el paper del català com a llengua vehicular ha de permetre aprofitar aquesta eina de compensació que representa l'escolarització universal obligatòria per a una llengua que, en molts àmbits, efectivament, es troba minoritzada i que, a l'escola, per a molts infants i joves encara continua representant l'únic espai de contacte amb aquesta llengua. I, alhora, aquest consens va permetre dotar-nos d'una norma, aquella llei sobre l'ús i l'aprenentatge de les llengües oficials en l'ensenyament no universitari, que recull explícitament la presència d'aquestes llengües en els projectes lingüístics, un pas necessari per avançar –i utilitzant l'expressió que va fer servir el president Maragall– de la normalització a la normalitat també lingüística; una norma que, com deia, reconeix una cosa fonamental: que sí, com estableix l'Estatut, tota la ciutadania ha de conèixer tant el català com el castellà, aleshores, quan parlem de llengua a l'escola, parlem d'una qüestió educativa, parlem d'aprenentatge, i això implica escoltar els mestres, la comunitat educativa, que en són els experts, per tant, qui està en la millor posició per definir com garantir aquests aprenentatges.

I diverses generacions de catalans i catalanes hem cregut que no es pot jugar a confrontar una llengua amb l'altra, i molt menys la ciutadania que la parla. I per això aprofito per recordar a aquells grups polítics que en el seu dia doncs van quedar fora d'aquest consens –que, dissortadament, en molts casos han continuat fent de la llengua una arma llancívola– que mai és tard per rectificar. Nosaltres no som partidaris de la confrontació. Ens prenem aquest tema molt seriosament i ho fem amb la voluntat d'unir, de cohesionar, no de dividir ni de polaritzar. I, amb aquest esperit, també els demano, sincerament, que se sumin també al pacte per la llengua, que no abandonin el paper històric que el seu grup i el seu partit han tingut també en aquest puntal de la cohesió del nostre país.

I per això vull aprofitar per dir també que, des del respecte a les decisions judicials, tampoc som partidaris de la judicialització ni de la llengua ni de l'escola ni dels currículums, que ara, malauradament, doncs a vegades és un tema que encara ocupa pàgines de diari. Des del Govern compartim la necessitat de tenir una escola que treballi pel ple domini del català, el castellà, l'aranès, i per això no creiem en l'establiment de percentatges homogenis per al seu ensenyament, que no tenen a veure amb aquests criteris pedagògics que han de marcar la línia ni tenen a veure amb la realitat sociolingüística heterogènia del país ni de cada centre educatiu. El

que exigeix són projectes flexibles adaptats a cada realitat i a cada entorn per assolir l'objectiu que, aquest sí, tots i totes volem i compartim, i, per tant, creiem molt, en canvi, en la importància de treballar per mantenir i ampliar, si fos possible, el consens polític i social a què es va arribar el 2022 per preservar i reforçar el règim lingüístic del nostre sistema educatiu; un consens que ens va permetre doncs acabar amb la inactivitat normativa que arrossegàvem, que posava en risc –en aquell moment sí– el règim lingüístic del nostre sistema, i elaborar una llei que ara el que volem fer és desplegar-la per preservar i reforçar aquest model.

I, dit això, doncs abans li agraiïa la interpel·lació, perquè podríem explicar unes coses –aviam si encara tenim una mica de temps en aquest primer torn–, perquè el català el defensem amb fets, amb actuacions. Doncs, com l'hi deïa, ja fa mesos que treballem per millorar aquest coneixement de la llengua amb diferents línies d'actuació –vostè n'ha anomenat algunes.

En primer lloc, les aules d'acollida. Hem ampliat i dotat les aules d'acollida, de suport, d'acollida de l'alumnat nouvingut, i, per exemple, en els centres públics, aquest curs les dotacions són més del doble que fa vuit anys. Aquest any, per tant, doblem –més que doblem– les dotacions que hi havia fa vuit anys. Aquest curs hi hem destinat més de 1.500 dotacions, i, a més, aquest augment de recursos va acompanyat d'un reforç de la formació dels docents amb itineraris formatius específics per a l'ensenyament de la llengua catalana com a segona llengua, també, i per a l'acompanyament emocional de molts d'aquests infants. I alhora hem donat continuïtat i reforçat el pilotatge de les aules d'acollida accelerada a Barcelona i n'hem posat en marxa sis més –que vostè doncs va conèixer l'altre dia–, intensives, a tot el territori, que ens han d'ajudar doncs a donar resposta a aquestes necessitats específiques de l'alumnat que s'incorpora de manera tardana al sistema educatiu, amb el curs ja en marxa.

I, per tant, hi ha hagut també un increment significatiu de les hores lectives dedicades a l'aprenentatge del català..., però també reforçant la formació dels docents, que per a molts alumnes doncs són referents, són gairebé el model lingüístic estable de referència en els centres –molt sovint és l'únic– i, a més a més, hem ofert més de cinc mil places de formació en el nivell C2 de català a través de cursos en línia, aules autogestionades, escoles oficials d'idiomes. De fet, el curs 2021 no arribaven a quatre-cents i en aquests moments estem a cinc mil; per tant, hi ha hagut un increment molt important. També estem treballant per millorar la formació lingüística i sociolingüística durant la formació inicial a partir d'una proposta que estem fent i treballant amb diferents departaments.

I, pel que fa a la formació permanent, s'ha fet una oferta de més de 1.700 activitats amb 66.000 places disponibles, gairebé el doble que l'any passat, i, per tant, continuem també l'impuls de vocacions lingüístiques en filologia per garantir doncs el relleu i el professorat qualificat en llengua i literatura, que és una iniciativa que avui també, al Saló de l'Ensenyament, poden visitar-la en els propers dies.

Evidentment, també..., elaborant concrecions curriculars per ajudar els docents a programar l'ensenyament de les llengües, tant a primària com a secundària, amb exemples d'activitats, recursos a aplicar directament a l'aula. I aquí hem prioritzat començar amb les llengües i també amb matemàtiques –i, per tant, aquí també, ben aviat en tindran notícies– o millorar la competència lectora amb un pla específic que s'està desplegant arreu del país a partir de trenta xarxes territorials on participen 342 centres i on esperem que siguin cinc-cents el proper curs; un pla que incorpora aquesta formació al professorat, material didàctic, vídeos divulgatius, actuacions, sobretot, en centres amb més dificultats per millorar la comprensió, el vocabulari, l'hàbit lector des de l'etapa infantil fins a la secundària.

Reforçant l'ensenyament del català i l'aranès a la formació professional, amb la incorporació d'un nou mòdul de seixanta-sis hores en diversos cicles formatius de grau mitjà i superior que estan orientats a l'atenció al públic: administració i gestió,

comerç i màrqueting, turisme i hostaleria, sanitat, serveis socioculturals. És un mòdul que permet treballar el català com una llengua de relació professional, també durant les pràctiques a l'empresa –en contextos, per tant, laborals–, amb el suport de guies específiques lexicogràfiques per a sectors professionals diversos.

I, evidentment, també doncs amb la cultura d'avaluació, d'acompanyament dels centres –aquell pla de seguiment dels compromisos de millora que la inspecció educativa té com una prioritat– i també, i vostè també ho anomenava, continuar impulsant els plans educatius d'entorn, perquè també aquí ens ha d'ajudar a donar eines, no?, a proporcionar més oportunitats educatives fora de l'entorn estrictament escolar.

Aquestes són algunes propostes. N'hi ha més, que segurament en el segon torn li podré explicar, i, en tot cas, també comentaria dues qüestions que no tenen a veure amb la llengua.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, consellera. I, per fer la rèplica, té la paraula la molt honorable senyora Anna Erra i Solà.

Anna Erra i Solà

Consellera, el repte és molt gran, i dels temes que li he comentat sí que n'ha dit moltes coses, moltes promeses o moltes bones intencions, que, evidentment, sempre va bé, no?, que hi hagi, si més no, un fil conductor a treballar, però no sé si ens quedarem només en paraules. I, sobretot, potser el que no m'ha contestat és què farà, o què fa –ha fet ja– amb la sentència, amb algunes escoles que ja els hi obliguen a fer el vint-i-cinc per cent en castellà. (*Alguns aplaudiments.*) I si ens ve aquesta sentència del Tribunal Constitucional, quin paper hi jugarà? Aquí vam demostrar un paper fort, ferm. Molts grups parlamentaris vam ser capaços de fer una llei, i el Govern va fer un decret en què era capaç de que la llengua catalana, a les escoles, no es podia mirar amb percentatges, sinó per continguts pedagògics. Què farà si els tribunals se'ns posen altra vegada a inserir-se a dintre de lleis del Parlament? Tornen a judicialitzar i tornen a polititzar les nostres escoles; el que ens preocupa és això. Perquè diuen que està a punt de caure, aquesta sentència. Nosaltres sabem a on serem com a Junts, i sabem que defensant el català i defensant l'escola catalana i defensant el país ens hi trobarà, però nosaltres volem saber quin paper hi jugarà.

I una mica per què l'hi dic? Perquè ens ho ha ensenyat una mica com ha actuat amb el currículum de batxillerat. Ha vingut un requeriment i de seguida vostè, o sembla... És a dir, amb el currículum de batxillerat, consellera, ha aconseguit unir totes les plataformes d'humanitats, de ciències, que li estan demanant que sigui valenta, i molts grups aquí, parlamentaris, li estan dient: «Sigui valenta, estarem al seu costat. Fem un currículum per millorar.» i vostès..., sembla que s'ha d'acatar aquest requeriment. Llavors, davant d'aquesta posició seva, que ens sembla doncs tímida, feble i no prou valenta políticament, nosaltres li diem «nosaltres hi serem. Si vostè fa el pas, nosaltres serem al costat», però aquest dubtar o aquest creure tant a l'amo, a nosaltres això ens preocupa. (*Alguns aplaudiments.*)

Nosaltres sabem, consellera, que governar és difícil, i prendre decisions, encara més. I vostè es troba en una situació que l'hereta de fa temps, que la situació de les escoles a Catalunya és complicada. Els nivells..., no n'estem contents. Però a l'agafar vostè aquesta conselleria ens ha de demostrar que, veritablement, totes aquestes promeses, tots aquests passos que diu..., també ha d'haver-hi una avaluació, i ha d'haver-hi, veritablement, que els passos que es fan es portaran a terme i que es controlen. Perquè a nosaltres ens dona la sensació que fer un projecte lingüístic és un paper que es dona, però que no hi ha ningú que el controli, i ho sabem. La llengua vehicular de l'escola, molt sovint de moltes escoles, no és el català. Qui controla això? Quin paper...? Per això li demanem què hi juga la inspecció.

Per això, davant de tot aquest panorama, el que li demanem és tota aquesta colla de preguntes, però també li demanem aquesta valentia política, aquesta fermesa, perquè no anem més enrere encara. Nosaltres el que demanem és aquest domini real de les dues llengües oficials del nostre país. I el que no pot ser és que el català sempre hi perdi. I ens sembla que per això nosaltres creiem que no som en un país normal. I sé que vostès, com a Govern..., i el president sempre ho diu, que estem en un... Busquen aquesta normalitat, i no estem en un país normal, quan encara tenim, precisament nosaltres, gent a l'exili i quan encara, no?, ens trobem aquestes ingerències judicials que volen decidir per nosaltres què i com s'ha de fer a les nostres escoles.

Llavors, davant d'això, consellera, el que li demanem, doncs, és aquesta fermesa, que no tingui aquesta actitud que ens sembla, doncs, condescendent o que..., senzillament, això que li dic, no?, que ha de creure, i que posi com a prioritat el que és, doncs, tenir uns joves que veritablement els hi puguem donar aquesta oportunitat, que coneguin les dues llengües, però sobretot també el català, que els dona aquesta possibilitat d'oportunitat, aquesta oportunitat de tirar endavant la seva vida, perquè en aquest país és necessari, evidentment, viure i conèixer el català.

Consellera, ens agradarà escoltar la seva resposta. Jo sí que li demanaria, i sap que com a Junts, la nostra oposició vol ser constructiva, perquè ens preocupa l'educació..., però sí que li demanem sobretot això que li dic, valentia i decisions pel nostre país.

Gràcies.

El president

I per fer la rèplica, té la paraula la consellera d'Educació i Formació Professional.

La consellera d'Educació i Formació Professional (Esther Niubó Cidoncha)

Bé; gràcies, diputada. Miri, jo sé que vostè i el seu grup defensen la llengua. A mi m'agradaria tenir-los al costat en la defensa d'aquesta llengua. Vostè em deia que era tímida, que no acabava de veure fermesa en les decisions. El que li he dit no eren bones paraules, el que li he dit són fets; fets que fa poc no passaven.

Li he parlat de l'increment molt important d'aules d'acollida; de formació docent; d'oferta de C2; de proves orals que ja no seran mostrals, seran censals; de concrecions curriculars. Li he parlat d'un pla d'acompanyament de la inspecció que ha posat el focus en la llengua i en les matemàtiques; el podríem haver posat en molts àmbits, l'hem posat aquí, amb un pla concret adreçat a aquells centres amb més dificultats. Són prioritats, són fets, són mesures, són accions reals que estan avui ja en el sistema educatiu; no el curs que ve, ja hi són, avui. I per tant, no li parlo només de bones paraules.

Què farem per defensar la llengua? Primer, desplegar la llei, la llei del que ens van dotar amb una gran majoria, que hem de posar en valor, que volem posar en valor, perquè la llengua la defensarem amb consens polític i social, no la defensarem confrontant ni polaritzant. I, per tant, desplegant la llei que voldríem fer amb el màxim consens possible, com a mínim igual que el que vam tenir per la llei i, evidentment, amb aquest pla d'accions, que encara n'hi ha més, que no li he parlat de desplegar.

Li podria parlar del pla de xoc. En aquest cas ahir ja el va anunciar el conseller Vila i parlava d'una inversió extraordinària de gairebé 9 milions d'euros per reforçar l'ensenyament i l'acreditació també del català entre les persones adultes. Per tant, això són qüestions molt importants. Més de trenta mil noves places del Consorci de Normalització Lingüística, per exemple, per posar-li molts pocs exemples, per arribar a 140.000 places anuals a partir de l'any 2026. Això sí que és una proposta constructiva en la qual tothom s'hi ha de sentir...

I, per tant, sabem i coincidim a reconèixer que la llengua catalana és un actiu que cal preservar, que cal projectar i també en la importància que té l'escola per fer-ho possible. I des del Govern estem convençuts que el millor camí és continuar treballant

amb responsabilitat, amb voluntat de sumar i és fer-ho partint d'aquest consens ampli com el que tenim i, per tant, mantenir-lo i ampliar-lo. Nosaltres volem posar en valor aquest esforç de consens polític i social de l'any 2022. Moltíssim, perquè va acabar amb aquella inactivitat legislativa que va passar durant molts anys. I creiem que també seria bo que es reconegués la iniciativa, l'impuls o la millora del català a l'escola i a la societat que estem fent, que estem impulsant conjuntament i amb els partits i grups que tinguin ganes de fer-ho.

La judicialització i la politització no ajuda, debilita la llengua. Jo penso que aquí hem de poder estar d'acord en això. I, per tant, el que voldríem és el màxim consens polític i també de la societat civil i cultural i de la comunitat educativa de tot arreu. Però, com li deia, hem dut a terme moltíssimes accions i aquestes accions, doncs, ja estan en marxa i, per tant, pensem que són positives perquè són reals. I, per tant, aquest Govern el que vol és treballar per una escola i un sistema educatiu que cohesioni, que aculli, que inclogui, que promoció i on el català sigui una eina fonamental per fer-ho possible; una escola que treballi per fer del català no només una llengua de present, una llengua de futur, una llengua de prestigi, una llengua que volem promocionar. I, per tant, és una tasca que vol partir sempre de la responsabilitat i també del consens, perquè sense això no ens en sortirem. I, per tant, estem convençuts que el català es defensa millor amb acords, sumant consensos, aportant solucions viables més que no pas a vegades amb polèmiques, amb confrontacions o amb divisions, quan, a més a més, a vegades estic convençuda que no són reals, que estan en l'àmbit de la política però no estan en la profunditat de les qüestions.

Vostè ha comentat també..., parlava de diferents qüestions –aviam si ho trobo–, parlava del mapa de zero-tres, si no recordo malament. Efectivament. Aquí ja sap que volem impulsar una llei d'aquesta etapa educativa tan important, perquè aquí tenim molt a parlar a nivell de debat sobre quin model educatiu volem. Efectivament, tenim una oferta pública molt majoritàriament conformada per escoles municipals, escoles bressol municipals i també tenim una escola d'iniciativa social privada que existeix, que han de poder conviure. I, en tot cas, hem de poder dibuixar un mapa conjunt tenint en compte l'oferta educativa que existeix i hem d'avançar en la universalització, segur. I aquí ens hi trobarem tots i hem de veure fins a quin punt o en quant de temps podem avançar en la gratuïtat i de quina manera, no?

Les escoles de música..., no vull entrar en el fons de la qüestió. Quan va començar a baixar el pressupost en escoles de música? Qui va eliminar la partida d'escoles de música? No. No entrem aquí, però no tenim pressupost. Jo estaré encantada que en algun moment hi hagi un pressupost i que ens ajudi també i ens acompanyi a millorar aquest finançament de les escoles de música, com moltes altres qüestions, també les bressol, que hem de poder millorar.

Per tant, la millor defensa de la llengua, estem convençuts que serà amb acord, desplegant la llei de la qual ja ens hem dotat i, evidentment, amb accions concretes reals que tenim ja ara mateix a l'escola.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, consellera.

Interpel·lació al Govern sobre les polítiques feministes

300-00099/15

Iniciem ara el setzè punt de l'ordre del dia, que és la interpel·lació al Govern sobre les polítiques feministes, presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. I per exposar-la, té, per temps de deu minuts, la paraula la diputada Elena Díaz Torrevejano.

Elena Díaz Torrevejano

Bé; moltes gràcies, vicepresidenta. Consellera, diputats, diputades... Consellera, estem acabant el mes de març i per als socialistes, si alguna cosa destaca aquest mes de març és per ser el mes on es celebra, es commemora o, segurament millor dit, es reivindica el Dia Internacional de les Dones. Proclamat oficialment per Nacions Unides l'any 1977, trobem el seu origen a principis del segle xx, quan dones, principalment dels Estats Units i també d'alguns països europeus, van començar a manifestar-se per reclamar millors condicions laborals i també drets polítics.

Més d'un segle després, encara milers de dones, i també cada any més homes, d'arreu del món, sortim als carrers principalment per tres motius. El primer, per celebrar i reconèixer tots els drets assolits pel moviment feminista i defensar que no es tracta de cap regal. Exercir el dret a vot, poder-nos divorciar o avortar lliurement són conquestes emmarcades dins dels drets humans, però també som molt conscients de que avui més que mai, aquests drets tornen a estar en perill i que cal defensar-los dia a dia.

El segon motiu, retre homenatge a totes aquelles dones que van lluitar pel moviment i per l'agenda feminista abans que nosaltres, per totes aquelles que no han tingut el seu espai als llibres d'història, però que han escrit grans pàgines d'avenços socials al nostre país i al món. Perquè som conscients que sense la seva lluita i sense les seves fites conquerides, moltes de nosaltres avui no seríem on som ni tampoc tindríem les oportunitats que tenim.

No ens volem autoenganyar. El masclisme no ens ho ha posat fàcil al llarg de la història. No hem ocupat els espais que ens tocaven, no per manca de capacitat, sinó per manca d'oportunitats. Les dones hem sigut relegades a l'àmbit privat, a la criança, a les cures i al manteniment de la família, per sobre de l'espai públic destinat només als homes. I ha sigut gràcies a totes les dones feministes i als homes que les van acompanyar, que vam reivindicar que l'espai públic també era nostre i que, si som la meitat del món, també volem ocupar la meitat de tot el seu espai.

El tercer motiu per sortir al carrer aquest 8 de març és per reivindicar tot allò que encara ens queda per assolir. Perquè sí, perquè les dones som les primeres que estem desitjant no haver de sortir cada 8 de març al carrer. No volem sortir al carrer per dir que ja n'hi ha prou de violència masclista, que ja n'hi ha prou de violència vicària, que ja n'hi ha prou de violència sexual, que volem cobrar el mateix que cobren els homes, que les tasques de cura i la criança s'han de treballar des d'una responsabilitat *real*, que les dones estem igual de formades i preparades que els homes per trencar d'una vegada per totes els sostres de vidre i que volem arribar als llocs de direcció i de responsabilitat. Que prou ja de viure amb menys oportunitats i més pors. Por a la nostra integritat física, por a ser jutjada només per la nostra manera de vestir, por a que ningú ens cregui, por a que se'ns qüestioni el fet d'haver decidit no ser mares o que si ho som, que se'ns qüestioni la nostra pròpia maternitat, por a que quan envellim ja quedem relegades, o por a les conseqüències que pot tenir a vegades dir que no.

I d'això va el feminisme. El feminisme s'encarrega de denunciar tots aquells elements estructurals que ens oprimeixen. I, evidentment, el moviment feminista incomoda. Incomoda perquè té com a objectiu acabar amb els privilegis que porten tants anys en mans d'uns. Però no passa res. Som molt conscients... Som molt conscients de que qualsevol canvi social va acompanyat de certa resistència, de certa incomoditat. Però per què a les feministes sempre se'ns demana que no fem massa soroll ni que molestem gaire? Algú pensaria dir-li el mateix a aquells treballadors i treballadores que, davant de qualsevol reclamació de l'àmbit laboral, no incomodin la seva patronal? Algú pensaria demanar això al moviment dels sindicats, per exemple? No, veritat? Doncs que tampoc ens demanin a les feministes que no incomodem el nostre opressor. No, no es troben en situació de demanar-nos més benevolència en un sistema que porta tants segles relegant-nos a ciutadanes de segona, negant-nos les mateixes oportunitats.

I tornant a l'inici d'aquesta interpellació, consellera, aquest mes de març hi han hagut moltes iniciatives a proposta del seu departament i per això avui la interpel·lem. Començaré per la campanya institucional del dia 8 de març, una campanya que ha tingut un missatge, al nostre entendre, molt clar i molt entenedor: «Tan senzill com feminisme». Enumerava anteriorment els motius que encara tenim per sortir cada 8 de març al carrer i aquesta campanya ens mostra que la solució a tots aquests reptes, malgrat la seva complexitat i sense voler simplificar les solucions, aquestes tenen un marc comú, una teoria política que porta als nostres carrers moltes dècades, el feminisme.

I fer entendre a la nostra societat que quan un es qüestiona que potser la violència estructural que patim les dones, que potser dedicar quinze hores més que els homes a la setmana a les tasques de la llar, que més del noranta per cent de les excadències per cura de fills o filles les agafem les dones, que les dones cobrem un 19,5 per cent menys que els homes o que el vuitanta-tres per cent de les dones tenim por d'anar soles pel carrer de nit..., quan un és crític i es qüestiona la raó de tot això és molt senzill: això és ser feminista. I, en aquest sentit, consellera, li voldríem preguntar pels objectius i l'avaluació que vostè i el seu departament fan d'aquesta campanya del 8 de març.

Una altra qüestió que avui li voldríem exposar és l'aprovació per part del Consell Executiu del passat dimarts 4 de març, les mesures per promoure la igualtat efectiva entre dones i homes del seu departament, conjuntament amb la resta de departaments del Govern. Hem pogut conèixer que es tracta de cinquanta mesures que afecten, com no podia ser d'una altra manera, tots i cadascun dels departaments del Govern per treballar en aquell horitzó d'assolir d'una vegada per totes la igualtat efectiva i real entre homes i dones. Un govern clarament feminista, que treballa de manera transversal i de manera coordinada per assolir la fita de la igualtat d'oportunitats en coherència amb la seva base ideològica. En aquest sentit, consellera, li voldríem preguntar per aquestes cinquanta mesures feministes; quins són els seus objectius i com, des del seu departament, vetllarà també perquè es portin a terme.

I ja en darrer terme, fa dues setmanes es va celebrar a Nova York la quarta..., a la seu de Nacions Unides, la quarta Conferència Mundial de les Dones, on vostè, juntament amb una delegació del seu departament, va poder participar en la darrera Comissió de la Condició Jurídica i Social de la Dona, un espai rellevant donat que es tracta de la major reunió de Nacions Unides dedicada a la igualtat de gènere i a l'empoderament de les dones, que va fer, entre d'altres coses, una anàlisi de la implementació de la Declaració de Beijing, trenta anys després, com a full de ruta a nivell mundial per assolir aquesta igualtat real i efectiva.

Vam veure com vostè i la delegació que encapçalava van tenir durant aquella setmana diverses sessions de reunions, conferències i contactes amb institucions de tot el món i voldríem demanar-li el balanç que vostè fa d'aquesta Comissió de la Condició Jurídica i Social de la Dona. Per nosaltres és molt rellevant que el Govern de la Generalitat estigui present en aquests espais de decisió. És important refermar el nostre compromís, el compromís de Catalunya en matèria d'igualtat de gènere i és important poder explicar a tot el món la feina que s'està duent a terme des del Govern de la Generalitat.

Vivim en un moment complex, on els discursos d'odi estan agafant força, discursos que qüestionen tots els avenços fets fins al moment i el conjunt de l'agenda feminista. I, a més, ho fa d'una manera molt sibil·lina, d'una manera molt discreta, perquè ja ho hem dit en diverses ocasions: el masclisme s'està reorganitzant i, a més, té la capacitat d'adaptar-se als moments actuals.

Això forma part del masclisme. Sempre, al llarg de tota la seva història, ha trobat formes, noves formes, de continuar amb l'opressió cap a les dones. Ho porta fent ja molts segles; té ja molta experiència. Ara, més que mai, hem de reclamar més feminisme, perquè no entenem com encara hi ha qui es qüestiona que el feminisme ha arribat massa lluny, quan, per exemple, veiem que el Fòrum Econòmic Mundial ens

diu que encara ens queden cent trenta anys per arribar a una igualtat real i efectiva entre homes i dones. Cent trenta anys.

I què vol dir anar massa lluny? Demanar que, si som el cinquanta per cent de la població, volem ser el cinquanta per cent de tot? Això és anar massa lluny? Realment això a qui discrimina? No, senyors. Quan demanem acabar amb els feminicidis, quan demanem acabar amb les violacions, quan demanem acabar amb la por, quan demanem tot això, no és anar massa lluny, perquè nosaltres ho tenim molt clar. Mai hi haurà massa igualtat, com tampoc hi haurà mai massa democràcia.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. Per respondre és el torn ara de l'honorable consellera d'Igualtat i Feminisme, la senyora Eva Menor Cantador.

La consellera d'Igualtat i Feminisme (Eva Menor Cantador)

Moltes gràcies, vicepresidenta, i molt bona tarda, diputats i diputades. Primer de tot, agrair a la diputada Elena Díaz que posi el focus en les polítiques feministes i també retre homenatge al moviment feminista, perquè ha estat gràcies a aquest moviment, com bé ha dit vostè, que la nostra societat ha avançat molt. Perquè el feminisme és un moviment polític i social que té com a objectiu la igualtat real entre homes i dones. I, quan una societat treballa per la igualtat de drets i oportunitats de les dones, es converteix, sens dubte, en una societat més democràtica i també més competitiva. I Catalunya n'és un exemple i ens posen d'exemple.

De fet, fa pocs dies es va publicar l'índex d'igualtat de gènere, que situa Catalunya quasi sis punts per sobre de la mitjana dels països de la Unió Europea. I això és gràcies, sota el meu punt de vista, a una equació, que és: drets, política pública útil, recursos econòmics i compromís col·lectiu, polític i social. I el Govern de la Generalitat està treballant en aquesta equació a la seva agenda.

Disposem, sens dubte, d'una de les legislacions més avançades a nivell europeu en reconeixement de drets i en la lluita contra la violència masclista. I hem aprovat, com bé ha dit la diputada Díaz, el dimarts previ al 8-M, un paquet de cinquanta mesures feministes que interpel·len tots els departaments de la Generalitat de Catalunya. En definitiva, política pública, útil i transformadora. I el tercer eix, compromís social i polític, imprescindible per refer consensos, per lluitar contra el masclisme present en la nostra cultura i protegir-nos davant de qui vol acabar amb els nostres drets.

I no, les dones no hem anat massa lluny, com bé ha dit vostè. No demanem privilegis; demanem drets i oportunitats. Perquè hem avançat molt, però sens dubte no és suficient. Les dones som víctimes de violència, assetjament, dediquem quinze hores més a la setmana que els homes a les tasques de cura, cobrem menys pel mateix treball, som les que demanem excedències per a la cura de fills i això té impacte en les nostres jubilacions i tenim dones jubilades pobres. Tenim més dones universitàries que mai, tenim millors expedients acadèmics, però els homes continuen liderant els projectes de recerca, la innovació, el lideratge d'empreses, col·legis professionals, cambres, patronals, i això en ple segle XXI.

És cert que hem avançat molt. Hem avançat molt gràcies al moviment feminista, que ens ha obert les portes a moltes dones i que en aquest país ha portat el dret al vot, a la paritat, a l'erradicació de la violència; que, de tant en tant, val la pena recordar el passat, que no fa tant, en èpoques que alguns enyoren, les dones necessitàvem permís dels nostres marits i pares per obrir un compte corrent. El feminisme va garantir drets, oportunitats i llibertats a les nostres àvies, a les nostres mares, també a nosaltres. I serà el feminisme el que garantirà a les nostres filles, a les nostres netes i a les dones de tot el món els drets, llibertats i oportunitats.

Sé que molts de vostès ja ho saben i em reitero molt, però ho diré cada cop que tingui l'oportunitat de pujar a aquest faristol, perquè massa sovint sentiré en aquest Parlament tot el contrari. Aquest matí n'hem vist dos exemples. Uns, apel·lant a la

defensa de drets de les dones, han aprofitat per justificar els seus discursos xenòfobs i altres han frivolitzat amb el masclisme, menyspreant amb això la lluita històrica del feminisme.

I és amb l'objectiu de trencar amb aquest menyspreu que vam encetar aquesta campanya, «Tan senzill com feminisme», que tenia un missatge proper, senzill i fàcil d'entendre, per posar al centre l'objectiu principal de la lluita feminista, que no és altre que assolir la igualtat real entre homes i dones, i en benefici de tothom. En situacions quotidianes, coses tan senzilles com tenir les mateixes oportunitats, com tornar a casa tranquil·les o compartir les tasques de la casa i de la criança. Jo crec que hem arribat al conjunt de la societat i ha estat una campanya molt ben acollida per tothom.

Com he dit al començament, Catalunya és exemple i ens posen d'exemple. I amb això contesto a la seva pregunta sobre la participació a la Comissió de la Condició Jurídica i Social de les Dones a la seu de l'ONU, on hem pogut refermar el compromís de Catalunya amb la cooperació, el talent i la innovació, valors que ens defineixen com a societat; hem mantingut reunions bilaterals amb l'ONU Dones, amb representants de governs d'altres regions i països, amb la comissionada per l'erradicació de la violència de gènere a Nova York, i també vam tenir l'oportunitat de visitar un *family justice center*.

Hem constatat que les polítiques que estem desenvolupant com a Govern de la Generalitat formen part dels objectius compartits a nivell internacional per assolir la igualtat de gènere. Hi ha una preocupació de tots els països sobre l'increment de la violència que patim les dones en l'espai virtual. Existeix consens de la necessitat de donar resposta mitjançant una regulació internacional a aquest espai i treballar la prevenció i la resposta a nivell nacional i regional, i la importància també d'eliminar el biaix de gènere en els algorismes i els sistemes d'intel·ligència artificial.

I en això estem treballant i hem pogut explicar algunes de les cinquanta mesures que vam aprovar a l'acord de govern, com l'eliminació del biaix de gènere en els sistemes d'intel·ligència artificial utilitzats en l'Administració pública per garantir un tractament equitatiu a les persones usuàries, o el projecte de creació del SIE digital, o també la necessitat d'incorporar les dones al món de la intel·ligència artificial i de les dades; primer, perquè tenim dret a ser-hi –som el cinquanta per cent de la població i hem de poder estar al cinquanta per cent de tots els espais– i, segon, perquè és només quan les dones entrem en els espais de decisió i formem part de la distribució i construcció de béns i serveis quan veritablement es produeixen canvis estructurals.

La trobada a Nova York ens ha servit també per fer balanç del que ha suposat l'avenç dels drets de les dones a l'acord de 1995 de Beijing, que ha suposat una revolució no només per a les dones sinó per al món, perquè el moviment feminista defensa els drets humans i transforma les societats, fent-les més justes, cohesionades, democràtiques, sostenibles i més competitives, posant també el valor de l'economia feminista que transforma el món.

I precisament en aquest model econòmic de prosperitat compartida, que aquests dies el molt honorable president Illa ha estat explicant, que retorna el lideratge de Catalunya, les polítiques feministes, sens dubte, són molt necessàries i formen part de l'estratègia del Govern, perquè les dones som el cinquanta-u per cent de la població, som el cinquanta-u per cent del potencial talent de la societat i el creixement social –però també l'econòmic– només vindrà si comptem amb les dones i eliminem totes i cadascuna de les desigualtats de gènere que avui persisteixen en el treball i en els sectors productius.

I dins d'aquestes cinquanta mesures que també vam aprovar de cara al 8 de març, hi han mesures per revertir la bretxa laboral; per millorar la retribució de les professions tradicionalment ocupades per dones; per afavorir la presència de dones en sectors masculinitzats, com la indústria del valor afegit o les STEM, i en els llocs de comandament; com programes de mentoratge per a dones en àrees tradicionalment

masculinitzades; impulsar subvencions per a plans d'igualtat en empreses de menys de cinquanta treballadors, o fomentar les vocacions industrials a les escoles amb perspectiva de gènere.

En la mateixa línia, estem treballant en una agenda catalana de corresponsabilitat amb mesures per a les mares monoparentals, per facilitar la conciliació de les vides personals, familiars i laborals, i que la maternitat, com bé ha dit vostè, no suposi obligatòriament fer renúncies en les nostres carreres professionals.

Acabo. Per garantir l'efectivitat de totes aquestes mesures, és necessari, òbviament, la transversalitat de les polítiques feministes i l'avaluació de les mateixes. I, en aquest sentit, hem aprovat la creació d'un consell assessor feminista, coordinat per Presidència que s'encarregarà de l'assessorament directe al Govern per garantir que totes les decisions, que totes les polítiques estratègiques del Govern siguin polítiques feministes, com també garantir que els pressupostos estiguin dissenyats amb perspectiva de gènere i feminista.

Perquè el feminisme no només volem celebrar-lo i reivindicar-lo el mes de març, sinó que ho volem fer efectiu cada dia en cada política que dissenyem, i en això estem treballant, i ho demostrarem cada dia.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Moltes gràcies, consellera.

Tenint en compte que la diputada no farà ús del torn de rèplica, s'aixeca la sessió. Ens retrobem demà a les nou del matí. Bona nit.

La sessió se suspèn a tres quarts de set del vespre i vuit minuts.